

Mịch ái truy hoan

Contents

Mịch ái truy hoan	1
1. Văn Án:	2
2. Tiết Tử:	2
3. Chương 1.1	3
4. Chương 1.2	6
5. Chương 2.1	10
6. Chương 2.2	14
7. Chương 3.1	17
8. Chương 3.2	21
9. Chương 4.1	25
10. Chương 4.2	28
11. Chương 5.1	32
12. Chương 5.2	35
13. Chương 6.1	40
14. Chương 6.2	43
15. Chương 7.1	47
16. Chương 7.2	51
17. Chương 8.1	55
18. Chương 8.2	58
19. Chương 9.1	61
20. Chương 9.2	65
21. Chương 10.1	68
22. Chương 10.2	72

Mịch ái truy hoan

Giới thiệu

Anh một người hào hoa phong nhã có rất nhiều người phụ nữ si mê anh và anh cũng dựa vào ưu điểm

1. Văn Án:

Tục ngữ nói hay, ” Đi đêm lắm có ngày gặp ma “. Bất quá hần lúc này đúng là gặp phải quỷ, không phải là gặp thiên sứ! Chính là với hần mà nói, gặp thiên sứ so với gặp quỷ càng thêm đau đầu !Tưởng hần dựa vào khuôn mặt tuần tú không đâu địch nổi, mê đảo tất cả nữ tử. Có hần xuất mã, nữ nhân có đẹp, có độc nữa cũng đều có thể câu bắt. Đời sống cá nhân làm người ta lú lưỡi ngợp trong vàng son, cuồng hoan mua vui .Nhưng chỉ cần đối mặt nàng thì người luôn luôn được coi là mẫu người rất phong độ liền không còn sót lại chút gì.....Cô gái này có đủ quỷ dị, chẳng những xuất quỷ nhập thần mà còn âm hồn không tiêu tan. có chuyện không giải thích rõ ràng, mỗi lúc đều là lộ ra cái mặt, hai mắt nhìn, sau khi hung hăng nhiễu loạn tâm thần hần, lại đột nhiên biến mất Trò chơi truy đuổi như thực như giả của nam nữ, hần đã sớm thuộc lòng, nhưng là gặp gỡ nàng, này tay chân cùng đầu óc tất cả đều không còn cách nào khác dùng tới. Ngoài dự liệu của hần, lá gan của tiểu thiên sứ ngày thơ thật đúng là lớn, khinh thường kết giao với bạn trai cùng lứa tuổi nói mấy tràng thuần thuần luyện ái, chậm rãi tu luyện cấp số tình yêu. Trực tiếp nói muốn vượt cấp khiêu chiến cấp bậc ma vương cấp số cao nhất. Mà lại làm cho người ta kinh ngạc là, hần – “Ma vương” cứ nhiên dễ dàng bình bại như núi đổ tại trên tay nàng, bắt đầu nói đến luyện ái thanh thuần nhất từ trước đến nay.....

2. Tiết Tử:

Chuyện xưa bắt đầu

Giữa đêm cuối tuần.

Ngoài đầu đường một hộp đêm nổi danh ở Đài Bắc, tụ tập một đám người tranh kì khoe sắc. Mơ hồ truyền đến những giọng nói cao thấp hỗn tạp tiếng cười nói sống động, làm cho hơi lạnh đêm đầu xuân đều nóng lên.

Đột nhiên, phía đông một áo choàng da báo màu đen thần bí gợi cảm, váy ngắn, siêu cao, trang điểm siêu đậm, lông mi siêu dài xuất hiện làm nhân tình người ta sáng lên “Ngoại tộc”.

Một cô gái trong sáng xuất hiện ở nơi đây vào lúc này, có một loại đột ngột nói không nên lời, lại làm cho người ta nhìn không được càng nhìn. Ánh đèn hồng thất thải, vòng cổ bằng bạc cùng trang phục màu trắng trên người cô nhưng lại phát ra một loại thần nhiên quang huy, giống như thiên sứ hạ phàm.

Khuôn mặt không hề tô son trát phấn cũng giống như thiên sứ. Mái tóc đen nhánh làm nổi bật da thịt trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng hơi hơi mân, biểu hiện còn thật sự quyết tâm. Lông mi dài giờ lên, lại đôi mắt thâm sâu đen lại cẩn thận sâu thăm, giống như đang tìm người. Từng người bị cô nhìn thẳng, đều khó tránh khỏi một trận tim đập gia tốc, lại nhìn không được muốn liếc nhìn cô thêm một cái.

Trong ánh mắt, tràn ngập kinh ngạc –

Hộp đêm này là nơi chưa đầy mười tám tuổi không thể vào, vị tiểu thiên sứ thanh thuần trước mắt này đại khái là đã đi lắm vào khu cấm, xem cô căn bản còn chưa trưởng thành!

Nàng vẫn là chưa từ bỏ ý định, nhìn qua từng người từng người, cả trai lẫn gái cũng không buông tha, rốt cục, ánh mắt đứng ở trên người một người , đứng yên bất động.

“Cô như thế nào lại tới nữa?” Mục tiêu bị tập trung chỉ thở dài một tiếng, ngữ khí chẳng những lãnh đạm, còn mang theo bất đắc dĩ. “Tìm tôi có chuyện gì?”

Cô gái áo trắng cô gái cũng không nghĩ đến trả lời, một lúm đồng tiền xinh đẹp từ từ khai triển, ngọt làm người ta nín thở.

“Không có việc gì, em chỉ là..... Muốn nhìn anh một chút.”

Nhìn thấy, liền thỏa mãn.

Nói xong, cô mỉm cười sòng mắt sau khi lưu chuyển trên khuôn mặt tuần tú của đối phương một lát, liền xoay người nhanh nhẹn rời đi.

“Cô ta là ai?”

“Cô ta tên gọi là gì?”

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Chúc Bình Quân, cậu cái cầm thú này, cứ nhiên xuống tay đối với nữ sinh nhỏ như vậy !”

“Này không hợp pháp rồi!”

Nhân vật chính bị oanh tạc đến thương tích đầy mình có đôi mắt xé rách dài, hơi hơi nhú lại, đó là vô hạn hoa đào bạc môi hé mở luôn luôn có thể nói ra những lời hay, chờ một lát, lại một chữ đều nói không được.

“Cậu sẽ không là thua trên tay một tiểu cô nương chứ?” Thấy hắn phản ứng khác thường như thế , bằng hữu bên cạnh kinh ngạc cực kỳ.

“Mới cái rầm.” Hắn lạnh lạnh nói: “Chẳng qua là gặp quỷ mà thôi.”

3. Chương 1.1

Tục ngữ nói không sai, ” Đi đêm lắm có ngày gặp ma “.

Chúc Bình Quân lần này đúng là gặp phải quỷ chứ không phải gặp thiên sứ. Nhưng đối với người như anh mà nói, gặp thiên sứ, so với gặp quỷ càng thêm đau đầu!

Anh vừa xong công việc, đang ở phòng nghỉ uống cà phê. Tư thái ưu nhàn tựa vào bên cửa sổ, đắm chìm trong nắng sớm, giấy chén ở trong tay anh, toàn bộ khuynh hướng cảm xúc lập tức dâng lên.

Chắc chắn, thật sự là hàng thật giá thật, danh phù kỳ thực, thật sự là một gã tuần nam. Dù là áo blouse trắng trên người anh ta cũng đã là đệ nhất truyền kỳ — từ khi bắt đầu làm bác sĩ thực tập nho nhỏ, mặc kệ công việc có điên cuồng một tuần bảy ngày cũng chỉ ngủ năm tiếng, gặp được tình trạng khẩn cấp đều muốn tham gia cứu chữa, hoặc là ở phòng phẫu thuật vài tiếng đồng hồ, anh ta vẫn vĩnh viễn có thể duy trì đứng thẳng!

Đương nhiên, đáng người anh ta hoàn mỹ cũng có công rất lớn. Có thể nói là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái lỗi lạc, còn có mỹ danh là “Đến bệnh viện Đỉnh Thịnh phải gặp được một lần”.

Cái đẹp mỗi người yêu, nhất là nhóm y tá ở gần lúc giao ca, không có việc sẽ lấy cớ đến phòng nghỉ hoảng hoảng lên một cái, cho dù chỉ là đi ngang qua cửa liếc mắt một cái cũng có thể vui vẻ cả nửa ngày.

“Bác sĩ Chúc, đã xong việc rồi sao ? Chỉ uống cà phê thôi sao?” Tiểu y tá đáng yêu chẳng những người bộ dạng ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt ngào như mật nói với anh: “Bọn em đã mua bữa sáng, bác sĩ Chúc cùng nhau đến ăn thôi! Hôm nay là bánh trứng bột siêu ngon a!”

Chúc Bình Quân nghe tiếng từ trong trầm tư ngoái đầu nhìn lại, mắt một mí tuần mâu mị mị, mỉm cười khéo léo từ chối: “Không cần, cảm ơn cô có lòng như vậy.”

“Bữa sáng là quan trọng nhất, không ăn sao mà được chứ? Ăn no mới có sức lực.” Y tá trưởng Thần nghe thấy được, cũng mở miệng khuyên nhủ: “Bác sĩ Chúc, đừng ý vào chính mình còn trẻ, cứ như vậy làm hỏng thân thể, đến khi tuổi cậu bằng tôi, cậu sẽ biết a!”

Chúc Bình Quân tuần mi nhường lên, hỏi lại: “Chị là nói, qua một hai năm, em sẽ biết ?”

“Có ý tứ gì?” Thật nhiều ánh mắt không hẹn mà cùng đều nhìn về phía anh.

Chỉ thấy anh không nhanh không chậm nói: “Chị không phải mới hơn em hai tuổi sao?”

“Ôi! Cậu cái đứa nhỏ chết giấm này, tôi đều nhanh có thể làm mẹ cậu!” Tuy rằng đều gần năm mươi như thể đại quan y tá trưởng Thần vẫn là bị làm vui vẻ cực kỳ, cười đến toe toét.

Chỉ mấy câu nói ngắn ngủn đã làm cho toàn thể thành viên y tá từ trên xuống dưới cười không ngừng, không khí vô cùng tốt cũng làm cho nhóm bác sĩ khác đi qua bên cạnh trong lòng trăm vị tạp trần.

Chính là có người như Chúc Bình Quân thế! Dựa vào khuôn mặt tuần tú đánh dấu thắng đó không gì cản nổi, mặc kệ đến đâu cũng đều xài được, tuổi còn trẻ bất quá là một bác sĩ trong bệnh viện liền đã có phong độ của một đại tướng, lúc trước chấm dứt thực tập liền được khoa da liễu tranh nhau đến sát đầu mẻ trán, tiền đồ vô kể.

Đương nhiên, danh khí anh cũng không đơn giản chỉ là biểu hiện chuyên nghiệp, sinh hoạt bản thân càng thêm phần khích. Phái nữ toàn viện cao thấp đều đối với Chúc Bình Quân ưu ái có thừa, lợi hại nhất là, liền ngay cả nhóm đồng sự nam cũng đều đối với anh tâm phục khẩu phục, bởi vì –

Chỉ thấy anh rời khỏi phòng nghỉ tiếng cười không ngừng, thân ảnh thon dài ở trên hành lang dài đi nhanh, khi đang chuẩn bị đi đến cuộc họp, một bác sĩ trẻ tuổi khác đi đến, hạ giọng hỏi: “Bác sĩ Chúc, tối hôm nay.....”

“Đều hẹn tốt lắm, 10 giờ rưỡi.” Anh mỉm cười.

“Lần này nghe nói hẹn tiếp viên hàng không? Thật vậy chăng?” Hỏi ngữ khí khó nén hưng phấn.

“Đương nhiên là thật.” Chúc Bình Quân còn là tuyệt không khách khí trả lời.

Đùa giỡn cái gì, có hấn ra tay, nữ sinh có đẹp, có độc đáo cũng đều hẹn được đến. Anh nhưng là tinh thần của bác sĩ nam toàn viện, hy vọng ký thác, này không phải đùa giỡn.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Đồng sự thiếu chút nữa vui mừng khôn xiết, “Đừng giống lần trước, cứ nhiên hẹn đến một đám tiểu quý nữ giáo viên vừa tốt nghiệp, bên trong còn có vài cái không đầy mười tám tuổi, nếu thực phát sinh chuyện gì, anh với tôi đảm đương được sao?!”

Nghe đến đó, Chúc Bình Quân hơi hơi nhú nhú mày, khuôn mặt tuần tú lộ ra biểu tình lạnh lùng khó được, cả người phát ra quang mang tựa hồ cũng ảm đạm vài phần rồi.

Cũng khó trách, tung hoành hộp đêm những năm gần đây, vẫn là lần đầu tiên gặp được tình huống mạo hiểm như vậy. Hiện tại người người tiểu nữ sinh một cách tinh quái, quá khó phòng!

“Các cô ấy nói dối tuổi.” Anh hơi không hờn giận nói, “Hơn nữa bác sĩ Lưu không hỏi bọn họ một tiếng, liền chủ động uống rượu cùng các cô ấy –”

Tên kia đồng sự mất diết tai ngơ, tiếp tục say mê ở nhớ lại, ngữ mang tiếc hận: “Mặc dù có vài người bộ dạng thật sự là xinh đẹp, hơn nữa cái kêu ‘Meo Meo’ kia.....”

Nghe đến tên này mà đầu Chúc Bình Quân bắt đầu ần ần đau.

“..... Làn da trắng, đôi mắt to, vóc người lại đẹp, chỉ tiếc tuổi thật sự quá nhỏ. Nếu không phải tôi đối với người mới lớn không có hứng thú (TNV: câu này mình không dám chắc lắm nên hơi chém ~.), bằng không.....” Miệng giống như đang miêu tả một khối bánh ngọt mỹ vị.

Càng nghe, đầu càng đau hơn, Chúc Bình Quân lạnh giọng đánh gãy ý dâm của đồng sự, “Bác sĩ Lô, nước miếng của anh đều nhanh nhỏ đến đây, khó coi.”

“Không có biện pháp, cô ấy là đồ ăn của tôi. Bộ dạng ngọt, giọng nói lại lạt lạt, nghe thấy cô ấy làm nũng khiến cho người.....”

“Bác sĩ Lô!” Chúc Bình Quân lực lực đề cao tiếng nói.

Đôi mắt dài nhỏ của anh khi híp lại phi thường hoa đào, nhưng khi tức giận cũng cực có uy nghiêm, lạnh lùng ngấn lại.

Anh chưa bao giờ ở sau lưng bình luận phụ nữ, cũng chán ghét nghe được đề tài cùng loại.

“Vâng, vâng.” Bác sĩ Lô thế này mới như ở trong mộng mới tỉnh, miệng xầu hổ. Trong lòng nhin không được bắt đầu âm thầm bội phục bác sĩ Chúc — đây mới là phong độ!

Cũng bởi vì dạng này, bác sĩ Chúc mới có thể được hoan nghênh như vậy. Không đâu địch nổi, dễ như trở bàn tay.

Tiếp viên hàng không, model,ol.....

Đài Bắc về đêm, thật khiến cho người ta chờ mong.

Họp giao ban xong, một ngày khám bệnh bắt đầu.

Tiểu thư đưa vào giấy ghi lại người đăng ký rất dài, đúng giờ tan tầm đó là tuyệt đối không có khả năng, ngay cả cơm trưa đại khái cũng chưa có thời gian ăn. Nhưng Chúc Bình Quân tinh thần chấn hưng, tràn ngập ý chí chiến đấu, bởi vì buổi tối đã sắp xếp định hành trình chơi vui vẻ rồi, ban ngày công tác liên nhất định phải đặc biệt chuyên chú cùng cố gắng.

Anh chính là học xong bảy năm ở học viện y như vậy, lại sống đời sống thực tập quá ma quỷ, say rượu còn có thể đi thi, lấy học bổng liên tục đã nhiều năm. Thi xong chỉ cần hí mắt nửa tiếng, buổi tối tiếp tục đi hộp đêm chơi. Sách đọc không thiếu, nhưng chơi cũng tuyệt đối không thiếu.

Một đám bệnh nhân giống như sơn dương lạc đường, nháy mắt liền như nước chảy vào một gian phòng. Chúc Bình Quân cũng không giống đồng nghiệp bình thường thực hiện, ba mươi giây liền qua loa xem xong một bệnh nhân; Anh hỏi để chẩn bệnh kể đến thật phi thường, ngữ khí tao nhã hòa ái làm cho người ta như một xuân phong, hơn nữa anh bề ngoài xuất chúng, hấp dẫn càng nhiều sơn dương lạc đường –

Tuy rằng anh đối với hầu hết tiểu dương đều đối xử bình đẳng, nhưng, hôm nay đến buổi chiều, lại xuất hiện một người làm anh vô cùng đau đầu.

Cũng không phải bệnh tình nghiêm trọng, ngược lại, người tới làn da thật sự tốt, chỉ có trên gương mặt có một hai nốt mụn, không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra đến cái loại này.

“Có chuyện gì sao?” Anh khẩu khí lãnh đạm, bắt buộc ánh mắt chính mình không nhìn hướng người khách đến cùng bên cạnh người đến chẩn bệnh.

Nhưng không cần nhìn kỹ cũng biết, vị khách kia chính là mở to đôi mắt sáng, mọi nơi đánh giá, bộ dáng tràn ngập tò mò.

Không được nhìn. Có gì để nhìn. Chúc Bình Quân ở trong lòng mặc niệm. Khóe mắt dư quang nhưng vẫn tảo đến cô một thân tuyết trắng yếu điệu, chỉ là lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, liền phi thường quấy nhiễu anh!

“Bác sĩ, mụn trên mặt người ta lâu quá, có hai nốt nha! Rất chán ghét nha! Làm sao bây giờ?” Tiểu nữ sinh đến xem bệnh buồn rầu nói.

“Tình trạng của cô không nghiêm trọng, uống nhiều nước, bổ sung vitamin, nghỉ ngơi bình thường là được.” Anh lãnh đạm khép lại bệnh lịch, ngay cả thuốc cũng không muốn khai, trực tiếp ý bảo các cô có thể đi rồi.

“Nhưng là, anh ngay cả xem cũng chưa xem em liếc mắt một cái!” Tiểu nữ sinh hờn dỗi kháng nghị.

“Tôi không cần xem, chỉ biết là cô đang lãng phí tài nguyên chữa bệnh.” Anh ngẩng đầu, con mắt nhìn vị bệnh nhân căn bản không có việc gì kia, “Nơi đây là dạy học bệnh viện, về sau mời tới trước phòng khám chẩn bệnh.”

Ý tứ là, vấn đề nhỏ làm chi mãnh liệt như vậy!

“Hung dữ như vậy.” Bệnh nhân rụt lui, nhỏ giọng nói thầm, ánh mắt phiêu hướng người khách.

Tuy rằng vẫn khắc chế, Chúc Bình Quân vẫn là nhin không được, nhìn qua.

Cùng đến xem bệnh, đúng là nổi danh “Meo Meo” kia. Cô ngồi ở một bên đoàn đoàn chính chính, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, một đôi mắt to chớp chớp, chuyên chú nhìn Chúc Bình Quân.

Bị ánh mắt như vậy nhìn, Chúc Bình Quân tâm đột nhiên nhảy một chút. Tựa như phản ứng lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Khi đó, ở trong đám đông người, dưới ánh đèn u ám của hộp đêm, tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc, cô với đôi mắt hắc bạch phân minh, cũng là như vậy đơn thuần mà chuyên chú theo dõi anh, giống nhau muốn nhìn thấu tất cả nguy trang của anh, làm cho Chúc Bình Quân không hiểu khăn trương lên.

Cô gái thanh lệ giống như thiên sứ chủ động đi đến trước mặt anh, thẳng thắn đưa ra yêu cầu – muốn làm quen với anh.

Chúc Bình Quân tung hoành hộp đêm nhiều năm sao có thể dễ dàng thất thường? Anh lập tức từ trong rung động thanh tỉnh, âm thầm khôi phục đề phòng.

Cô ấy ở phía sau giống cô gái ngây ngô, đang che miệng cười trộm, lại tràn ngập chờ mong nhìn bọn họ bên này, hơn nữa khí chất cùng thái độ của cô Chúc Bình Quân dưới đáy lòng nhanh chóng suy tư vài giây, làm ra suy luận hợp lý –

Nếu cô không phải đánh cuộc thua, chính là đang đùa mạo hiểm lớn.

“Muốn làm quen với tôi? Cô là vị ấy? Tên gọi là gì?” Chúc Bình Quân mị tể mắt, ngưỡng nghiêm mặt đánh giá cô gái lớn mặt nhìn anh.

“Em gọi là Meo Meo.” Cô nhỏ giọng trả lời, “VẬY còn anh?”

Quả nhiên! Ngay cả tên đều là thuận miệng bịa đặt. Chúc Bình Quân nở nụ cười, ý cười lạnh lạnh.

“Tiểu muội muội, cô năm nay bao nhiêu tuổi? Tốt nghiệp trung học chưa? Đã trở thể này còn ở bên ngoài du dã, ngày mai sẽ không đến trường nổi, vẫn là nhanh về nhà đi.”

Nói xong, anh hiem thấy xoay người bước đi, người luôn luôn được mọi người coi là mẫu người rất phong độ không còn sót lại chút gì.

“Học trường, anh như thế nào phải đi ?” Bác sĩ Lưu lúc này cũng đi đến, thấy thế kinh hãi, thân thủ giữ chặt anh, “Meo Meo các cô ấy vừa mới đến, tôi còn muốn giới thiệu các người làm quen!”

“Các cô ấy là cậu hẹn đến sao ?” Chúc Bình Quân nghiêng đầu, lạnh lùng nhìn học đệ, “Trước khi cậu dẫn người vào có làm rõ ràng các cô ấy bao nhiêu tuổi hay không ?”

“Ách.....” Bác sĩ Lưu á khẩu không trả lời được.

“Tiểu nữ sinh vị thành niên cậu cũng dám hẹn sao? Muốn chơi cũng chơi có chút cách điệu, có chút lương tâm.” m thanh của anh ép tới cực thấp, lại làm cho bác sĩ Lưu nghe xong, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thật sự là tên vô dụng, đi theo bên người anh chơi lâu như vậy, vẫn là trở thành như vậy! Chúc Bình Quân sau khi cho cậu ta một cái ánh mắt lạnh như băng, phẩy tay áo bỏ đi, ngay cả nhìn đều không có nhìn tiểu nữ sinh tuổi trẻ xinh đẹp kia liếc mắt thêm một cái.

4. Chương 1.2

Không nghĩ tới, biểu hiện vô lễ ngày đó của anh cư nhiên không dọa lui các cô, ngược lại làm cho anh có thêm hơn vài người sùng bái, dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào muốn tiếp cận hắn!

Đi hộp đêm thả lỏng, lúc đang chơi vui vẻ sẽ đột nhiên xuất hiện liếc anh một cái; Không biết như thế nào thần thông quảng đại biết tới số điện thoại, email của anh — tám phần là bác sĩ Lưu bên tai bị mềm nhũn, làm nũng một chút nên cái gì cũng đều nói — từ nay về sau tin nhắn ân cần thăm hỏi, thư tín đều có. Gần nhất, lại đến cửa, trực tiếp đăng ký chặn bệnh!

Tiểu nữ sinh bây giờ rốt cuộc đều thế này sao? Chúc Bình Quân nghĩ đến liền đau đầu. Giáo viên, cha mẹ các cô cũng không quan tâm sao? Mặc các cô như vậy muốn làm gì thì làm ?

“Các cô còn không đi —”

“Tuy nói là dạy học bệnh viện, nhưng là học muội của em cũng là luôn đăng ký, từ giữa năm vẫn chờ tới bây giờ, mới đến phiên chúng em nha.” Meo Meo mở miệng, tiếng nói mềm dịu.

“Đúng a! Học tử theo em chờ thật lâu nha!” Bệnh nhân thấy có chỗ dựa, đột nhiên đúng lý hợp tình đứng lên.

“Em nghĩ đến bác sĩ không thể chọn bệnh nhân đâu.” Cô lại mềm dịu nói.

Meo Meo này tuổi còn nhỏ, thoát nhìn lại là cô bé gốc ghêch, nhưng nói một đoạn như thế nào có trật tự như vậy ? Cảm giác thật sự rất quý dị, rất không phù hợp.

Chúc Bình Quân không nói một câu, nhìn hai người một lát, lại quay đầu đi mở tư liệu bệnh nhân vừa rồi chỉ tùy tiện đảo quara, nhìn kỹ một lần.

Cái gì vị thành niên, cô gái trước mắt đến xem bệnh này đều đã gần hai mươi tuổi, trên tư liệu viết rành mạch. Meo Meo còn là “Học tử” của cô ấy ? Đùa giỡn cái gì đây?

Đầu anh đột nhiên một trận choáng váng, vũ trụ hỗn loạn vài giây.

Cho nên, tuy rằng bộ dạng nhỏ như vậy, vẻ mặt học sinh, cô ấy cũng đã trưởng thành ? Như vậy –

Đừng nao loạn! Chúc Bình Quân! Anh lập tức quát bảo ngưng lại suy nghĩ cơ hồ muốn thoát cương của chính mình. Trưởng thành thì lại như thế nào, liên quan gì đến anh!

“Tôi đã xem. Chẩn đoán chính là uống nhiều nước, ít thức đêm, bổ sung vitamin.” Anh lại lần nữa khép lại bệnh lịch, lần này cái gì cũng không nhiều lời, trực tiếp ấn điện thoại nội bộ bảo tiểu thư hành chính tiến vào, tiễn khách!

“Đi thì đi, hừ!” Bệnh nhân chu miệng lên, ôm lấy cánh tay Meo Meo bước đi, “Tôi cũng không thích cùng bác sĩ thôi nói chuyện! Đi, học tử, chúng ta đi tìm bác sĩ Lưu nói chuyện phiếm, anh ấy nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy chúng ta.”

Meo Meo bị kéo đi ra ngoài hết sức còn quay đầu nhìn anh một cái. Mắt to giống như có trăm ngàn lời nói, thật sâu nhìn tiến đây mắt anh.

Lại là làm cho ngực anh đột nhiên ném mạnh xuống chuyên chú nhìn.

Tiểu thư hành chính hống liên tục mang lừa đem các cô tiền bước, vừa quay đầu lại, liền thực kinh ngạc hỏi: “Bác sĩ Chúc, anh làm sao vậy? Sắc mặt thực khó coi, thân thể không thoải mái sao?”

Đương nhiên sắc mặt khó coi, ai sau khi thấy quỷ sắc mặt còn có thể đẹp.

“Không có việc gì.” Anh lắc đầu, tiếp nhận một bệnh lịch khác. Quyết tâm đem tính hỗn loạn hết thấy tạm thời ném ra sau đầu.

Chuyên tâm! Buổi tối còn có tiết mục phần khích chờ anh, cũng không thể vì một thân cây — hoặc là nói, mấy cọng cỏ dại nhỏ nhỏ — liền đánh hỏng hưng trí thưởng thức khắp rừng rậm!

Hộp đêm giống nhau, ghế lô vip giống nhau, âm nhạc giống nhau, rượu ngon giống nhau. Nhóm cô em trước mắt cũng là phi thường không đồng dạng như vậy.

Thì ra nhóm tiếp viên hàng không sau khi bỏ đồng phục chuyên nghiệp, lễ phép tươi cười, cũng có thể độc đáo như vậy, bắt mắt như vậy. Tuổi trẻ xinh đẹp, cách nói năng hào phóng, đêm nay tụ hội thật sự là rất thành công, khách và chủ cùng vui.

Nhưng Chúc Bình Quân đã có một tia thất vọng. Không thể nói rõ đến vì sao, tổng cảm thấy không hưng trí nổi.

Anh xa cách tăng thêm khí chất thần bí, chúng mỹ nữ đều cố gắng muốn cùng anh bắt chuyện, làm anh nói nhiều hơn mấy câu. Anh luôn cười yếu ớt thần nhiên ứng đối, toàn bộ nóng không lên.

“Chúc ca ca, anh mệt mỗi sao?” Một vị quần soóc ngắn, áo choàng thấp ngực áo kẻ, thân ái nóng nóng nói: “Hôm nay mở bao nhiêu dao, cứu bao nhiêu bệnh nhân?” Nói xong, còn tự giác hài hước khanh khách cười duyên, thừa cơ tựa vào trên người anh.

“Khoa da liễu không cần khai dao.” Chúc Bình Quân mỉm cười trả lời.

“Thật sao? Vậy anh xem, người ta hai má bên này nóng nóng, tại sao có thể như vậy?” Cô gái chỉ vào khuôn mặt phỉm hồng, còn nháy mắt mấy cái với anh, ám chỉ anh có thể thân một chút.

“Nhưng là a, còn có nơi này, không biết vì sao, đều đỏ nha.” Cô gái ở vành tai anh thổi khí, lặng lẽ nói, một mặt chỉ hướng ngực lồ lộ của cô, hào phóng thích anh chia sẻ nhũ câu thật sâu trên người kia.

“Đó là do rượu. Em đại khái uống nhiều.”

Anh vẫn là lộ vẻ có lẽ cười yếu ớt, “Có thể là dị ứng. Phải tẩy trang sạch sẽ, ngày thường nghỉ ngơi bình thường, ẩm thực gắng đạt tới nhẹ, hẳn là sẽ cải thiện.”

“Mới không phải! Em mới uống một chút mà thôi. Người ta tửu lượng mới không kém như vậy!” Hiển nhiên đã có rượu ý cô gái kiêu nhường đứng lên, còn giả ý tức giận, ngoan nháo vuốt vai, cánh tay Chúc Bình Quân, thuận tiện vụng trộm cảm thụ một chút đường cong thịt ở bụng anh.

Đùa giỡn hết sức, đột nhiên, cửa ghế lô vừa mở ra, người phục vụ dẫn khách vào.

Người tới có gương mặt thiên sứ thanh lệ, trên người mặc áo sơ mi trắng đơn giản, váy tối màu, giày cao gót màu đen đáng người lại yếu điệu động lòng người, hơn nữa cặp đùi đẹp kia lại thẳng lại lớn, quả thực so với tiếp viên hàng không còn giống tiếp viên hàng không.

Chúc Bình Quân ngồi thẳng thân mình, biểu tình kinh ngạc chột lóe mà qua. Ở mặt ngoài bình thường, trong lòng nhưng lại như là sóng lớn mãnh liệt cuộn cuộn nổi lên.

Lại là cô ? Cái này gọi là cái gì, âm hồn không tiêu tan?

Nam nhân toàn ghế lô, mặc kệ là đang cười nói, đang uống rượu, đang mê muội, thấy cô tiến vào, đều nháy mắt im lặng vài giây, toàn bộ mở to mắt nhìn cô.

“Ách..... Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?”

Meo Meo thản nhiên cười. “Bác sĩ Lưu, anh không nhận ra em ? Giữa trưa mới gặp mặt ở bệnh viện, là anh hẹn em buổi tối cùng nhau đến chơi nha.”

“Em, em là Meo Meo?!” Bác sĩ Lưu cảm đều nhanh rơi xuống.

Cái Meo Meo thuần khiết nhu thuận kia, như thế nào biến hóa nhanh chóng, thành cái dạng này? Chúc Bình Quân không chút nào tự giác, nhưng mày đã muốn hơi hơi nhăn lại.

Người khác là kinh diễm, hẳn là kinh hách. Cô gái này rất quý dị, anh tung hoành hộp đêm nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng gặp qua khác phái thực chủ động — giờ phút này bên cạnh chính là dán một cái — nhưng là đều không có giống Meo Meo như vậy, làm cho trực giác của anh muốn né ra, không dám sờ chạm.

Chỉ thấy địch ý trong ánh mắt cô thướt tha đi qua một đám tiếp viên hàng không chính quy, tựa như thiên kinh địa nghĩa, đi vào bên người Chúc Bình Quân, ngồi xuống.

Một trận mùi thơm truyền đến, Chúc Bình Quân lập tức nín thở, toàn thân buộc chặt, tiến vào trạng thái đề phòng.

“Anh thật sự thích loại hình này?” Nhìn cô gái dính ở bên kia, nhìn lại chính mình, Meo Meo thở dài một hơi, dường như lằm bằm lâu lâu nói: “Xem ra như vậy vẫn là không đủ, vốn cho rằng thành dạng tiếp viên hàng không là có thể.”

“Cô đang nói cái gì?” Chúc Bình Quân nhíu mày hỏi.

Meo Meo không có trả lời, cúi đầu tự cởi bỏ một nút áo sơ mi, tầm mắt mọi người đều như là dính ở trên ngón tay trắng nõn thon dài của cô.

Chỉ thấy cô sau khi cởi một nút trên chân chờ thật lâu, thật lâu sau.....

Muốn cởi bỏ? Khó hiểu? Người xem ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Rốt cục cô vẫn là buông tha cho, không có cởi bỏ cái nút mấu chốt tiếp theo. Chừng mực chỉ tới cấp phụ đạo, ở trước cấp hạn chế tha vòng một lại sắp xếp gọn gàng. Mọi người tâm đều như là bị cao cao nhắc tới, vừa nặng buông.

Chúc Bình Quân không thể nói rõ là thất vọng, vẫn là thở dài nhẹ nhõm một hơi. Anh đã xem qua càng nhiều còn lộ lớn hơn nữa, lại ở quy củ nút thứ hai của áo sơ mi trắng, giữa nút thứ ba dừng lại, này giống sao?

Ai cần áo sơ mi trắng bên người như vậy, trung thực buộc vòng quanh đường cong xinh đẹp? Ngồi gần như vậy, anh thậm chí có thể mơ hồ thấy ren hoa văn dưới nội y.

Nút đã muốn quá chặt chẽ, lại cởi một nút, toàn trường đều có thể thấy cô no đủ mượt mà –

Kỳ thật càng làm cho anh gân xanh ứa ra, là tay của chính mình. Anh là một bác sĩ vĩ đại, từ theo ngày đầu tiên theo khóa giải phẫu thân thể người, tay anh luôn có ổn định tinh táo nhất, chưa bao giờ sai lầm qua. Nhưng mà giờ phút này, anh lại phải đau khổ áp lực chính mình, mới không đột nhiên tìm hiểu đi giữ tay cô lại, ngăn lại động tác khiêu khích của cô.

Meo Meo tựa hồ cũng cảm giác được, cô ngẩng đầu, vô hại đến cực điểm nhìn biểu tình lạnh lùng của anh. “Anh mất hứng sao? Em nghĩ đến anh thích nữ sinh như vậy, mới đặc biệt cho anh xem.” Rõ ràng nghe nói đến đều là tiếp viên hàng không a.

Nói xong, sóng mắt cô lưu chuyển, nhìn kỹ qua một đám, đem từng cái cô gái giả dạng trên ghế lô đều thật tốt nghiên cứu một phen. Sau, mới lại hỏi giống như nhìn phía Chúc Bình Quân.

Kia trong thanh thuần lại mang theo gợi cảm, bộ dáng diễm đam đáng yêu, tiếng nói mềm ngọt uyển chuyển, làm cho từng người đàn ông xương cốt đều phải mềm.

Chúc Bình Quân cố tình không có nửa phần bộ dáng thưởng thức. Anh hừ lạnh, “Em không thích hợp thành như vậy.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lấy lòng của Meo Meo nhất thời ảm đạm. Trước làm thành tiểu công chúa anh ngay cả xem cũng không xem liếc mắt một cái, lúc này làm thành dạng tiếp viên hàng không gợi cảm anh cũng nhăn nhó mặt mày, rốt cuộc muốn như thế nào mới hợp mắt của anh?

Rõ ràng vừa mới liền cùng nữ sinh bên cạnh vừa nói vừa cười, còn đùa giỡn âm ỉ a.

Mấy người con trai bên cạnh người người nhìn đều đau lòng muốn chết.

“Meo Meo, bác sĩ Chúc không để ý tới em không quan hệ, bọn anh cùng em chơi! Em lại đây ngồi.”

“Đúng vậy, bọn anh lấy chút đồ uống cho em uống. Muốn uống cái gì đừng khách khí, tự nhiên nói!”

“Hay là muốn ăn một chút gì? Đến đây, bên này có hoa quả.”

Meo Meo đối với ân cần tiếp đón của các bác sĩ chính là cười ngọt ngào mà chống đỡ, vẫn là ngồi bất động. Cho dù Chúc Bình Quân không để ý cô, tự nhiên cùng nhóm tiếp viên hàng không bên cạnh nói chuyện phiếm vui đùa, cô cũng không rời đi, tựa như đóa hoa giải ngữ ngoan ngoãn bồi ở bên người anh.

Thật không biết Chúc Bình Quân rốt cuộc có khôi phục gì lớn như vậy, chỉ có thể nói, người đẹp trai thật tốt!

“Lát nữa..... muốn cùng em đi trước hay không?” Tiếp viên hàng không nóng bỏng cùng Chúc Bình Quân nói chuyện, hơn nữa ở trước mặt một nữ sinh xinh đẹp khác rõ ràng chiếm thượng phong, cô lại sử xuất cả người chiêu thức, cả người đều phải thiếp đến trên người anh như vậy, tựa vào vành tai anh nhẹ giọng nói: “Em ở gần đây, đưa em về nhà được không?”

Meo Meo đương nhiên nghe thấy được, lưng cứng đờ, ngồi thẳng thẩn lại.

Chúc Bình Quân nhưng cười không nói, ngón tay thon dài cầm giữ chén rượu nhẹ nhàng chớp lên, sắc rượu bên trong ly cũng nhẹ nhàng nhộn nhạo ra say lòng người.

“Nhà của em có rượu rất ngon, còn có sô pha thực thoải mái..... Chúng ta có thể..... Càng hiểu biết lẫn nhau.” Tay cô ta xoa trong ngực anh, tư mật nói nhỏ, thổ lộ mời.

“Phải không? Nghe qua thật sự là không tồi.” Anh từ chối cho ý kiến, nhưng cũng không có cự tuyệt, thực thoải mái tựa vào trên sô pha, mỉm cười đáp lại.

Vì sao? Meo Meo hoang mang đến cực điểm nhìn anh. Vì sao anh đối với người khác ôn hòa có lẽ, đối với cô lại từ đầu tới đuôi đều như thế lãnh đạm?

Chú ý tới ánh mắt của cô, Chúc Bình Quân khó được chuyển lại đây, con mắt tương đối. Trên mặt trương tuần mỹ kia, biểu tình vẫn thản nhiên như cũ.

“Thời gian đã muộn khuya, cô nên trở về nhà.” Anh ý cười đều còn tại, lại không lưu tình chút nào hạ lệnh đuổi khách.

“Nhưng là em.....”

Chúc Bình Quân đã lướt qua, không hề để ý cô. Mà dính ở cô gái cần bên tai bên người anh, còn không quên đối với cô quăng một cái ánh mắt kiêu ngạo thắng lợi.

Thế nào? Có lẽ cô tuổi trẻ lại xinh đẹp, nhưng bác sĩ Chúc cũng không chịu thua. Anh thích, là thực nữ thức thời nóng bỏng.

Giả tiếp viên hàng không, thua; Thực tiếp viên hàng không tỷ, thắng!

“Meo Meo, em ở đâu? Anh đưa em về.” Bác sĩ Lưu chờ thời cơ thật lâu, lập tức lại đây anh hùng cứu mỹ nhân. “Bác sĩ Chúc, anh không ngại chứ?”

Chúc Bình Quân ngay cả đầu cũng chưa quay, tùy tiện khoát tay áo, tỏ vẻ anh tuyệt không để ý.

Meo Meo do dự đứng dậy, vẫn như cũ lưu luyến nhìn Chúc Bình Quân.

Đợi một hồi lâu, vẫn như cũ đợi không được anh ngoái đầu nhìn lại, Meo Meo thế này mới hết hy vọng buông tha cho, cúi đầu, yên lặng dưới sự hộ tống của bác sĩ Lưu rời khỏi ghế lô.

Thân ảnh bọn họ vừa mới rời đi tại cửa, tươi cười trên khuôn mặt tuần tú của Chúc Bình Quân lập tức thu liễm, ánh mắt lợi hại đầu hướng cửa.

“Oa, biểu tình thật đáng sợ.” Tiếp viên hàng không vỗ vỗ ngực, làm ra bộ đáng sợ hãi, “Anh không muốn bác sĩ Lưu đưa cái tiểu muội muội kia về sao? Anh thật để ý?”

“Không phải việc đó.” Anh biểu tình là nghiêm túc, khẩu khí cũng rất thoải mái mà trả lời: “Cuộc họp ngày mai bác sĩ Lưu báo cáo đầu tiên, tôi xem cậu ấy căn bản còn chưa chuẩn bị xong, còn không chạy nhanh trở về viết báo cáo.”

“Thì ra là lo lắng cái này nha.” Tiếp viên hàng không trên mặt tất cả đều là ý cười ngọt ngào, ngáy cổ hòng nói: “Anh thật sự là bác sĩ tốt, ra ngoài chơi đều còn quan tâm công việc.....”

Lời nói cố ý lấy lòng, rơi vào trong tai chúng bác sĩ bên cạnh, lại làm cho bọn họ kinh ngạc hai mặt nhìn nhau.

Bác sĩ Chúc vui chơi cùng công việc luôn luôn phân cực rõ ràng, cũng không ảnh hưởng đến nhau; Đêm nay.....

Anh ta thật sự quá thất thường!

5. Chương 2.1

Trong trường đại học, dưới gốc đại thụ thanh u yên tĩnh. Tốp năm tốp ba sinh viên ngồi ở ghế dài, hưởng thụ thời gian ưu nhàn sau giữa trưa.

“Ha ha ha!” Một trận tiếng cười thanh thúy dễ nghe vang lên, “Trời ạ, Meo Meo học tỷ, chị cũng quá khoa trương rồi!”

Lã Tân Mạn ngồi ở giữa – người được nhóm học muội gọi bằng biệt danh là Meo Meo – bắt đầu dĩ thử dài một hơi. Thân là học tỷ, lại luôn bị nhóm học muội cười nhạo, cô sớm đã thành thói quen.

“Trong cùng một thời gian, có thể chạy ba phòng học giúp điểm danh, bút tích còn không giống nhau!” Cam Huệ học muội đầu tiên cười hớ hớ nói: “Meo Meo học tỷ thật sự là danh bất hư truyền!”

“Hôm nay đặc biệt mạo hiểm, khi chuyển phòng học đang chạy như điên ở trên hành lang , bị trợ giảng gặp được!” Một học muội khác âm điệu cũng hưng phấn dâng cao, “Kết quả Meo Meo học tỷ chỉ cười với trợ giảng một cái, trợ giảng đã cho chị ấy đi rồi!”

“Chị đã bị đuổi học, cho dù bị bắt, cũng có thể làm gì được chị ?” Lã Tân Mạn nhún nhún vai, miệng tận lực giả bộ thoải mái. “Dù sao chị nhàn rồi cũng là nhàn rồi, lại không thể ngồi ở nhà nên đến trường học giúp các em thôi.”

Tuy rằng miễn cưỡng cười vui, nhưng mỗi người đều nghe được cô đơn trong giọng nói.

Nhóm cô gái vừa rồi vẫn còn cười nói hơn hở, đột nhiên đều tĩnh lặng lại. Nửa ngày, mới có học muội nhỏ giọng hỏi: “Meo Meo học tỷ, đã bắt đầu học kỳ lâu như vậy, người nhà chị còn chưa phát hiện sao?”

Lã Tân Mạn lại là miễn cưỡng cười cười, “Chị mỗi ngày vẫn là giả bộ đi học, hơn nữa, người nhà của chị đều bề bộn nhiều việc.”

“Đến việc chị bị đuổi học cũng không biết?” Học muội đồng tình sờ sờ cánh tay của cô, “Meo Meo học tỷ, nếu ba mẹ chị biết, chị sẽ thực thảm rồi ?”

“Ba mẹ chị thì không sao, chủ yếu là anh chị.....” Nói xong, Lã Tân Mạn nhin không được đánh cái rùng mình.

Cô là hòn ngọc quý trên tay mà cha mẹ trung niên mới có, không tính là cưng chiều, nhưng cũng rất ít thật sự ra mặt giáo huấn cô — đương nhiên cũng là bởi vì cha mẹ bận bịu công việc.

Nhưng, này không nhắc tới, Lã Tân Mạn chính là không lo không cầu lớn lên, bởi vì cô còn có một người anh!

Lã gia đại ca từ nhỏ thông minh ổn trọng, đối với em gái yêu quý bụng làm dạ chịu, nhận trách nhiệm quản giáo. Lã Tân Mạn dưới sự giám sát của anh trai tài cao vĩ đại, khổ sở trưởng thành.

Là nói a, như thế nào đều là nam nhân, có loại như anh trai cô nề nếp tới cực điểm, cũng có giống như Chúc Bình Quân dùng cười nói để đối xử người khác như vậy, chưa nói đến việc gì thì là về mặt hình tượng tiêu sái ? Kém thật nhiều a.

Nghĩ đến Chúc Bình Quân, nghĩ đến cặp mắt hoa đào xinh đẹp kia, dáng người thon dài, mi mắt hơi nhướng biểu tình cười như không cười..... Tim của cô đột nhiên bình bịch bình bịch, dùng sức nhảy mạnh.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh ở hộp đêm, toàn bộ ánh mắt của cô liền bị hấp dẫn, rốt cuộc đời không đi. Tuy rằng cũng hiểu được chính mình nông cạn, còn bị nhóm học muội giễu cợt nói chỉ số thông minh thoái hóa, nhưng là –

Ai, còn có ai so với nhóm học muội càng hiểu biết cô chứ ?

Các cô đều là từ thời tiểu học, trung học đi lên cùng nhau, nhóm học muội cùng Lã Tân Mạn có giao tình thâm hậu, cũng đều hiểu biết thật sâu, Meo Meo học tỷ nhìn như vạn người mê này, trong lòng cũng là bé ngoan nhu thuận quy củ; Cho dù người theo đuổi không thiếu nhưng do cô ở trong sự bảo hộ của mọi người, dưới sự quản giáo của anh trai, thủy chung không rơi vào lưới tình.

Cũng đến lúc rồi!

Cho nên, từ khi biết Meo Meo học tỷ tiếp cận vị bác sĩ Chúc này, nhóm học muội lập tức nghĩa bất dung từ hợp thành đoàn người thân hữu nhiều mưu trí, vận dụng tất cả trí tuệ, cố gắng giúp cô thu thập tin tức, phân tích tình hình chiến đấu, bắt chước tình cảnh.....

“Đến đây đến đây!” Đột nhiên, học muội bên cạnh lấy khuỷu tay huých cô một cái, ra sức áp xuống nhưng lại khó nén hưng phấn mà thông báo cho cô, “Học tỷ, nhanh chút, người đến rồi!”

“Các em thật là lợi hại, cứ nhiên có thể tra được hành trình của anh ta ?!” Lã Tân Mạn cả người tán thưởng. Ngay cả khóa học mà Chúc Bình Quân mỗi học kỳ đều đến trường học cũng có thể tra được, nhóm học muội đều có thể đi mở phòng trình thám.

“Đừng lãng phí thời gian, mau đi qua!”

“Chờ một chút, trước sửa sang lại trang phục dung nhan.....”

“Trang điểm lại trước mới đúng, mau đưa má hồng ra đây nữa!”

Sau một trận luống cuống tay chân, Lã Tân Mạn bị một phen đẩy dờ đi vòng vây, còn có chút khiếp đảm quay đầu nhìn nhìn nhóm học muội.

Nhóm học muội lập tức giả bộ thành người qua đường, nhìn bầu trời, nhìn, nhìn cây, nói chuyện phiếm..... Hoàn toàn bỏ mặc.

Lã Tân Mạn đành phải kiên trì tiến lên, chiếu theo kịch bản có sẵn, ngăn trở đường đi của anh ta –

“Ngay cả ở trong này cũng gặp được cô?” Chúc Bình Quân đương nhiên là thấy cô, cũng thấy một đám cô gái lén lút kia, khoe miệng nhin không được nói.“Hiện tại lúc này..... Các cô đều trốn học sao?”

Trốn học là nhóm học muội, cô không có; Trên thực tế, nàng căn bản ngay cả trường học cũng không có.

Nhưng Lã Tân Mạn không nhiều lời, chính là ngây ngốc nhìn anh.

Làm sao có thể đẹp như vậy chứ? Áo sơ mi trắng, quần dài sẫm màu, cho rằng rất đơn giản, lại rất có khuynh hướng cảm xúc. Ở hộp đêm, ở bệnh viện, ở trường học..... Mặc kệ ở đâu, anh ở trong đám người, vĩnh viễn là người hấp dẫn ánh mắt cô nhất.

Đối với vẻ mặt chuyên chú của cô, Chúc Bình Quân bên trong bất đắc dĩ còn mang theo chút tò mò, rốt cuộc là bối cảnh cùng gia đình như thế nào, dường ra một cô gái quý dị như vậy?

Hơn nữa, thời gian này bị cô làm cho tâm thần không yên, cảm thấy dường như đến đâu cũng đều gặp được cô, quỹ ảnh lay động, nhiễu loạn tâm tình bình tĩnh từ trước tới nay của anh.

Cứ để vậy mãi cũng không được, không bằng giải quyết một lần đi.

Lập tức anh hai tay ôm ngực, giống như ưu nhân đứng yên, giờ giờ cảm lên với cô, “Nói đi, cô luôn luôn xuất hiện trước mặt tôi, rốt cuộc muốn thế nào?”

“Em..... Em chỉ là muốn nhìn thấy anh.” Cô ngập ngừng trả lời.

“Hiện tại cô đã thấy, có gì muốn nói?”

Ánh mắt cô mở thật to, “Em, em, em.....” Nửa ngày không thể nói rõ, cư nhiên là lắp bắp, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên theo.

“Cô ngay cả chính mình muốn cái gì cũng không biết, cứ như vậy đuổi theo con trai ?” Chúc Bình Quân nghĩ đến bộ dáng cô ngày đó cùng bác sĩ Lưu song song rời đi, miệng tựa như van vò nước bị hư (TNV: woa, anh ăn giấm sao ^O^), “Ở quán đêm tùy tiện coi trọng ai, liền đi theo sao? Cha mẹ cô, lão sư đều dạy cô như thế nào ? Hay là đám tỷ muội kia trợ giúp?”

“Chúng em..... Là em.....” Lã Tân Mạn bị nói á khẩu không trả lời được. Cho dù có gì nói muốn nói, cũng bị giáo huấn mang theo lạnh nhạt trong miệng anh làm sợ tới mức cũng không nói ra được.

“Cô đã muốn qua hai mươi tuổi, cũng không phải tiểu nữ sinh, nhưng chỉ số thông minh như thế nào tựa hồ còn dừng lại ở thời kì cô bé?” Anh giống như buông tha cho lắc đầu, “Ngoài trường học ra, thế giới còn rất lớn, có rất nhiều người, rất nhiều việc đáng để cô chú ý –”

Ngay cả vui chơi Chúc Bình Quân đều đặt ra mục tiêu rõ ràng, đương nhiên khinh thường loại nhàn nhàn không có việc gì làm này, cuộc sống không hề có phương hướng, cuộc sống ngu muội không có phiền não!

“Xin cô trước khi làm rõ ràng chính mình muốn nói cái gì đừng phiền tôi nữa!”

Sau khi bỏ xuống câu này, anh ở trước mắt bao người, nghênh ngang mà đi.

“Em đã nghĩ rõ ràng. Em muốn anh làm bạn trai của em!”

Ba tuần sau, lời thổ lộ mang tính chần động, cùng với một bó hoa bách hợp, tại ba giờ hai mươi phút chiều, làm cho y tá tiểu thư ra ra vào vào, di thư ký, cùng với nam nhân vật chính bị thổ lộ, tất cả đều ngây người.

Lời thổ lộ chi tiết nói rằng, một thân váy âu phục tuyệt trắng, cùng bó hoa bách hợp cô ôm trong lòng chiếu rọi lẫn nhau, thuần khiết như nhau, tản ra hương thơm mê người.

Nhưng là, Chúc Bình Quân là cả kinh, bị cái loại lời nói thẳng thắn không hề cổ kỵ này làm chấn kinh nói không nên lời.

Ngây người một lúc lâu, anh mới hồi phục tinh thần lại, vị tiểu thư này thổ lộ về thời gian, địa điểm tất cả đều không đúng, bên cạnh có nhiều người xem lắm, toàn bộ rất vớ vẩn đi!

Lập tức anh đứng dậy, tiếp nhận bó hoa bách hợp kia, đưa cho thư ký trông mắt đều mau rút ra bên cạnh, thuận thể đem đẩy cô ra bên ngoài.“Lí tiểu thư, phiền cô một chút.”

“Nhưng là.....” Cô còn muốn xem kịch vui a!

Chúc Bình Quân ôn hòa nhưng kiên trì đem toàn bộ người xem mời đi ra ngoài, đóng cửa, trở lại đối mặt với Lã Tân Mạn. Cũng là mở miệng ra, lại khép lại, lại mở ra, suy nghĩ nửa ngày, nửa chữ cũng phun không được.

Thấy anh như vậy, cô nhin không được thản nhiên cười. Trong ngưỡng ngừng mang chút bướng bỉnh, chính là cái loại này khủng bố nhất, lúm đồng tiền vừa thanh thuần vừa quyến rũ.

“Cô.....” Chúc Bình Quân tâm cứng rắn, lắc đầu,“Hiện tại là thời gian làm việc, cô không thể nói đến là đến như vậy.”

“Là anh bảo em về nghỉ rõ, em đã nghỉ tốt lắm, cho nên chạy đến nói cho anh nha.” Tiếng nói mềm mại như là tiểu nữ sinh làm nũng, hoặc như là vợ vả muốn tranh công, một đôi mắt đen to tha thiết nhìn anh.“Hơn nữa người đăng ký hôm nay của anh đã đầy, còn phải trực đêm, không thừa dịp hiện tại nghỉ ngơi, sẽ đến ngày mai mới xong nha.”

“Cô làm sao mà biết nhiều như vậy?” Chúc Bình Quân ánh mắt chuyển lợi hại.

Cô mở to hai mắt, rất vô tội nhìn anh. Thoạt nhìn càng khả nghi.

Tuy rằng có đám “Học muội” quân sư quạt mo kia hỗ trợ, nhưng anh cảm giác được đến, Meo Meo đối với bệnh viện tựa hồ có độ quen thuộc nhất định. Thuận miệng nói ra, lại cảm thấy rất tự nhiên, này đó đều là ngụy trang không được.

“Cô rốt cuộc là ai, tên gọi là gì? Ít nhất, lấy giấy chứng minh ra luôn cho tôi xem.” Miệng nói vô cùng giống cảnh sát kiểm tra hộp đêm.

“n? Cái gì? Giấy chứng minh –”

Cô còn chưa nói xong, đã bị một trận tiếng đập cửa dồn dập đánh gãy. Thư ký ở bên ngoài nói:“Bác sĩ Chúc, chủ nhiệm tìm nha!”

Chúc Bình Quân vừa nghe đến hai chữ “Chủ nhiệm”, vẻ mặt rùng mình, bất chấp đang kiểm tra, lập tức mở cửa ra,“Buổi chiều chủ nhiệm không phải đi họp sao?”

“Không hiểu, giống như có việc gì gấp, thư ký vừa gọi tới nói 5 phút sau trở về đến bệnh viện.”

“Tôi đây hiện tại liền đi qua văn phòng anh ấy.” Chúc Bình Quân quay đầu, nói với cô: “Tôi hiện tại có việc, cô muốn hay không trước..... d?”

Mới nhaoáng lên một cái, Lã Tân Mạn đã muốn chảy nhẹ qua bên người bọn họ, như chim nhỏ giống nhau, lập tức đã không thấy tăm hơi, liền tiếng gấp lại cũng chưa nói.

Nhìn bóng hình xinh đẹp yếu điệu của cô nhanh chóng rời đi, Chúc Bình Quân ngốc ở tại trận, sau một lúc lâu không hoàn hồn được.

Tiểu quý này rốt cuộc đang làm cái gì ? Một cỗ cơn tức không thể phát tiết xa lạ đột nhiên lên đến. Nào có người như vậy, chuyện còn chưa giải thích rõ ràng, mỗi lúc đều là xuất hiện trước mắt anh, sau khi hung hăng nhiễu loạn tâm thần anh, lại đột nhiên biến mất!

6. Chương 2.2

Vừa mới rồi, anh thật sự có trong nháy mắt muốn bỏ xuống hết thấy, đuổi theo cô đi ra ngoài, hảo hảo hỏi rõ ràng!

Đường đường một tay chơi tiêu sái chuyên nghiệp, chính mình cư nhiên đã bất giác toát ra vẻ mặt hồn nhiên muốn được ôm lấy, nếu Chúc Bình Quân thấy vẻ mặt chính mình giờ phút này, nhất định sẽ quá sợ hãi đi.

Cô gái này, nếu không phải đơn thuần đến đáng sợ, chính là tâm cơ sâu đến kinh người!

“Bác sĩ Chúc, chủ nhiệm.....” Thư ký nhịn không được ra tiếng nhắc nhở.

Đúng, chủ nhiệm tìm anh. Đây không thể nói giỡn. Toàn bộ bệnh viện từ trên xuống dưới, Chúc Bình Quân ngay cả viện trưởng cũng không thấy được có bao nhiêu tôn kính, nhưng đối với vị chủ nhiệm kiêm học trưởng cùng người lãnh đạo trực tiếp này, anh nhưng là đầy lòng kính sợ, tuyệt đối nơm nớp lo sợ, không dám lơ đãng.

Lập tức anh ảo não thở dài một hơi, “Tôi hiện tại đi qua liền.”

Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng hai chân không nhúc nhích, cặp mắt hoa đào kia hơi hơi nhúu, vẫn là thẳng nhìn phương hướng người xinh đẹp nào đó rời đi.

Ồ ô — có người hồn bị câu đi a! Bên cạnh thư ký, nhóm y tá đều nhịn không được xem náo nhiệt, cho nhau ánh mắt hàm ý, sau đó cùng nhau nhìn về phía Chúc Bình Quân.

Khó trách đều nói nữ truy nam, cách một lớp màn mỏng; Chỉ cần dám hành động, xem đàn ông như phụ nữ mà truy, giống như bác sĩ phẩm chất cao, điều kiện tốt như vậy đều đã bị truy chạy.

Bất quá nói đi phải nói lại, Meo Meo này bộ dạng ngọt ngào như vậy, ánh mắt sương mù xúng với tuổi trẻ vô địch, lại có tiền có nhân — trông cô ấy cũng có thể nhìn ra được — điều kiện như vậy, người theo đuổi phía sau đại khái xếp hàng có thể vòng vài vòng khu viện, nếu thật muốn người con trai nào, đại khái ngoắc ngoắc ngón tay tiện tay cũng bắt được rồi!

Tuần nam mỹ nữ, đây chính là ông trời tác hợp cho. Nhưng là, vì sao biểu tình của bác sĩ Chúc..... cổ quái như vậy? Giống như..... bộ dáng không thể nào vui vẻ?

Liền bị trì hoãn nhỏ như vậy, khi Chúc Bình Quân đi vào văn phòng chủ nhiệm, chủ nhiệm cũng vừa vào cửa.

Văn phòng chủ nhiệm cùng con người chủ nhiệm giống nhau, ngắn gọn đáng sợ; Hoàn toàn không thấy những vật phẩm bình thường văn phòng đều có như tấm biển, huy chương, lịch tháng, ảnh chụp tĩnh vật, ngay cả thực tài đều không có, sách vở, văn kiện, bệnh lịch đợi chút toàn bộ sửa sang lại cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả tro bụi đều tự động đường vòng, bảo trì không nhiễm một hạt bụi.

Chỉ thấy chủ nhiệm biểu tình nghiêm túc không nói được một lời, treo tốt áo khoác, vòng qua bàn làm việc to lớn, ngồi xuống. Không khí trong văn phòng im lặng đến cơ hồ ngưng kết.

Sau một lát, chủ nhiệm mới ngẩng đầu, hai đạo tầm mắt sáng gióng bắn thẳng lại đây.

Chúc Bình Quân lòng lập tức trầm xuống. Tùy tính cùng tiêu sái ngày thường tất cả đều thu sạch sẽ, chính là im lặng đứng ở trước bàn làm việc, chờ đợi xử lý.

“Luận văn của cậu rốt cuộc có viết hay không?” Chủ nhiệm mày rậm đều nhanh thắt, vẻ mặt thần sắc trách cứ, khẩu khí cũng tương đương hung, “Hôm nay khi họp, chủ nhiệm các khoa trong viện đều nói về bài luận văn, khoa chúng ta lạc hậu đã lâu.”

“Chủ nhiệm, lần trước một ngàn kia —”

“Một ngàn đều viết ba bốn tháng!” Chúc Bình Quân nói chưa dứt lời, vừa mở miệng biện giải, chủ nhiệm giận quá, “Bác sĩ Lại, bác sĩ Trần còn tốt nghiệp sau cậu, điểm thực tập cũng không có cao như cậu, nhưng là cậu xem xem bài luận văn của người ta!”

“Em —”

“Cậu trừ bỏ đến hộp đêm uống rượu, tán gái, còn có thể cái gì? Còn làm được cái gì? Thời gian này cậu rất cuộc có bao nhiêu thời gian là nghiên cứu, viết báo cáo!”

“Ách –”

Nếu thấy bộ dáng Chúc Bình Quân luôn luôn tiêu sái tự nhiên bị mắng đến máu dồn lên não, còn không dám cãi lại, trong mười người đại khái có chín người cảm sẽ đến rơi xuống mắt.

“Từ giờ trở đi, cậu mỗi tuần đều phải lấy tiến độ nhanh nhất làm rồi đến cho tôi xem, trước cuối năm, ít nhất viết ra ba ngàn đại cương, viết xong chỉnh sửa có thể nộp báo cáo, sang năm”

Chủ nhiệm bản mặt giống như tường đồng vách sắt, cứ như vậy thao thao bất tuyệt ngoan huấn anh mau nửa tiếng, còn đem công việc, kế hoạch nghiên cứu trong một hai năm tới hết thảy đều giúp anh quy định tốt.

“Vâng, học trưởng.” Cuối cùng, anh chỉ nói được vài từ này.

Một lát sau khi bị mắng, Chúc Bình Quân vẫn là trở về trực đêm đợi trực đêm xong, đều đã muốn mười giờ tối, mệt mỏi cùng buồn bực tích lũy cả một ngày, làm anh sắp thở không nổi.

Cái gọi là tiền đồ, sự nghiệp, trách nhiệm..... Anh không có trốn tránh, nhưng, kia cũng không chứng tỏ anh thích áp lực đó. Làm bác sĩ là anh chính mình kiên trì, nhưng một mặt đi học, thi, tập chữa bệnh, chẩn bệnh cái gọi là “Chính đồ” (ý đồ chính đáng) hết sức, anh lại dám muốn đem sinh hoạt bản thân bỏ vào làm người ta lú lủi cuồng hoan mua vui.

Rốt cuộc muốn chứng minh cái gì? Vì sao vĩnh viễn bất mãn đối với tình huống hiện thực? Anh như là đang theo đuổi một mục tiêu ngay cả chính mình cũng không rõ ràng, chỉ có thể đuổi tới sức cùng lực kiệt, rồi ngã xuống mới thôi.

Mỗi khi có loại cảm giác thở không nổi này, Chúc Bình Quân chỉ biết dùng một cái phương thức giải quyết — uống rượu.

Chỗ cũ, vị trí dưới chỗ gần piano. Chuyện làm ăn ở chỗ này dạo gần đây như nhau không tốt lắm, nhạc jazz lười biếng vang lên, khách nhân tốp năm tốp ba, phần lớn là đàn ông có chút tuổi, tới chỗ này thả lỏng người.

Đi vào, Chúc Bình Quân liền quen thuộc tìm được vị trí bên cửa sổ ngồi xuống, cũng không dùng nhiều lời, người phục vụ tự động đem Whisky lâu năm đến cho anh.

“Bác sĩ Chúc hôm nay trực đêm sao?”

“n.” Anh đơn giản trả lời.

Không say rượu, cũng không cuồng uống, chính là một mình lẳng lẳng nhắm nháp. Hít một ngụm hương thơm Whisky nhẹ nhàng, nhắm mắt lại, ở góc sáng sữa quen thuộc chậm rãi làm cho cồn phát huy tác dụng, miễn cưỡng để âm nhạc chảy qua, tinh thần dần dần lơ lửng.....

Đột nhiên, anh bỗng cảm phát hiện, hết thảy cũng không đúng rồi!

Rượu không có vấn đề, âm nhạc không có vấn đề, vị trí không có vấn đề, liền ngay cả nhiệt độ, độ ẩm đều không có gì dị trạng, nhưng là, chính là có một cổ không khí khác thường, làm cho anh thật vất vả thả lỏng thần kinh lại căng thẳng, lông tơ thẳng dựng, như là có dòng điện cực mỏng manh chảy qua.

Này không phải là bên trong chuyện lạ hoang dã thường miêu tả sao? Đơn giản mà nói, cần bùa trừ tà!

Anh mở mắt ra –

Quả nhiên! Một thân ảnh tóc dài đen, mặc trang phục màu trắng vòng cổ bằng bạc xinh đẹp, chính cao vút đứng ở trước mắt anh.

Lại, là, cô!

Mắt hoa đào dài nhỏ nhú lại, biểu lộ một chút nguy hiểm, Chúc Bình Quân chính là nhìn chăm chăm cô, không nói được một lời.

Cô còn muốn làm cái quỷ gì?

“Buổi chiều không kịp nói, em, em gọi là Lã Tân Mạn.” Thấy anh thủy chung không nói, hai tay cô có chút khấn trương giao nắm, nha nha mở miệng: “Tân cũ tân, dây mạn (câu này không hiểu nên để nguyên =.=). Là, vốn là tên của em.”

“Cô làm sao mà biết tôi ở trong này?” Anh mắt diếc tai ngơ, chính là nhìn chăm chăm cô.

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Bị trừng mắt nhìn đến chột dạ, nàng rõ ràng thẳng thắn nói, “Bởi vì..... Em tính chuẩn thời điểm anh chấm dứt trực đêm không sai biệt lắm nên trở về bệnh viện, sau đó vụng trộm đi theo sau anh.” Liền một đường theo tới nơi này.

“Rất thú vị.” Chúc Bình Quân giật nhẹ khóe miệng, “Cô vì sao đối với thời gian của tôi rõ như lòng bàn tay vậy ? Đối với bệnh viện bộ dáng cũng thực hiểu rõ, cô là không phải.....”

Cô hít một hơi, rõ ràng càng khấn trương.

“Làm việc tại bệnh viện ? Khoa nào ?” Chỉ có giải thích này, cô nhất định là người trong viện!

Lã Tân Mạn dùng sức lắc đầu, “Không phải, em thật sự không phải. Em chỉ là ở hộp đêm ngẫu nhiên nhìn thấy anh, sau đó rất muốn làm quen với anh mà thôi. Em vốn cũng không như Không bằng nói anh là bác sĩ a!”

Mắt thấy mặt cô đều chậm rãi đỏ lên, Chúc Bình Quân tay thon dài lắc chén rượu thủy tinh bên cạnh, một mặt tiếp tục cao thấp đánh giá cô, suy tư về lời nói của cô.

“Cô thường ở hộp đêm tìm bạn trai sao?” Không biết vì sao, sau khi hỏi ra những lời này, Chúc Bình Quân cảm thấy hàm răng chính mình có chút lên men. Anh làm sao có thể hỏi ra câu hỏi như vậy ? Cô ấy có phải ở hộp đêm tìm bạn trai hay không, tìm bạn gái, tìm tình một đêm..... lại liên quan chuyện gì đến anh?

Nhưng Lã Tân Mạn lập tức còn thật sự phủ nhận, “Không có, chưa từng có qua!”

“Cô sẽ không phải muốn nói cho tôi biết, cô trước kia chưa từng đi qua hộp đêm, chưa từng uống qua hộp đêm?” Chúc Bình Quân hoàn toàn không có che dấu trào phúng trong giọng nói.

Không nghĩ tới cô gật đầu, “Là thật. Ngày đó là vì nhóm học muội biết em nhận được thông báo đuổi học, mới nói mang em đi hộp đêm giải sầu –”

Nói đến một nửa, cô hoảng sợ che miệng mình lại. Như thế nào ngay cả này đều nói ra ?!

“Nga, bị đuổi học?” Quả nhiên là cái ngốc muội, ngay cả chuyện học hành đơn giản như vậy đều làm không tốt. Anh cố ý nói: “Nhìn cô bộ dáng là cái ngoan ngoãn, như thế nào bị đuổi học, phá hộp đêm, theo đuổi con trai, tất cả đều hành văn liền mạch lưu loát, bộ dáng thực thành thạo?”

“Nào có thành thạo, em không đuổi tới anh nha.” Cô nháy mắt to, lông mi thật dài lay lay, siêu cấp còn thật sự nhìn anh nói.

Chúc Bình Quân tâm lại đột nhiên nhảy dựng. Kỳ quái, cô như thế nào có biện pháp làm cho tâm luật anh không chỉnh?

Trong trò chơi nam nữ như thực như giả, là tình thú hay là cùng phòng, anh sớm đã thuộc lòng. Nhưng gặp gỡ Lã Tân Mạn tiểu thư này, tay chân cùng tâm cơ tựa hồ tất cả đều không còn cách nào dùng được.

“Tiểu bằng hữu, tôi không phải cái thứ tốt gì, đừng lãng phí thời gian ở trên người tôi.” Nói xong, chính mình đều kinh ngạc. Chúc Bình Quân này cao thủ nói chuyện vòng quanh vòng luẩn quẩn, lại còn nói ra lời thẳng thắn như vậy.

Chẳng lẽ thật là say, say rượu phun lời thật? Này thật ngạc nhiên.

“Nhưng là em cảm thấy anh tốt lắm.” Lã Tân Mạn kiên trì, cô còn tự động tự phát, chuyển ghé dựa lại đây ở bên người anh ngồi xuống, mắt to bức thiết nhìn hắn, “Hơn nữa em cũng không phải tiểu bằng hữu, em đã muốn vượt qua hai mươi một tuổi, trưởng thành.”

Đột nhiên, Chúc Bình Quân biểu tình thay đổi. Trên khuôn mặt tuấn tú cười như không cười, một đôi mắt hoa đào thật sự câu nhân.

Anh tà nghệ liếc mắt cô một cái, “Cô có biết..... Làm phụ nữ ở trước mặt đàn ông cường điệu chính mình trưởng thành, đàn ông sẽ hiểu như thế nào không?”

Đôi mắt đen to chớp cũng không chớp, còn thật sự chờ đáp án.

“Không bằng nói vậy đi? Tiểu muội muội, cô cấp số còn rất thấp, cấp bậc luyện cao một chút lại đến đi.” Anh có chút thương hại thở dài, đáy lòng đã có chút ngũ vị tạp trần. Chúc Bình Quân thật sự không nhớ rõ chính mình từng sạch sẽ thuần khiết như vậy qua hay không. Trước mắt Lã Tân Mạn, quả thật tựa như sức sống mới, tươi mát xanh nhạt, bộ dáng một chút ô nhiễm đều không có.

Đổi thành đàn ông bình thường, đôi mắt một màu sắc đẹp có thể thay cơm, còn chủ động đưa lên cửa như thế, đại khái đã sớm một ngụm ăn đi, ngay cả xương cốt cũng không thừa.

Nhưng Chúc Bình Quân chính là Chúc Bình Quân, anh không phải đàn ông bình thường.

Anh biết, này bàn sắc đẹp này, không thể đụng vào.

“Cấp số rất thấp..... Luyện cấp bậc như thế nào?” Lã Tân Mạn khiêm tốn đặt câu hỏi.

Luyện cấp số cái gì, cũng không phải ở đánh quái!

“Chờ cô trước kết giao qua vài cái bạn trai cùng lứa tuổi, sau khi thật tốt nói qua yêu đương đơn thuần, lại đến nói vấn đề thăng cấp. Không cần vượt cấp đánh quái, cô sẽ thực phẩm.” Anh lười biếng nói.

“Nga.” Cô tựa hồ đang nhấm nuốt lời nói anh, sau một lúc lâu sau đột nhiên hỏi: “Kia..... Em không thể ngay từ đầu liền khiêu chiến ma vương sao?”

Cái này, chuyển thành Chúc Bình Quân gốc trụ: “Cái gì?”

“Nếu em ngay từ đầu liền khiêu chiến khó nhất, thành công, vậy bớt đi quá trình trung gian vất vả –”

“Nhưng cô đừng quên, dẫn đến thất bại là tiếp cận trăm phần trăm!” Chúc Bình Quân nhin không được đánh gãy.

Nghe vậy, cô đột nhiên nở nụ cười, tươi cười ngọt chết người.

“Thất bại, em cũng muốn đến cấp kinh nghiệm của ma vương, cái này phải kết giao bao nhiêu bạn trai cùng lứa tuổi mới có thể tích lũy đến?”

Chúc Bình Quân cầm chén rượu đột nhiên không vững, “khách” một tiếng rơi xuống trên bàn.

“Ma vương..... Anh dạy em được không?”

7. Chương 3.1

Đầu hơi choáng, ma vương cư nhiên bình bại như núi đổ, vẫn là tại trên tay một tiểu quỷ, bắt đầu làm chuyện trước nay chưa từng làm, yêu đương thuần khiết nhất từ trước tới nay.

Trong lòng Chúc Bình Quân kỳ thật phi thường kháng cự, cũng thủy chung không thể thật sự hoàn toàn rộng mở lòng. Điều kiện làm đối tượng của anh luôn luôn rất rõ ràng: kích thích thức thời, thể lực ngang nhau. Phải đủ tiêu sái cũng đủ thông minh, ở chung không hề làm gánh nặng. Đường nhiên, đáng người nóng bỏng điểm này là không thể thiếu.

Mà bạn gái anh kết giao qua quả thật đều phù hợp điều kiện, trừ bỏ vị Lã Tân Mạn tiểu thư này.

Anh không cần đồng ý, cô hẳn là cách khá xa.

Nhưng là –

“Nói cho tôi biết, trong cuộc sống của cô, ngoài bánh ngọt dâu tây, ren âu phục, còn có cái gì?” Có khi anh sẽ nhin không được như vậy giễu cợt cô.

“Em còn có anh nha.” Cô ngọt ngào cười.

Chính là như vậy, cô cũng không giống bạn gái thành thực, hành động táo bạo; Lã Tân Mạn đơn thuần đến một chút tâm nhãn cũng không có, cho dù bị Chúc Bình Quân đùa cợt, châm chọc, cũng không tức giận.

Hơn nữa, cô tuyệt không để ý chuyện luôn là cô chủ động mời, chủ động đi tìm anh, chủ động muốn chạm mặt; Hai người cơ hồ trao đổi cho nhau, Chúc Bình Quân là người bị hẹn, bị tìm. Thậm chí, anh thường bởi vì công việc hoặc hội họp khác, thậm chí là vì anh mâu thuẫn do dự mà khéo léo từ chối cô, Lã Tân Mạn cũng chưa từng có dị nghị, ngoan ngoãn, lẳng lặng chờ đợi, có một cơ hội gặp mặt, liền toàn tâm toàn ý vui vẻ.

Bọn họ hẹn hò luôn ngăn ngủi, thời gian thực trân quý. Chúc Bình Quân không chịu nổi lời nói nhỏ nhẹ năn nỉ của cô, cùng cô đi khắp phố lớn ngõ nhỏ chỉ vì tìm một nơi mà Lã Tân Mạn thề nói quán điểm tâm ngọt “Ăn ngon đến không dừng được”, sau đó còn muốn cùng nhau nhấm nháp làm cho phong độ nam tính mạnh mẽ của anh lâm vào thất bại mà giống bánh ngọt dâu tây tới cực điểm.

Cô nhìn bánh ngọt dâu tây với nhìn anh, biểu tình giống nhau như đúc.

“Em thích anh hay là thích bánh ngọt?” Anh thật sự nhịn không được lại muốn trêu cô, “Thích cái nào nhiều hơn, Meo Meo?”

Lã Tân Mạn cực kỳ mâu thuẫn, trái lo phải nghĩ, nhìn người anh tuần trước mắt, lại nhìn bánh ngọt kia như tác phẩm nghệ thuật ngon mê người, đấu tranh tư tưởng đã lâu, vẫn là đáp không được.

Tư vị này Chúc Bình Quân chết cũng không muốn, mở miệng thúc giục cô, “Nhanh chút, cho em năm giây lựa chọn, chỉ có thể chọn một cái.”

Đường đường một bác sĩ Chúc, cứ nhiên lưu lạc đến cùng bánh ngọt tranh giành tình nhân?

Chỉ thấy cô nghĩ nghĩ, nhẹ nhấc cái thìa nhỏ màu vàng, xắn một ngum hương bánh ngọt, đưa đến bên miệng Chúc Bình Quân. Chúc Bình Quân cũng không chút khách khí, há mồm liền nuốt, tư vị ngọt ngào nhất thời tràn đầy trong miệng.

Ngay sau đó, cô xích người lại, đặt đầu môi son non mềm lên môi anh.

Hôn của cô là chủ động, nhưng rất kém cỏi; Tương phản như vậy làm cho tay chơi tiêu chuẩn Chúc Bình Quân ngây ngẩn cả người. Ngay cả phản ứng cũng chưa kịp phản ứng, càng đừng nói là thật tốt nhấm nháp cái hôn cũng đã chấm dứt kia.

Vừa hôn xong, cô đỏ mặt, ngốc hồ hồ nhìn anh.

“Em làm cái gì?” Chúc Bình Quân thốt lên.

Hỏi xong đã muốn đánh chính mình — bao nhiêu năm kinh nghiệm ăn chơi tất cả đều quẳng mất hết rồi, nào có người sau khi hôn môi lại hỏi cái loại vấn đề này? Cũng không phải cô gái có mối tình đầu.

Kỳ quái, mối tình đầu, không nên là tiểu công chúa đối diện này chứ?

“Thân anh a.” Lã Tân Mạn mắc cỡ đỏ mặt, nho nhỏ vừa nói, “Nói như vậy, hai cái em đều có được, sẽ không cần chọn.”

Anh một câu cũng nói không được.

Ăn bánh ngọt xong, hành trình hẹn hò kế tiếp phải đi dạo tiệm sách. Hai người sống vai đi ở ngõ nhỏ, ánh mặt trời vẩy lên người, cô chủ động ôm lấy khuỷu tay anh, ở bên cạnh anh cười đến rất thỏa mãn. Giống như một đường tản bộ cứ như vậy đi tiếp, đi cả buổi chiều, cả một ngày, cả đời đều cam nguyện.

Hẹn hò thuần khiết như thế, làm cho Chúc Bình Quân tương đương thích ứng không được; Anh thật sự, thật sự không quen. Như là cảm giác cổ quái xa lạ không được tự nhiên, nhưng cũng mang đến loáng thoáng mới mẻ ngọt ngào, mà ở bên những người bạn gái khác đều không có thể nghiệm qua.

Thấy cô ở tiệm sách thuận tay lật xem đều là sách du lịch, Đông Kinh, Paris, Luân Đôn, Newyork..... Chúc Bình Quân thuận miệng hỏi: “Muốn ra nước ngoài chơi sao? Tính đến đâu? Những thành phố lớn này em hẳn là đều đi qua rồi, còn cần xem sách du lịch?”

Nghe vậy, phản ứng của cô là mở to mắt, nhìn anh một lúc lâu, sau đó yên lặng cầm sách trong tay để lại.

“Làm sao vậy?”

“Em không có ra quá trong nước.” Lã Tân Mạn ngập ngừng.

Chúc Bình Quân lấp bắp kinh hãi. Căn cứ ăn mặc bình thường của cô, ngôn hành cử chỉ đều biểu lộ quý khí, anh vẫn nghĩ đến cô là thiên kim nhà giàu, nghỉ đông và nghỉ hè đều xuất ngoại du học, chơi đùa. Loại con gái được chiều chuộng Chúc Bình Quân cũng quen biết không ít, tự nghĩ phán đoán của anh là chuẩn xác, không nghĩ tới –

“Có cơ hội em cũng rất muốn đi.” Thấy anh kinh ngạc, cô có chút buồn nản bổ sung nói, “Bất quá trong nhà lo lắng, cho nên cũng chưa đi được.”

Anh nhin không được khê nhịu mày. Thời đại nào rồi, như thế nào còn có gia đình như vậy? Hơn nữa, Lã Tân Mạn cũng quá nhu thuận đi, trong nhà không cho phép sẽ không làm? Trái lại chính anh.....

“Đều bao nhiêu tuổi rồi, có cái gì lo lắng.” Chúc Bình Quân khoe miệng nhất xả, toát ra mỉm cười tràn ngập mị lực, anh lười biếng đề nghị, “Lần sau anh mang em đi chơi đi. Muốn đi đâu?”

“Thật vậy không?” Anh mời, làm cho cô ánh mắt sáng ngời, sóng mắt lưu chuyển hưng phấn, cô không dám tin nhìn anh hồi lâu, “Có thể đi cùng anh, đi đâu cũng được!”

Đổi lại anh trên dưới đánh giá cô, cố ý hỏi: “Háo hức đến như vậy? Một chút dẫn em cùng đi ăn cơm, ăn xong đi hộp đêm, em chịu không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xuất hiện một tầng mây đen mù sương, mâu thuẫn cắn môi, ập a ập úng: “n..... Nhưng là em không thể về nhà quá muộn.....”

“Như vậy xem ra, đợi sau khi cửa như ý được phát minh, anh mới có thể mang em trong một ngày qua lại Đông Kinh, Newyork, Paris.” Anh đương nhiên sẽ không miễn cưỡng cô – anh cũng không miễn cưỡng bắt luận kẻ nào — cho nên liền lấy những câu đùa giỡn đã từng nói qua đến nói.

Mãi đến sau khi buổi hẹn hò ngắn ngủi của hai người chấm dứt, Chúc Bình Quân đi một mình ở hướng đi trong thành phố, đột nhiên, cảm thấy cái loại không được tự nhiên mang chút ngọt ngào này lại tràn đầy trong lòng.

Hắn chính là khúc nhạc đệm, làm đẹp thôi, dù sao cầm một bàn tay nhỏ bé, cái miệng nhỏ nhắn thân ái hẹn hò như vậy, đối với Chúc Bình Quân mà nói, căn bản là ngay cả tiền đồ ăn đều không tính là ăn vặt nho nhỏ; Nhưng là gần đây, anh lại bị tạo buổi hẹn ăn vặt. Bị cô từng bước tới gần, không tự chủ được bị chậm rãi ôm lấy. Cô không dùng thủ đoạn, cũng là biện pháp theo đuổi cao minh nhất.

Anh đang trải qua giây dựa ngay cả chính mình đều xa lạ. Tay chơi sau khi gấp gờ tiểu thiên sứ, quá trình dần dần bị thu phục, cũng không có đơn giản như tiểu thuyết, trong phim miêu tả như vậy.

Cứ như vậy buông tha cho khắp rừng rậm sao? Đang cùng bạn bè hội họp, rượu làm mặt nóng hết sức, ở hộp đêm khi nhìn mỹ nữ như mây xuyên qua trước mắt, Chúc Bình Quân không ngừng tự hỏi, mâu thuẫn, nghi ngờ.

Có thể cả hai cái đều muốn hay không? Có tự do cùng phóng túng trước kia của anh, một mặt lại có ngọt ngào của cô?

Cho dù có thể, người ngoài, người bên cạnh bọn họ..... Có thể đồng ý sao?

Cô có thể đồng ý sao? Cái loại này theo như nhu cầu, cái gọi là “khai thức” trò chơi tình yêu?

Không được. Cô đơn thuần, lại ngốc như vậy.

Cũng đang bởi vì dạng này, anh bị hấp dẫn. Bởi vì, đó là cái anh chưa từng có.

Bề ngoài sẽ biến đổi, da sẽ nhăn, thân là bác sĩ khoa da liễu, anh xem qua rất nhiều ví dụ. Chỉ chú trọng đến khuôn mặt, bảo dưỡng không hề tỳ vết nào, các phụ nhân thân thể đã già, đáng người làn da chỉ cần sửa tốt, trên mặt đã có làn da trắng của cô gái tuổi thanh xuân.....

Bề ngoài hơi hợt một ngày nào đó sẽ thay đổi, nhưng khí chất phát ra từ bên trong là sẽ không thay đổi.

Cho nên.....

“Chán ghét, Chúc ca ca, anh như thế nào lại không yên lòng ?” Hội họp đã chuyển qua hộp đêm, bên cạnh thêm vài cô em quen thuộc, mở lòng vui vẻ mời rượu anh, một mặt làm nũng hời.

“Có phải có chuyện phiền não ở bệnh viện hay không?” Cô em tốt bụng cũng tới khuyên, “Tuy rằng chúng em cũng thực thích công việc tốt đẹp của người, bắt quá mọi người đã ra ngoài, cũng đừng nghĩ đến công việc nữa, đến uống rượu thôi!”

“Whisky hôm nay rất tuyệt, bởi người ta uống một chút được không?”

Chúc Bình Quân không dấu vết đem suy nghĩ diễn ra trước mắt, nhất thời, có chút hoa mắt hỗn loạn. Trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy thoát nhìn từng cái cô em ở dưới ánh đèn mờ cứ nhiên đều giống nhau như đúc!

Anh tiếp nhận chén rượu thủy tinh, hơi vươn thân mình thon dài, nói lời cảm tạ. Ngay cả động tác nhỏ như vậy đều đẹp mắt, tiếng nói trầm thấp siêu có khuynh hướng cảm xúc, liếc tới được ánh mắt lại siêu phóng điện, làm cho nhóm cô gái lập tức đều hưng phấn lên.

Tối nay còn rất dài, đến cuối cùng, ai có thể sẵn đến tâm người đàn ông độc thân hoàng kim này đây?

Kỳ thật, Lã Tân Mạn cũng không có đơn thuần, không có tâm cơ như trong tưởng tượng vậy. Thế giới của cô cũng không nhỏ đến chỉ có ren âu phục, bánh ngọt dâu tây, bác sĩ phong lưu suất khí.

Chậm rãi đi hướng cửa nhà, bước chân càng ngày càng trầm trọng. Cảm giác trên lưng đeo bí mật, mệt mỏi quá.

Nhà cô ở đoạn trung tâm tinh hoa của khu phố, cổng nhà liền đủ khí phái, sàn từ đá cẩm thạch phô thành, lau không nhiễm một hạt bụi, còn lờ lờ tỏa sáng. Khi cô đi lên, đều thực sợ hãi chính mình sẽ đột nhiên trượt chân, xấu mặt trước mặt mọi người.

“Meo Meo, trở về a!” Người bảo vệ gác cổng đều rất quen thuộc, thăm dò đi ra chào hỏi, “Hôm nay có vẻ trễ, cùng bạn học đi đọc sách sao? Hẳn là sắp thi giữa kì, phải cố lên!”

Nghe thế, Lã Tân Mạn một trận kinh hãi, vẫn là chốt dạ? Dù sao, bị hỏi chuyện có liên quan đến trường học, cô còn như kẻ trộm không cẩn thận bị bắt; Quả nhiên chân vừa trượt, thật đúng là thiếu chút nữa ngã sắp xuống ở cổng nhà. Chỉ có thể miễn cưỡng tùy tiện cười cười, cúi đầu bước chân nhanh hơn đi qua.

Cùng loại sợ hãi, trên thực tế, vẫn cùng với cô trưởng thành. Từ nhỏ đến lớn, cô vĩnh viễn đều là ngốc nhất trong nhà, không học hành nhất, bình thường nhất. Chỉ cần mở miệng chỉ sợ nói lỡ lời, chỉ cần có động tác chỉ sợ bị giáo huấn, thế cho nên cô biến thành một con chuột nhỏ khúm núm.

Người khác về nhà là thả lỏng, cô vừa vặn ngược lại, nhưng là bởi vì dạng này, cô bị Chúc Bình Quân thật sâu hấp dẫn.

Mặc kệ ở nơi nào, mặc kệ khi nào thì nhìn đến anh, đều là bộ dáng tự tại tiêu sái như vậy, giống như trên đời này không có chuyện gì làm phức tạp được anh.

“Meo Meo, Meo Meo!” Cô càng là chạy trốn chết, càng là trốn không thoát. Phía sau có giọng nữ thanh thúy vẫn đuổi theo kêu cô, “Em làm gì đi nhanh như vậy? Chờ chị một chút –”

Nhận ra tiếng nói phía sau, Lã Tân Mạn bất đắc dĩ thả chậm bước chân, dừng lại, quay đầu, chuẩn bị bị quang mang chói mắt đâm bị thương hai mắt.

Người tới là một phụ nữ dáng người cao gầy thon dài, vừa hơn ba mươi tuổi, có hai mắt rất sáng thực lợi hại, cả người tỏa ra khí chất giỏi giang thông minh. Bị cô ấy trên cao nhìn chăm chăm xuống, Lã Tân Mạn càng thêm chốt dạ, căn bản không dám cùng cô ấy hai mắt nhìn nhau.

“Chị Giai Cần.” Quả nhiên để cô đoán trúng, cơ sở ngầm trực tiếp đến xem cô. May mắn cô hôm nay trở về trước thời gian quy định, bằng không, hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi.

“Anh trai em xuất ngoại học, lo lắng em, bảo chị đến xem. Ban này chị gọi điện thoại cho em vài cuộc mãi không có người nhận, em gần đây làm cái gì?” Hoàng Giai Cần nói chuyện ngữ khí cùng chủ bá giống nhau, gọn gàng thanh thúy, làm cho người nghe không tự chủ được hụt hơi.

“Ách, cũng không có gì.....”

“Vội vàng đọc sách, chuẩn bị thi giữa kì sao? Hay là, kết giao bạn trai ?” Cô mỉm cười nhìn tiểu nữ sinh trước mắt.

Bị lời vừa nói như vậy, Lã Tân Mạn mặt đột nhiên đỏ, hồng đến bên tai.

Cũng là không còn nhỏ, đều đọc hai năm đại học, bộ dạng lại ngọt ngào như vậy, lẽ ra nên được bạn học nam đuổi tới thở không nổi mới đúng, như thế nào thủy chung chưa từng nghe qua có cái động tĩnh gì?

Bất quá cũng khó trách. Hoàng Giai Cần nghĩ có điểm đồng tình, anh trai của Lã Tân Mạn — cũng chính là bạn trai Hoàng Giai Cần kết giao nhiều năm — thật sự là đáng sợ. Nam sinh tầm thường chỉ cần bị anh một đôi mắt đèn pha nhìn kỹ qua, mặc kệ cái gì yêu ma quỷ quái, ngưi quỷ xà thần nhất định lập tức hiện ra nguyên hình, hồn phi phách tán, càng đừng nói theo đuổi Lã gia tiểu muội.

“Nếu đối tượng là không sai, hẹn đi ra ăn một bữa cơm, chị Giai Cần giúp em nhìn xem.” Cô ấy ôn hòa nói cho Lã Tân Mạn, “Trước không cần nói với anh trai em, chị sẽ giúp em giữ bí mật.”

Lã Tân Mạn ngẩng đầu, ánh mắt ngập nước như là có thể nói. Hoàng Giai Cần nhìn, ở trong lòng lại nhin không được thở dài một hơi.

Như thế nào Lã gia lại ra tiểu muội nhu thuận kiêu khiếp như vậy ? Hơn nữa, là làm cho người nhà đều không yên lòng, tựa hồ vĩnh viễn đều là đứa trẻ không lớn. Lã gia đại ca xuất ngoại học liên tục, còn muốn kêu chị gái lại đây quan tâm.

Ở trước mặt Hoàng Giai Cần, Lã Tân Mạn lại tự xấu hổ. Chị Giai Cần thông minh lại xinh đẹp, độ sáng chói mắt quả thực cũng đủ có thể dùng làm đèn. Cũng bất quá vừa ra ba mươi tuổi cũng đã là chủ trị bác sĩ, thành tựu so với bạn trai cũng không kém cỏi chút nào, căn bản không quan tâm những việc nhỏ như tình yêu, hôn nhân gia đình linh tinh.

Trong thế giới của cô thêm vào người như vậy, cô từ nhỏ nhìn lên, ngẩng lâu, cổ mệt chết đi.

Cha mẹ đã ra ngoài xã giao, sau khi khéo léo từ chối lời mời cùng ăn cơm của Hoàng Giai Cần, Lã Tân Mạn một mình trở lại căn nhà to lớn rộng rãi. Một mình yên lặng tiêu sái qua phòng khách trang hoàng ngăn gọn cao nhã lại yên tĩnh, đi qua đôi thư phòng đầy các loại bộ sách tạp chí nguyên văn thâm thúy, bước chân cô độc như là có thể ở đáy lòng vọng lại.

8. Chương 3.2

Trở lại phòng, Lã Tân Mạn nằm ở trên giường, tròng mắt trần nhà ngẩn người.

“Anh” đang làm cái gì? Nhất định đang vui chơi ở nơi thực náo nhiệt rồi. Quay chung quanh bên người là mỹ nữ với đủ loại kiểu dáng, người người đều lại độc đáo, lại hoạt bát, đêm của bọn họ tuyệt đối cực kỳ phấn khích. Cô nhắm mắt lại có thể nhìn đến nhộn nhạo cười yếu ớt trên khuôn mặt tuần tú kia, khóe mắt cười ngân hơi hơi, chắc lại mê người như vậy.....

Lần đầu tiên gặp mặt, cô liền nhìn cái xuất chúng của anh rất lâu rất lâu, nhìn xem đều choáng váng. Nhưng, ánh mắt anh lại thủy chung không có dừng lại ở trên người cô.

Đời này lần đầu tiên, cô không cam lòng. Làm nhân vật “người im lặng đứng xem” như vậy cực độ phiền chán, cô ở dưới sự ồn ào của nhóm học muội, chủ động phóng ra.

Tim đập thật nhanh, hai đầu gối như nhũn ra, đầu vầng mắt hoa..... Nhưng Lã Tân Mạn vẫn là mặc kệ bất cứ giá nào.

Giống như bướm bướm bay về phía ánh nến, chỉ nhìn thấy nguồn sáng, tan xương nát thịt cũng không quản.

Từng bước một đi hướng anh, cứ nhiên có thể đi đến bây giờ; Có thể quen biết anh, tới gần anh. Buổi chiều hôm nay, cô cứ nhiên còn..... chủ động hôn anh.

Môi anh rất mềm, vẻ mặt anh kinh ngạc thật đáng yêu. Thật sự thật sự, thật đáng yêu, thật đáng yêu.....

“Ai!” Cô quăng người lên giường, đem khuôn mặt hồng nóng vùi vào trong chăn, thở dài một hơi thật dài.

Mới nghĩ đến anh một chút. Rất muốn làm cái bóng của anh, nhắm mắt theo đuôi dán dính anh, chia sẻ cuộc sống phần khích lại tự tại của anh, cô nhất định..... sẽ không mờ mịt như vậy.

Rất muốn trò chuyện với anh nha, hoặc là gửi cái tin nhắn cũng tốt. Dù sao chị Giai Cần đã tới, ba mẹ cô đi ra ngoài xã giao nhất định sẽ tới khuya mới về nhà, cô hiện tại chuẩn em đi ra ngoài hộp đêm nhìn anh, hẳn là cũng không sao.....

Trong lúc cô đang trái lo phải nghĩ, đứng lên lại nằm trở về, hết sức đấu tranh tư tưởng –

Đinh linh linh linh!

Tiếng chuông điện thoại vang lên, quanh quẩn ở không gian yên tĩnh trong nhà, đánh vỡ mộng tưởng hão huyền của cô.

Lã Tân Mạn chạy nhanh đi qua đầu giường tiếp điện thoại. Vạn nhất là anh cô gọi về tra mà cô không nhận được, còn có bị, tuyệt đối có một chút huân để nghe!

“Uy?”

“Xin hỏi, là Lã tiểu thư phải không?” Là giọng nam xa lạ rất khách khí, bất quá ngữ khí thực nghiêm túc, “Tôi bên này là phân cục Trung Sơn, tiểu đệ họ Chu, trước mắt đang xử lý hiện trường tai nạn xe cộ, Lã tiểu thư xin đến bệnh viện Vĩnh Tân để trợ giúp xử lý.”

Tai nạn xe cộ? Hiện trường? Xử lý?

Lã Tân Mạn từng chữ đều nghe thấy được, nhưng trong đầu trống rỗng.

Đây là điện thoại lừa đảo đi? Hẳn là không cần để ý tới. Cô im lặng đem điện thoại đặt trở về.

Mười giây sau, điện thoại lại vang lên. Tiếng vang đột nhiên trở nên thật lớn, nhồi vào toàn bộ phòng, tiếng vang làm cho tim cô đập loạn, lồng ngực đều phát đau, sắp thở không nổi.

Không cần tiếp, không cần tiếp, không cần tiếp.....

Nhưng cô đẩy lòng một tia tiếng nói lý tính, vẫn là buộc cô, nhắc lên.

Sau đó, giống như là linh hồn cùng thân thể chia lìa. Thân thể thì tiếp điện thoại, nhưng linh hồn đã phân ra đi phiêu đảng ở không trung, đi xuống nhìn về mặt chính mình đại ra.

Dại ra viết xuống địa điểm, đại ra lấy tốt giấy chứng nhận, đại ra thay quần áo, đại ra tiêu sái ra cửa chính, kêu xe, đi hướng bệnh viện –

Lã Tân Mạn ở bác sĩ thế gia lớn lên, đối với bệnh viện không tính xa lạ, nhưng lần này khi đến cửa chính bệnh viện, hai chân lại phát run, như nhũn ra.

Phòng cấp cứu rất ồn ào, người đến người đi không nói, còn có giường bệnh trực tiếp sắp xếp đặt ở trên hành lang. Người tuy nhiều như vậy, đưa mắt nhìn bốn phía, không có xuất hiện gương mặt quen thuộc, cô ở trong đám người vô cùng cô tịch khủng hoảng.

Nhưng lúc này đây, cô nhất định phải chống đỡ.

Sau khi cô hỏi vài người, mới tìm được Chu cảnh quan ở góc đang ghi chép.

Thấy cô xuất hiện, anh ta gật gật đầu, ngoắc ý bảo y tá tiểu thư lại đây, một mặt nói: “Là Lã tiểu thư sao? Cha cô đang chuẩn bị phẫu thuật. Cô trưởng thành chưa? Có thể ký giấy đồng ý hay không?”

Cô gật đầu, đỡ dần tiếp nhận giấy bút, ký xuống giấy đồng ý đầu tiên trong đời này cho người nhà.

“Mẹ cô ở bên cạnh.” Cảnh quan chỉ cho cô.

Đó là mẹ cô sao? Buổi sáng ra ngoài còn một thân uất thiếp sáo trang xứng với giày cao gót, người mẹ thất lưng vĩnh viễn thẳng, gọn gàng giỏi giang sao ? Giờ phút này cuộn mình ở trên giường bệnh, tóc rối loạn, trên mặt có phiến da trầy lớn; Tay áo trang phục sang quý bị rách, trong băng vải băng bó còn chảy ra máu đỏ tươi –

Không, này nhất định là chỗ nào lắm, đây không phải mẹ cô.

“Meo Meo.....” Nhưng cái người xa lạ nghiêm mặt vặn vẹo này, giống như nhấn nặn đau đớn thật lớn, đột nhiên mấp máy xoay người, khàn khàn gọi nhũ danh của cô, “Meo Meo, con lại lại đây.”

Lã Tân Mạn đi qua, thật cẩn thận tiếp nhận tay mẹ vươn đến, không dám dùng sức, chỉ có thể nhẹ nhàng cầm, sau đó phát hiện, chính mình vẫn luôn đang phát run.

“Mẹ, mẹ rất đau sao?” Cô liền tiếng nói cũng đang run, “Con, con gọi điện thoại cho anh được không? Con gọi bảo anh trở về, được không?”

Mẹ cô dường như là không có nghe thấy cô nói chuyện, chính là liên tiếp hỏi: “Ba con đâu? Meo Meo, ba con đâu?”

“Ba ba sắp vào phẫu thuật. Mẹ, các người làm sao vậy, vì sao lại như vậy?”

“Cha mẹ cô lái xe qua ngã tư đường, bị một người say rượu, vượt đèn đỏ chặn ngang đụng vào.” Chu cảnh quan xen mồm giải thích, “Người gây ra họa chính mình cũng bị thương nặng, trước mắt cũng đang ở trong để cứu chữa.”

“Con hãy nghe mẹ nói.” Mẹ cô cầm tay cô lực đạo tăng thêm, “Ba con..... Không thể mỗ. Con không được ký đồng ý, không được..... bảo bọn họ không..... nguy hiểm.....”

Lã Tân Mạn bắt lực nhìn Chu cảnh quan. Cô hoàn toàn không biết mẹ rốt cuộc đang nói cái gì, cô lại nên như thế nào đáp lại.

“Lã phu nhân, bà đừng khẩn trương, thương thế Lã tiên sinh có vẻ nghiêm trọng, bác sĩ sẽ xử lý. Mỗ không đáng sợ như vậy, bà trước nghỉ ngơi một chút, chờ phẫu thuật xong –” Chu cảnh quan nghĩ đến Lã mẫu là nhất thời đã bị kinh hách nghiêm trọng, mới có thể hoang mang lo sợ, nói năng lộn xộn, anh ôn hòa an ủi.

“Các người không hiểu.” Lã mẫu là suy yếu, cũng không bình tĩnh nói, “Vĩnh Tân..... nơi này là ngoại khoa, không được tốt lắm. Muốn mỗ, cũng là quay lại bệnh viện chúng ta mỗ!”

Lã Tân Mạn vốn hoảng không có đầu mối, nghe đến đó, nhin không được nín khóc mỉm cười, cũng thoáng an tâm một chút.

Mẹ vẫn là mẹ, cho dù tai nạn xe cộ bị thương, vẫn là phi thường sắc bén!

Thật vất vả đỡ mẹ tạm thời im lặng nghỉ ngơi, sau khi trợ giúp Chu cảnh quan hoàn thành thủ tục, Lã Tân Mạn đi ra phòng cấp cứu, đến bên ngoài cửa hông hít thở mấy khẩu không khí mới mẻ.

Tay cầm di động vẫn là luôn luôn tại phát run. Dưới ngọn đèn trắng bạch, tay cô tất cả cũng đều là trắng bạch quỳnh di, một chút huyết sắc đều không có, còn run đến cơ hồ không thể ẩn phím.

Chậm rãi, chậm rãi quay số điện thoại, gọi cho anh cô đang họp ở nước ngoài.

Anh cô một lời vô nghĩa đều không có, chỉ ngắn gọn giao phó, “Đã biết, anh lập tức trở về. Em hiện tại gọi cho Giai Cần, kêu cô ấy đi qua.” Sau đó liền cúp.

Ngắt bên này, cô lại gọi.

Chẳng qua, không phải chiếu theo anh cô giao phó gọi cho chị Giai Cần mà...

“Hắc, buồn ngủ, gọi tới nói ngủ ngon sao?” Đầu dây bên kia ồn ào, giọng nặng tháp từng trận truyền tới, rõ ràng là còn ở hộp đêm, người tiếp điện thoại tiếng nói cũng rất ôn nhu, làm cho cô vừa nghe, liền –

Cái mũi đau xót, đôi mắt nóng, nước mắt nhin toàn bộ buổi tối, đột nhiên..... đột nhiên đầy đi ra, chảy xuống hai má, đi xuống.

Cô khóc đến thương khí không tiếp hạ khí, tự nhiên cũng nói không nên lời nói.

“Meo Meo? Em có khỏe không?” Chúc Bình Quân cũng lập tức nghe ra, anh nhẩn nại hỏi: “Khóc cái gì? Có cái gì không vui? Cùng bạn học cãi nhau? Hay là, bị ba mẹ mắng?”

Nghe được hai chữ “Ba mẹ”, cô khóc lợi hại hơn, một mặt khóc, một mặt dứt quãng nói: “Ba mẹ em buổi tối..... tại nạn xe cộ. Em.....”

Anh trầm mặc hai giây: “Bệnh viện nào?”

“Ách, Vĩnh, Vĩnh Tân.....”

“Em ở đó đừng đi đâu, anh lập tức đi qua.”

“Không cần –”

Điện thoại cắt đứt, Lã Tân Mạn cầm di động, há hốc mồm.

Thần trí của cô đã chậm rãi trở lại. Vừa mới rồi toàn tâm toàn ý chỉ là muốn nghe giọng nói anh mà thôi, cái gì cũng chưa nghĩ nhiều. Kia hiện tại, hiện tại là thế nào?

Anh muốn đến đây? Anh anh anh anh anh –

Anh, 20 phút sau. Hiển nhiên là vừa nhận được điện thoại liền lập tức rời hộp đêm, chạy như bay tới.

Mà vừa thấy mặt, cũng không quản phòng cấp cứu đám đông như nước chảy, Chúc Bình Quân liền thấy cô trong đám người, liền sải bước thẳng tắp đi tới chỗ cô.

Một câu cũng chưa nói, không hỏi nhiều, không chút do dự, đem về mặt thê thảm tái nhợt của cô ôm vào trong lòng, găt gao ôm.

Tại trong nháy mắt kia, toàn bộ kinh hoàng sợ hãi của buổi tối, lúc này hoàn toàn toàn lên men, Lã Tân Mạn cả người đều mềm nhũn, không lực.

Nhìn anh như thon dài gầy yếu, cũng là mạnh mẽ kiên định kinh người, đáng giá dựa vào. Không có an ủi vô nghĩa gì, cũng không có do dự chần chờ, khách khí hàm súc, chính là trực tiếp dùng cái ôm an ủi cô.

Cô đem mặt chôn ở ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập ổn định của anh. Chậm rãi, tất cả tạp âm bên cạnh đều đi xa, chỉ còn lại tiếng bình bịch bình bịch ổn định kia.

Cũng không biết bọn họ ôm nhau bao lâu, khi cực kỳ dính chặt Lã Tân Mạn đều mơ mơ màng màng mau ngủ –

“Meo Meo?” Một tiếng nói quen thuộc ở bên cạnh bọn họ vang lên, tiếng nói tràn ngập kinh ngạc.

Là chị Giai Cần. Nhất định là anh cô lo lắng, trực tiếp dùng điện thoại điều khiển, bảo chị Giai Cần đang đêm chạy tới.

Vừa nghe thấy giọng nói Hoàng Giai Cần, Lã Tân Mạn cả người như là bị nước lạnh đổ xuống đầu, rồi đột nhiên thanh tỉnh, thân mình cũng không từ từ chủ trương trực, thất lại chặt chẽ. Cô giây dựa muốn thoát ly cái ôm mạnh mẽ lại ôn nhu kia.

Chúc Bình Quân không chịu buông. Anh nhẹ tăng thêm lực, đem cô khóa ở khuỷu tay.

Sau đó –

“Học tỷ.” Tiếng nói anh cũng phi thường bình tĩnh, theo đỉnh đầu cô thổi qua.

“Ách, bác sĩ Chúc, cậu..... làm sao có thể ở trong này?” Hoàng Giai Cần khiếp sợ không hiểu.

Chúc Bình Quân không có trả lời, nhưng, cũng không có buông tay.

Sau một lúc rất lâu giằng co trầm mặc, Hoàng Giai Cần rốt cục lại mở miệng. Tiếng nói tràn đầy không dám tin, “Cậu cư nhiên..... cùng em gái chủ nhiệm các cậu.....”

Xong rồi.

Sự việc đã bại lộ.

9. Chương 4.1

Sự việc đã bại lộ dưới tình huống này, không biết rốt cuộc là hạnh phúc hay là bất hạnh?

Anh của Lã Tân Mạn kiêm trình chạy trở về, trực tiếp chỉ huy. Công việc hàng đầu, chính là lập tức giúp cha mẹ quay lại bệnh viện chính mình để phục vụ, sắp xếp vào ở phòng bệnh hạng nhất. Lã phụ là phó viện trưởng tiền nhiệm, Lã mẫu là giáo sư dạy dỗ không ít bác sĩ học viện y bốn viện, hầu hết y hộ viên chức đều toàn lực ứng phó.

Loại thời điểm này, Lã Tân Mạn lại lui thành một khối. Cô như một đứa trẻ bị đặt nhầm chỗ, ở trong tiếng người chần đoán ồn ào như nước chảy, ngoan ngoãn đợi ở góc, một nơi kín đáo nhất.

Nhưng ở lại phòng bệnh lâu nhất cũng là cô. Đợi khi anh hai cô trong tình huống hai việc công và tư phát hiện khác lạ, Lã Tân Mạn đã hơn một tuần không đi học, đều ở bệnh viện cùng cha mẹ.

Vừa tra ra –

Lã gia đại ca tức đến thiếu chút điên mất!

Em gái nhìn như nhu thuận, hôm trước vẫn còn đi đến trường bình thường, cư nhiên đã bị đuổi học! Chẳng những bị đuổi học, còn nói dối!

Cũng là một nháo như vậy, mọi người trong khoa mới phát hiện, Lã chủ nhiệm chẳng những có một cô em gái nũng nịu, hơn nữa, lúc anh mắng em gái cũng giống như mắng nhóm bác sĩ trong viện, hoàn toàn không lưu tình, đập bàn, rống giận đều có, cho dù cửa phòng chủ nhiệm khóa chặt bên ngoài vẫn là nghe thấy tình hình chiến đấu khùng bố.

Đáng sợ nhất là, cô em gái này..... như thế nào rất nhìn quen ? Cô ấy..... đã từng tới khoa, nhưng, là tới tìm một người khác.

Mà tại loại thời buổi rối loạn này, không ai dám ở trước mặt chủ nhiệm nói nhiều một chữ, liền ngay cả Hoàng Giai Cần cũng đều lựa chọn trầm mặc, trước giữ bí mật có vẻ tốt.

Nếu để Lã Nho Hạo biết em gái mà anh bảo hộ quản giáo nghiêm mật chu đáo, cư nhiên là theo tay chơi thanh danh vang dội nhất trong viện.....

Quả bom nguyên tử này rơi xuống đầu thì dù là bị đuổi học, nói dối tất cả đều sẽ biến thành bé nhỏ không đáng kể! Lã Tân Mạn, Chúc Bình Quân hai người đều đã phi thường, phi thường, phi thường lắm, lắm đến không có người có thể tưởng tượng nổi.

—“Hệ ngoại ngữ rất khó học sao? Không cần tính toán, không cần đọc lịch sử, học tiếng Anh học từ nhỏ đến lớn đại, hệ ngoại ngữ còn học được đến bị đuổi học? Em rốt cuộc còn có thể làm cái gì?” Giọng tức giận mắng thẳng rơi ra ngoài văn phòng.

Nghe một chút, này căn bản là ba ba đang mắng con gái đi! Giống như là anh trai mắng em gái sao ?

Lã Tân Mạn không biết ngập ngừng trả lời cái gì, lại chọc giận Lã Nho Hạo!

“Không có hứng thú? Không có hứng thú sẽ không học? Em lại đối với cái gì có hứng thú? Lại học đến cái gì?” Có người tức đến đập bàn, “Có phải lên đại học kết giao bạn bè hư hỏng hay không? Em thành thật nói đi!”

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh thon dài tiêu sái theo bên cạnh mọi người vây quanh ở bên ngoài nghe lên đi qua, anh đi nhanh, không chút do dự đi hướng văn phòng chủ nhiệm, thân thủ chuẩn bị mở cửa –

“Chờ một chút! Bác sĩ Chúc, chủ nhiệm đang ở.....” Thư ký chủ nhiệm vội vàng ra tiếng ngăn lại.

Chúc Bình Quân căn bản tai không nghe thấy, anh mở cửa, trực tiếp đi vào.

Sau khi đi vào, muốn dùng hết toàn bộ ý chí, mới có thể khắc chế chính mình, không nhìn tới cái tiểu nữ sinh vẻ mặt nước mắt co rúm lại ở một bên kia.

Lã Nho Hạo đang trong cơn thịnh nộ thấy anh tiến vào, cũng sững sốt một chút, lập tức lãnh nghiêm mặt, trực tiếp hạ lệnh trực khách: “Bác sĩ Chúc, cậu đi ra ngoài trước, tôi có chút việc riêng tư.”

“Độ bình giám báo cáo năm nay sơ thảo đã xong, chủ nhiệm muốn xem trước một chút hay không?” Chúc Bình Quân không nhanh không chậm, giơ lên một tập giấy trong tay.

Chuyện bình giám của bệnh viện không phải là nhỏ, là buổi diễn thuyết vào đầu hàng năm, Lã Nho Hạo quả thật có hạ lệnh, kêu Chúc Bình Quân phụ trách bình giám báo cáo chính quy của khoa, cũng có giao phó anh nhất định phải cố gắng tăng tốc hoàn thành, không cho phép trì hoãn.

Nhưng là, tại thời điểm mấu chốt này đưa báo cáo lại đây.....

Chỉ thấy Lã Nho Hạo sắc mặt một trận xanh, một trận trắng, đấu tranh tư tưởng một lát, rốt cục vẫn là công việc tạm thời chiến thắng phần nọ. Anh ấy cầm giận nói: “Đưa báo cáo lại đây.”

Báo cáo vừa lấy đến trên tay, hai vị bác sĩ lập tức bắt đầu thảo luận. Lã Tân Mạn bị lặng ở một bên bắt tay vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không bằng nói rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ.

“Chỗ này, tôi không phải đã nói qua, không thể viết như vậy sao?” Lã Nho Hạo một mặt nhìn báo cáo, một mặt nhăn mày rậm lại, còn vùi đầu sửa chữa, “Nói lại với cậu trọng điểm một lần Meo Meo, em đi về trước. Bất quá anh nói còn không có xong, tối nay nói sau.”

Nguy hiểm thật, tạm thời được giải cứu ; Chính là, hoàng tử đến giải cứu cô, ngay cả nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái.

Từ sau khi anh cô trở về, Chúc Bình Quân giống như là tiêu thất trong thế giới của cô. Hai người hoàn toàn không có cơ hội gặp mặt, nói chuyện, ngay cả cô vụng trộm gọi điện thoại, gửi tin nhắn qua, đều không có hồi âm.

Vốn nghĩ chị Giai Cần sẽ lập tức nói cho anh cô về cô cùng Chúc Bình Quân; Nhưng là, cách nhiều ngày như vậy, bùng nổ cũng là chuyện cô bị đuổi học.

Sợ lâu như vậy, nhưng là hiện tại đuổi học loại việc nhỏ này, cô giống như một chút cũng không để ý.

Ngày đó rõ ràng anh buông hết thấy chạy tới cùng cô, rõ ràng cho cô một cái ôm gắt gao kiên định, mãi đến khi..... mãi đến khi chị Giai Cần đến.

Mãi đến khi..... anh biết thân phận của cô – em gái ruột người lãnh đạo trực tiếp của anh.

Nghĩ đến đây, biểu tình của cô càng bi thảm.

Phải, cô ngay từ đầu đã biết anh là ai, cũng biết cô không nên tiếp cận anh. Nghĩ đến chỉ cần vụng trộm, cẩn thận tính chuẩn lúc anh hai không ở đây đi gặp anh, sẽ không có việc.....

Đương nhiên, Lã Tân Mạn không có đến loại trình độ chính xác này, nghĩ đến không thể lừa gạt được cả đời. Nhưng, cô mặc dù ở bên ngoài nhu thuận cố ép xuống ức chế, nhưng vẫn còn một viên nảy lên, thậm chí có chút phản nghịch, theo bản năng muốn khiêu chiến nguy hiểm.

Tuy rằng biết sẽ thực thảm, cô vẫn là..... dường như bị quỷ che mắt tiếp cận anh.

Anh tức giận sao? Tức cô lừa gạt, giấu diếm? Nếu ngay từ đầu biết cô là em gái Lã chủ nhiệm, anh nhất định sẽ bảo trì khoảng cách, dù sao, toàn thể giới đều sợ anh trai cô

Thực trầm trọng chậm rãi đi trở về phòng bệnh hạng nhất của cha, Lã Tân Mạn kinh ngạc phát hiện, ngoài ba đang nghỉ ngơi còn có mẹ cô cũng ở đây.

Lã mẫu chịu là vết thương nhẹ, không cần nằm viện. Vài ngày gần đây tuy rằng trên người còn có thương, nhưng là cử động đã tự nhiên, chính như mọi người đoán trước, giáo sư lập tức về tới cương vị công tác là việc sớm muộn.

Nhưng là giờ phút này bà đang ngồi ở trước giường của chồng, giống như đang ngăn người. Hoàng hôn bên trong, Lã Tân Mạn đột nhiên từng đợt kinh hãi – người mẹ luôn luôn giới giang kiên cường, vĩnh viễn tràn ngập năng lượng, cư nhiên.....

Cư nhiên, thoát nhìn rất già.

Cha cũng vậy. Tình trạng phục hồi như trước kia sau khi phẫu thuật cũng tốt, nhưng người cha trong ấn tượng luôn tây trang trắng, trong nhoe nhả mang theo uy nghiêm lại tóc rối loạn, thân áo ngủ, tình cảnh ngay cả hành động đều phải người nâng..... Vẫn là làm cho Lã Tân Mạn phi thường hỗn loạn, thậm chí là sợ hãi.

“Mẹ.” Cô nhỏ giọng gọi.

“A, Meo Meo.” Lã mẫu nghe tiếng như ở trong mộng mới tỉnh, quay đầu nhìn con gái. Bà híp mắt nhìn đã lâu, mới thì thào nói: “Con..... đã lớn như vậy.”

Một câu không hiểu đầu đuôi này làm cho Lã Tân Mạn toàn thân lạnh cả người, “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Có cái gì không thoải mái sao? Con lập tức gọi anh hai lại đây –”

“Không cần, anh con gần đây làm cho mọi người đều thực khấn trương.” Lã mẫu mệt mỏi cười cười, “Con tới bồi ba mẹ ngồi một chút.”

Cô đến gần, mới phát hiện, tay cha và mẹ là nắm cùng một chỗ.

Từ khi có trí nhớ tới nay, cha mẹ vĩnh viễn mỗi người một việc, trừ phi ngày lễ đặc biệt, nếu không cả nhà ngay cả cơ hội cùng nhau ăn bữa cơm đều rất ít. Lần này sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, người nhà nhưng thật ra bởi vậy được chặt chẽ ở chung một đoạn thời gian, chẳng qua, là ở trong bệnh viện –

“Bị anh con mắng sao?” Lã phụ ngồi dựa vào đầu giường, suy yếu nhưng ôn hòa nhìn con gái duyên dáng yêu kiều, “Gần đây con cũng không đi học, ở lại bên này bồi ba ba, không quan hệ sao?”

“Con..... đã bị đuổi học.” Đầu cô đều không nâng lên được, thực gian nan báo cáo, “Thi cũng không thi tốt, sau đó..... lúc lão sư điểm danh lại..... không tới.”

Cha mẹ đều không có bộ dáng thực kinh ngạc, đại khái đã nghe nói. “Như vậy a.”

Vốn nghĩ đến sẽ là tận thế, không nghĩ tới khi sự việc thật sự đã bại lộ, cũng không khủng bố như vậy.

“Kia, chuẩn bị thi chuyển trường, hoặc là.....” Thân là giáo sư Lã mẫu tính toán, “Hoặc là sang năm lại thi một lần? Hiện tại bắt đầu chuẩn bị, tìm lão sư đến học bổ túc, hẳn là có thể thi được điểm cao.”

“Con không muốn đi học.” Không biết không nên dũng khí, Lã Tân Mạn đột nhiên đánh gãy mẹ, thốt lên.

Ba mẹ Lã gia đều kinh ngạc nhìn cô. Con gái nhỏ luôn luôn tĩnh quá đáng cư nhiên nói trách móc, hơn nữa, nói được chém đinh chặt sắt như vậy, thật sự thực dị thường.

“Làm sao có thể không đi học? Con ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp –” Lã mẫu không kiên nhẫn nói.

Lã phụ nắm chặt tay vợ một chút, ý bảo bà đừng vội mắng con gái, sau đó, thực từ ái nhìn Lã Tân Mạn, nhẹ hỏi: “Vậy con muốn làm cái gì, Meo Meo?”

Kết hôn. Cô thiếu chút nữa lại thốt lên.

Cô thật sự muốn kết hôn. Ở nhà giúp chồng dạy con, làm cái loại hàng ngày xem thấy trên phim ảnh, rất có khuynh hướng cảm xúc làm mẹ. Công việc của ông xã việc một chút cũng không sao, đi ra ngoài hộp đêm chơi đùa xã giao cũng không sao, chỉ cần anh ta cuối cùng vẫn trở lại bên người cô, cho cô một cái mỉm cười ôn nhu.

Cô sẽ ngoan ngoãn phục tùng anh ta, hỏi han ân cần, khúm núm cũng không sao –

Trong bất tri bất giác, cô đã muốn đem Chúc Bình Quân trở thành nam nhân vật chính trong mộng tưởng hảo huyền của chính mình.

“Con xem, con ngay cả chính mình muốn làm cái gì cũng không biết, như vậy –” Lã mẫu lại không nhịn được.

Lã phụ đột nhiên thở dài một hơi, đem vợ giật nảy mình.

“Làm gì phải như vậy? Đời người tựa hồ cũng không cần mỗi một bước đều tính toán rõ ràng, kết quả là vẫn có khả năng một cái ngoài ý muốn, liền tan thành mây khói.” Ông tiếng nói suy yếu lại ôn hòa.

“Ba ba.....”

“Mấy ngày nay ba ba suy nghĩ rất nhiều, cũng hàn huyên rất nhiều với mẹ con.” Ông nói cho con gái, “ Trong nháy mắt ba ba xe bị đụng, ý niệm duy nhất trong đầu là, từ nhỏ đến lớn đều không có hảo hảo cùng các con.”

“Ba ba hiện tại không có việc gì thì tốt rồi!”

Lã phụ mỉm cười, khỏe mắt tất cả đều là nếp nhăn hiền lành, “Con vẫn đều thực ngoan, cũng không dám để cho người lớn quan tâm; Cũng bởi vì này dạng, chúng ta chưa bao giờ biết con rốt cuộc muốn cái gì, không vui cái gì. Meo Meo, muốn làm cái gì thì đi làm đi, ba mẹ sẽ ủng hộ người.”

“Nhưng là ít nhất phải tốt nghiệp đại học đã.” Lã mẫu cường hãn cả đời vẫn lo lắng như cũ.

“Ai, coi như hết, tốt nghiệp đại học thì thế nào, một lần đụng xe, có văn bằng đại học cũng sẽ không chết chậm hơn.” Lã phụ tay kia vỗ vỗ vợ, “Cùng lắm thì chúng ta nuôi con gái cả đời, cũng không phải nuôi không nổi.”

Kỳ thật chính là đối thoại rất đơn giản, lại làm cho Lã Tân Mạn chống chịu không được, nhiều cảm giác không ngừng mãnh liệt lắm, cô đành phải tùy tiện tìm cái lý do, liền vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh, muốn tìm một góc không người trốn đi.

Nghiêng ngả lão đảo, cô mờ mịt đi vào cửa sau ngoài bãi đỗ xe nhỏ. Ngã ngồi ở bên bồn hoa, cô đem khuôn mặt vui vào trong lòng bàn tay, thật sâu hít thở, một chút, lại một chút –

Cô thiếu chút nữa liền mất đi cha mẹ. Vẫn cảm thấy xa cách, nghĩ đến cha mẹ vĩnh viễn coi trọng nhất là sự nghiệp, thậm chí hoài nghi quá tình yêu của bọn họ; Nhưng tại lúc sống chết trước mắt, cha cô nghĩ đến lại vẫn là người nhà.

Vì sao phải chờ tới tai nạn xe mới có thể nghĩ vậy ?

Cô thật tình muốn là cái gì? Có phải bắt đầu từ giờ phút này nên chặt chẽ nắm lấy hay không?

10. Chương 4.2

Một mình ngồi ở gió lạnh đã lâu, đã lâu, trào lưu tư tưởng hết sức mãnh liệt, cô không có phát hiện có người yên lặng đến gần, mãi đến khi một bàn tay to nhẹ đặt lên vai của cô.

Ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt bữa bãi điểm đậm đáng yêu.

“Vào đi thôi, bên này gió rất lớn, lại là nơi chứa hàng hóa, chờ một chút sẽ có xe tải tiến vào.”

Mà anh, biểu tình trên mặt anh tuần cũng rất đậm, thực bình tĩnh.

Thật sự đã lâu không thấy anh, rất nhớ anh. Dưới một trận xúc động, cô đứng dậy đầu dựa trong lòng anh –

Lại bị anh ôn hòa nhưng kiên trì đẩy ra.

“Không cần như vậy.” Anh thản nhiên nói, “Meo Meo, chúng ta không thể lại tiếp tục.”

Đặc biệt đi theo cô ra, liền vì nói một câu này?

“Vì sao? Anh tự giận mình sao? Giận em lừa anh?” Nước mắt đều nhịn không được, “Em không phải cố ý, em nghĩ đến..... Em chỉ là đang chờ thời cơ thích hợp mà thôi, sẽ không lừa tiếp nữa! Thật sự!”

Chúc Bình Quân không nói gì, chính là yên lặng nhìn cô rơi lệ.

Liền ác như vậy sao? Một chút cũng không đau lòng, sẽ không bỏ qua? Cô là như vậy như vậy thích anh –

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Giống như ánh sáng thế giới của cô đóng lại, chậm rãi lâm vào một mảnh hắc ám, chỉ còn lại một ngọn đèn ý niệm mỏng manh trong đầu, chính là hướng anh xin lỗi.

“Đừng khóc.” Cuối cùng, anh chính là đơn giản nói. Còn dùng tay áo sơ mi nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, động tác rất ôn nhu, lời nói ra lại rất lạnh khốc, “Em về sau sẽ biết, căn bản không cần vì loại việc nhỏ này, vì người như anh rơi lệ như thế, không đáng.”

“Vì sao anh phải nói như vậy?”

Anh không giải thích, chính là ôn nhu nhưng kiên định mang cô đi vào. Sau đó, để cô một mình đứng trên hành lang, Chúc Bình Quân im lặng rời đi.

Mới vừa nếm thử đến một chút tình yêu ngọt ngào, liền lập tức trôi đi, dù là Lã Tân Mạn luôn luôn mềm mại nhận mệnh cũng không có biện pháp thừa nhận.

Hai mắt đắm lệ trong mơ hồ, cô nhìn theo thân ảnh mặc áo blouse trắng thon dài rời đi. Trơ mắt nhìn anh trên đường còn đáp lại vài y tá nhiệt tình tiếp đón, bóng dáng khoan kiên chân dài vẫn là như vậy tiêu sái, giống như đi khỏi thế giới của cô tựa như lúc trước đi vào đều đơn giản thoải mái như vậy, không hề lưu luyến.

Thế giới người lớn, đều là như vậy sao. Cô..... thủy chung vào không được, chỉ có thể là người đứng xem.

Không hiểu vì sao vụng trộm yêu đương, Không hiểu vì sao thất tình. Lã Tân Mạn cả người như là linh hồn bị đánh rớt, liền ngay cả cha xuất viện, cha mẹ bắt đầu thường thường ở nhà, không hề cả ngày làm việc không thấy bóng người, cô đều dần dần, không có chú ý tới.

Một buổi tối, cô bị tiếng tranh chấp trong thư phòng truyền đến đánh thức. Theo thường lệ hai mắt khóc thũng chớp chớp, còn tưởng rằng chính mình vẫn như cũ đang nằm mơ.

Tiếng tranh chấp liên tục không ngừng, Lã Tân Mạn mơ mơ màng màng rời giường, mở cửa phòng.

“Con không để ý nó cũng quản thật chặt, Meo Meo cũng hai mươi mốt tuổi, nó có ý nghĩ của chính mình.” Cha cô đang nói, “Để chính nó quyết định rồi cuộc muốn làm cái gì đi.”

“Cái đầu kia của nó có thể nghĩ ra cái gì? Muốn nó quyết định, nhất định cũng chỉ muốn mỗi ngày ăn mặc xinh đẹp cùng bạn bè đi chơi.” Lã Nho Hạo tính nóng nảy hiển nhiên là di truyền từ mẹ, anh không hề giận phản bác: “Meo Meo từ nhỏ đã không thông minh, đây là đúng vậy, nhưng ngay cả đại học đều không có tốt nghiệp, nói ra cũng quá mất mặt đi.”

Cô theo lòng bàn chân cũng lạnh lên.

Tuy rằng biết thành tích chính mình biểu hiện vẫn không như ý, ở bên cạnh hào quang vạn tượng của anh trai vô cùng ảm đạm, nhưng nghe anh cô thẳng thắn nói ra như vậy loại nói cô ngốc này, vẫn là như bị hung hăng đâm một chút.

Lã phụ thở dài, “Nho Hạo, em con có lẽ sẽ không thích học –”

“Không có loại sự tình này, học có cái gì khó, bất quá chính là tốn, tốn công phu mà thôi.” Người tài ba tiêu chuẩn mở miệng, “Dù sao nếu không chuẩn bị thi chuyển trường, thì cho ra nước ngoài du học đi. Trường học Đài Loan học không được, ra nước ngoài sẽ mua được đến học vị.”

“Đem nó một mình xuất ngoại sao? Không có khả năng.” Lã mẫu nói như chém đinh chặt sắt, “Nó phản ứng chậm lại thẹn thùng, rời nhà sẽ lạc đường, như vậy căn bản không thể sống một mình.”

“Vậy cũng đúng” Lã phụ ban đầu một mình ý kiến chống lại mọi người, cũng đồng ý.

Hội nghị gia đình tiếp tục tiến hành, mà Lã Tân Mạn thật sự nghe không nổi nữa. Ở trong miệng cha mẹ anh trai, cô ngốc đến cơ hồ là cái kém trí; Ngay cả đại học bình thường đều học không được, xuất ngoại cũng sẽ lập tức chết ở tha hương, ở lại trong nhà lại mất mặt đến cực điểm, thật sự là phiền toái muốn chết.

Nhưng là, ít nhất, ở trong mắt một người, cô hẳn là không phải kém như vậy chứ?

Ở trong đôi mắt mỉm cười của anh, cô xác định chính mình là xinh đẹp, đáng yêu. Anh ôm rõ ràng nhanh như vậy, anh cười rõ ràng sảng khoái như vậy, anh nhất định không có tuyệt tình như vậy –

Nghĩ đến đây, cái loại khát vọng muốn gặp anh này, lại giống một phen lửa đốt cháy ở ngực. Thời điểm yêu thương một người say đắm, cái loại điên cuồng dục vọng này là không thể ngăn cản, quả thực muốn cho người mà, điếc.

Cô lập tức không tiếng động quay lại phòng, nhanh chóng thay trang phục ra ngoài nhẹ nhàng, sau đó, ở tình trạng thư phòng đang bộc lộ tiếng tranh chấp thảo luận, lén lút đi ra ngoài.

Dọc theo đường đi, tìm đều đập thật nhanh thật nhanh. Bất tắc xi, một đường thẳng đến bệnh viện.

Cô biết anh hôm nay trực.

Vào bệnh viện, cô thẳng đến phòng trực ban. Lòng tràn đầy thầm nghĩ muốn gặp anh, muốn gặp anh, muốn gặp anh.....

Anh quả nhiên ở đây. Ngồi ngay ngắn trước máy tính, bộ dáng đang đánh báo cáo. Lã Tân Mạn cũng không quản có người thấy hay không, trực tiếp liền vọt đi vào!

“Meo Meo? Sao em lại tới đây?” Chúc Bình Quân kinh ngạc cực kỳ, một mặt tính phản xạ hướng phía sau cô nhìn.

“Em, em không muốn chia tay với anh.” Cô thốt lên hết sức, hốc mắt cũng đi theo nóng, lại muốn hết sức áp lực, không cho nước mắt lẫn xuống.

Nghe cô vừa nói, Chúc Bình Quân thần sắc kinh ngạc chậm rãi thối lui, thủ nhi đại chi, lại là cái thần thái lạnh nhạt thực xa cách kia. Anh từ từ thấp mắt, lảng tránh nhìn thẳng chăm chú của cô.

“Đừng náo loạn, Meo Meo em trẻ như vậy còn không về nhà, người nhà sẽ lo lắng” Anh cố ý không đề cập tới Lã chủ nhiệm, một mặt cầm lấy điện thoại di động, “Anh giúp em gọi điện thoại kêu xe, nhanh chút trở về đi”

“Em không cần!” Cô kiên quyết nói, đột nhiên, một cái ý niệm điên cuồng trong đầu đi lên, còn không kịp nghĩ lại, liền lập tức theo miệng dưng mãnh tiến ra: “Bằng không, chúng ta, chúng ta kết hôn được không?”

Chúc Bình Quân lại lần nữa chấn kinh rồi, ngón tay quay số điện thoại đứng ở trên ấn phím, mắt phượng xinh đẹp chớp vài cái, căn bản phản ứng không được.

“Em muốn kết hôn? Hiện tại?”

“n, kết hôn với em, được không?” Cô giọng mềm mại muốn nhờ, đem hết thấy đều dứt bỏ, đem tự tôn, kiêu ngạo loại việc nhỏ này toàn để tại sau đầu, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, toàn tâm toàn ý, giống như cầu nguyện nói: “Em sẽ chăm sóc anh, em sẽ làm một người vợ thực ngoan, tốt lắm. Công việc của bác sĩ em rất rõ ràng, em cũng biết cá tính của anh, sẽ không can thiệp tự do của anh.”

Cô gái xinh đẹp tinh thuần, toàn tâm toàn ý hướng về phía anh cầu hôn như vậy, đây là Chúc Bình Quân lưu luyến bụi hoa trong từng ấy năm tới nay, đều không có gặp qua.

Cũng là vinh hạnh mà một người đàn ông chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Nhưng anh vẫn là phải ngoan quyết tâm, lắc đầu.

“Em còn nhỏ, nhìn người không đủ nhiều, mới có thể như vậy.” Chúc Bình Quân ngữ khí có chút thô lương, “Chúng ta quen biết không sâu, ở chung cũng không nhiều, em chính là nhất thời đầu u mê mà thôi...”

“Em không có!” Cô vẫn là kiên trì, thậm chí tiến lên một bước, bắt lấy tay áo anh, tỉ mỉ vọng tiến đáy mắt anh, “Anh là thích em, đúng hay không? Anh rõ ràng là thích em!”

“Anh là thích em. Nhưng là, không có nghĩ đến muốn kết hôn với em.” Anh nhẹ nhàng cầm tay cô, sau đó, nhẹ nhàng bỏ ra. Tiếng nói ôn nhu như vậy, lại nói lãnh khốc lợi hại như vậy, “Meo Meo, em như vậy..... sẽ tạo thành phức tạp cho anh.”

Anh nói đậm như vậy, Lã Tân Mạn lại hoàn toàn nghe hiểu.

Lại nói như thế nào, Chúc Bình Quân cũng là cấp dưới anh trai cô; Căn cứ tính tình Lã Nho Hạo, nếu biết chuyện này, ngày của Chúc Bình Quân sẽ rất khó qua. Thậm chí, ngay cả công việc đều có khả năng không bảo đảm.

“Em sẽ nói cho anh hai, là em theo đuổi anh, cùng anh không quan hệ –” Cô bỏ công muốn trấn an anh, “Anh em sẽ không trách anh, bởi vì không phải anh chủ động, thật sự không phải.....”

Chúc Bình Quân cười khổ. Cô thật sự quá non, rất đơn thuần.

Anh bị theo đuổi số lần đã muốn nhiều không đếm xuể, nếu không phải anh nguyện ý, cô làm sao có thể cùng anh đi đến trình độ này sao? Huống chi –

Huống chi, có nhiều việc cô không biết. Chúc Bình Quân cũng không muốn nhiều lời.

Cứ như vậy tách ra, đối với cả hai đều tốt, thật sự.

“Mặc kệ là ai chủ động, chúng ta vẫn là..... không nên tiếp tục.” Anh lại lần nữa chải tóc, lảng tránh cô trông hai trông mắt, cũng lại lần nữa cầm điện thoại, chuẩn bị kêu tắc xi.

“Cho nên anh không có thật lòng qua? Anh không có thích qua em?” Đến nước này, nước mắt của cô cứ nhiên hết chảy cũng không thấy.

Anh không có trả lời.

Thì ra thời điểm lòng đau rất đau, cả người sẽ chết lặng.

“Em sẽ bị đưa ra nước ngoài du học, như vậy cũng có thể chứ?” Cô nghe thấy tiếng nói chính mình như bay bay, giống như từ địa phương rất xa truyền đến, “Em sẽ không lại đến tìm anh, sẽ không lại gọi điện thoại, cũng sẽ không xuất hiện ở trước mặt anh, như vậy cũng không quan hệ sao?”

Vẫn là không có trả lời. Lời của cô như là khói nhẹ, thổi qua sẽ không có.

Cô không có khí lực mở miệng. Muốn xác nhận ôn nhu tình cảm, lại ở bên trong hai người trầm mặc, chậm rãi bốc hơi lên, biến mất.

Có lẽ chưa từng có ở đây qua. Cô như là muốn đem chút ngọt ngào xem như là khúc cây mà bắt lấy, nghĩ đến có thể cứu vớt chính mình.

Đôi mắt trong suốt, lẳng lẳng nhìn anh, thật lâu thật lâu sau, lửa thiêu đốt trong mắt giống như bị dập tắt.

Chúc Bình Quân sau khi giao phó một tiếng, đưa cô xuống lầu. Cô thực mềm mại, thực trầm mặc đứng ở bên người anh, im lặng như không tồn tại. Khi hai người đứng bên cửa hông chờ tắc xi đến, hoàn toàn không có nói chuyện với nhau.

Xe đến, anh giúp cô mở cửa. Nhìn thân ảnh tinh tế cô độc kia yên lặng ngồi vào trong xe, Chúc Bình Quân tay vẫn nắm chặt khung cửa, không thể cử động.

“Tiên sinh?” Lái xe có chút hoang mang quay đầu, “Anh muốn lên xe không?”

Anh do dự vài giây. Từ sau khi xuống lầu, Lã Tân Mạn cũng không từng lại nhìn qua anh. Hiện tại cũng vậy, im lặng ngồi ngay ngắn, sườn mặt thanh lệ có chút mờ mịt, lại thẳng tắp nhìn về phía tiền phương.

Coi như một lần cuối cùng đi, đem cô bình an đưa trở về. Chúc Bình Quân cũng theo ngồi vào trong xe.

Ngoại trừ nói địa chỉ, Lã Tân Mạn dọc theo đường đi đều không có mở miệng. Tình được tựa như một pho tượng oa nhi, làm cho người ta căn bản quên cô còn có thể hô hấp, sẽ cử động, sẽ cười, cũng sẽ tan nát cõi lòng.

Cô từ nhỏ chính là như vậy, đem chính mình giấu ở bối cảnh, im lặng lớn lên.

“Về sau..... em sẽ cảm tạ anh.” Tắc xi, Chúc Bình Quân rất nhẹ huých tay cô một chút, thực ôn nói như vậy.

Lã Tân Mạn hoàn toàn không có phản ứng.

Đưa cô về nhà, Chúc Bình Quân muốn nguyên xe hồi bệnh viện; Cô yên lặng xuống xe, chuẩn bị rời đi.

“Meo Meo.” Ở cửa xe hết sức đóng lại, Chúc Bình Quân vẫn là nhin không được kêu cô.

Mà cô cũng quay đầu. Ánh mắt lại như là xuyên qua anh, dường như dừng ở phía xa xa sau anh.

Cô thật sự rất đẹp, lại đẹp rất thanh thuần, rất non nớt, cũng rất mờ mịt.

“Hẹn gặp lại.” Cô đơn giản nói.

Nói xong, tắc xi thúc đẩy, cô trở lại đường phải đi, lại thiếu chút nữa đánh lên một thân hình cao lớn.

Giây tiếp theo, Lã Tân Mạn bị chặt chẽ bắt được. Cánh tay của cô bị nắm đau quá!

Còn có vừa vặn như vậy, vừa vặn bị bắt gặp!

“Em..... vì sao ở đây?” Tiếng nói chất vấn rét lạnh như băng.

Ngẩng đầu, Lã Nho Hạo nghiêm khắc như nhận ánh mắt, thẳng tắp bắn về phía tắc xi chậm rãi đi xa sau tòa nhà.

Cùng cặp mắt phượng hoa đào cực kỳ dài nhỏ kia, trực tiếp chống lại!

11. Chương 5.1

Sáng sớm ngày hôm sau, trực đêm vừa xong Chúc Bình Quân xuất hiện trên hành lang.

Đại soái ca mang theo mệt mỏi nhưng vẻ mặt vẫn như cũ có thể thay cơm, chẳng qua hôm nay không ai dám tiến lên đi bắt chuyện. Ánh mắt sâu lo quan tâm vẫn đuổi theo bóng dáng anh, mọi người đều biết, bác sĩ Chúc sẽ gặp phiền toái lớn.

Bởi vì Lã chủ nhiệm chẳng những sáng sớm đã tới, còn vừa đến liền nói sơ, kêu Chúc Bình Quân sau khi xong việc lập tức lần lại văn phòng chủ nhiệm, thần thái sắc bén nghiêm túc làm cho tất cả mọi người lâm vào sợ hãi. Mà mặt cho dù nhốt tại trong văn phòng, dòng khí cường đại hắc ám vẫn không ngừng phóng xạ ra, thật sự thật đáng sợ !

Bác sĩ Chúc chân chính có can đảm, thần thái anh như bình thường hoàn thành công tác, lẳng lặng đi hướng văn phòng chủ nhiệm. Kỳ thực anh biết rõ sẽ đối mặt với mưa rền gió dữ như thế nào, việc nên đến chính là trốn không xong.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy Lã Nho Hạo ngồi ngay ngắn ở sau bàn làm việc, nghênh diện dòng khí hắc ám mà đến.

Anh ngay cả đầu cũng chưa nâng, cũng hoàn toàn không nhận tội, Chúc Bình Quân đứng ở trước bàn nhận phạt.

Ba! Một văn kiện rơi xuống ở trước mặt anh.

Chúc Bình Quân ngay cả mở ra không cần mở cũng biết bên trong là cái gì.

Giấy cam kết, vẫn là anh tự tay ký xuống.

“Cậu –” Lã Nho Hạo mở miệng, cũng là tức giận đến nói không được. Từng ngậm từng ngậm hô hấp xuống, miễn cưỡng tạm thời đè nén xuống tính tình, lạnh lùng hỏi: “Cậu, có cái gì để nói ?”

Có cái gì để nói ? Chúc Bình Quân trầm mặc tự hỏi.

“Meo Meo, cô ấy –”

“Không được kêu nó như vậy! Em gái tôi có danh tự! Anh cho cậu kêu nhũ danh của nó?” Lã Nho Hạo đến lúc ấy mới thật sự bùng nổ mạnh, giận đến đập bàn dựng lên, “Tôi đã hỏi qua, nó nói các người là tình cờ gặp, sau đó nó bắt đầu theo đuổi cậu. Tân Mạn trẻ người non dạ, thích hồ nháo còn không nói, cậu còn theo nó phát điên cái gì? Chỉ cần có phụ nữ đưa lại cậu ngay cả là ai đến cũng không cự tuyệt sao?”

Tuy rằng lúc này cảm miệng là trên hết, đáp lại sẽ chỉ làm tình huống càng tệ hơn, nhưng Chúc Bình Quân nhin không được.

“Cô ấy không có theo đuổi em.” Chúc Bình Quân ngẩng đầu, thẳng vọng tiến đôi mắt phần nộ của Lã Nho Hạo ngữ khí chém đinh chặt sắt.

Lã Nho Hạo trên trán gân xanh đang nhảy lên, giận tới cực điểm, tiếng nói ngược lại dè thấp, mang theo một loại khủng bố dân ra. “Ý cậu là cậu chủ động theo đuổi ?”

Nên nói thế nào đây? Quả thật không phải Chúc Bình Quân qua lại theo hình thức thói quen , thậm chí, anh cự tuyệt qua. Nhưng chính anh cũng rõ ràng, cự tuyệt chính bởi vì sợ mình quá nhanh sẽ bị đình trệ, hơn nữa –

Hơn nữa, nếu ngay cả anh đều bỏ đá xuống giếng, trốn tránh trách nhiệm, Lã Tân Mạn sẽ thảm hơn!

Cho nên, anh gạt đầu khẳng định. “Là em truy cô ấy.”

“Tôi đối với cậu quá thất vọng rồi.” Lã Nho Hạo lãnh khốc nói: “Em gái tôi đầu óc không thông minh, nông cạn, chỉ nhìn bề ngoài thì không nói, cậu chơi nhiều năm như vậy cư nhiên cũng bị diện mạo nó hấp dẫn sao? Cậu cũng không lựa chọn sao? Có gốc bao nhiêu cũng không sao, chỉ cần xinh đẹp là tốt rồi sao, dù sao cũng chỉ là chơi một chút mà thôi ?”

Chúc Bình Quân nhú mày, anh không đồng ý cũng không thường thức cách nói như vậy. Huống chi, Lã Tân Mạn một chút cũng không gốc. Có thể nhiều lần né tránh qua Lã chủ nhiệm, đến bệnh viện gặp anh, cũng có thể cẩn thận thu thập tin tức, ở lúc thích hợp cùng anh ” tình cờ gặp ”, ở nơi phức tạp như hộp đêm vẫn quay lại tự nhiên, toàn thân trở ra..... Ngu ngốc như thế nào mà làm được? Lã chủ nhiệm không khỏi quá coi thường em gái mình.

Lã Nho Hạo thấy vẻ mặt anh không cho là đúng, càng phát ra phần nộ, chỉ vào tập hồ sơ trên bàn, trầm giọng chất vấn: “Hơn nữa nói đến cái này, cậu còn nhớ năm đó là đáp ứng tôi như thế nào hay không ?”

Năm đó, cũng là ở văn phòng chủ nhiệm, từng có cảnh tượng tương tự, chẳng qua lúc ấy Lã Nho Hạo chính là chủ trị y sự, vì học đệ dưỡng cấp dưới Chúc Bình Quân ra mặt nghĩa khí.

” Bác sĩ Chúc ở trường thành tích phi thường vĩ đại, biểu hiện thực tập cũng tốt lắm, chính là.....” Ngay lúc đó chủ nhiệm khoa vuốt cằm, vẻ mặt thật do dự nói: “Ồ khác phương diện tựa hồ..... rất được hoan nghênh, rất sinh động một chút.”

Lão chủ nhiệm nói chuyện thực khách khí uyển chuyển, nhưng trong lòng tất cả mọi người ở đây đều rất rõ ràng, tất cả đều là bởi vì hôm trước Chúc Bình Quân mới bị bại lộ một chuyện quá lớn, cho nên khi thi vào bốn viện mọi người không ai muốn nhận.

Bại lộ chính là, anh trong lúc thực tập, cư nhiên cùng con gái giám đốc bệnh viện kết giao. Đoạn quan hệ này cuối cùng làm xôn xao dư luận, đồng sự thiên kim kiêu căng chẳng những vì việc tình lữ cãi nhau đại náo phòng trực ban mấy lần, thậm chí còn ý đồ tự sát, may mắn uống thuốc ngủ liều không mạnh, sau khi đưa đi cấp cứu cũng không lo ngại. Nhưng là lão Đồng sự lâm vào tức giận!

Rất nhanh, tin tức truyền khắp toàn viện, không có một khoa nào dám thu Chúc Bình Quân — ai muốn tìm phiền toái a ?!

Sau lại là Lã Nho Hạo ra mặt bảo đảm. Lã Nho Hạo chẳng những là học trưởng học viện y của Chúc Bình Quân, còn là tiền bối của đội bóng bầu dục thời trung học, đại học. Anh chém đinh chặt sắt cam đoan với trưởng quan: “Hành vi của cậu ấy từ nay tôi sẽ phụ trách theo dõi, tuyệt đối sẽ không có chuyện tương tự phát sinh!”

Còn phụ thêm một giấy cam kết, muốn Chúc Bình Quân đồng ý kí tên, cam đoan không cùng nhân viên trong bệnh viện tương quan — ngay cả người nhà cũng tính — có cảm tình khúc mắc, nếu có chút vi phạm, anh phải lập tức cuốn gói lên đường, hơn nữa phân viện của bốn viện cũng vĩnh viễn không muốn anh!

Có cam đoan của Lã Nho Hạo, hơn nữa biểu hiện của Chúc Bình Quân thật sự vĩ đại, lão chủ nhiệm cũng cố mà thu nhận anh.

Rồi sau đó, Chúc Bình Quân quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, về sau, mặc kệ bao nhiêu bác sĩ, y tá thậm chí là bệnh nhân, người nhà tổ vẽ hảo cảm đối với anh, anh đều cẩn thận vẫn duy trì khoảng cách thích hợp mà khách khí. Muốn chơi, đều chơi ở bên ngoài.

Không nghĩ tới gió êm sóng lặng vài năm, anh cứ nhiên vẫn là đã xảy ra chuyện! Hơn nữa, lần này gặp chuyện không may đối tượng dĩ nhiên là cùng năm đó trực tiếp tương quan đến anh – Lã Nho Hạo.

Tình huống, còn có thể càng tệ hơn sao?

“Dem nói rõ ràng. Cậu thành thật nói cho tôi biết, rốt cuộc là cậu chủ động hay là em gái tôi chủ động?”

Lã Nho Hạo còn đang làm giấy dựa cuối cùng, “Nếu giống như Tân mạn nói, cậu từ đầu tới đuôi cũng không cảm kích, như vậy cậu có thể như cũ, tôi không phải người không phân biệt thị phi, tôi cũng tin tưởng cậu, còn sẽ xin lỗi cậu, là tôi không quản tốt em gái mình.”

Chỉ cần đồng ý là được. Chỉ cần nói chính mình không biết sự tình thì tốt rồi. Như vậy hết thấy trách nhiệm đều ở trên người Lã Tân Mạn, anh chính là người vô tội bị hại.....

Nhưng anh không có biện pháp nói dối. kỳ thật lúc anh biết tên của cô, cũng biết cô là ai.

“Em từ đầu tới đuôi đều biết chuyện.” Chúc Bình Quân thản nhiên nói, “Tuy rằng chủ nhiệm chưa nói, chúng em đều biết được chủ nhiệm có em gái; Hơn nữa, Giai Cần học tỷ cũng nói qua Tân Mạn một hai lần.”

Huống chi, anh sớm hoài nghi, Lã Tân Mạn đối với bệnh viện rõ như lòng bàn tay, hơn nữa họ “Lã” này cũng không phải phổ biến, nào có chuyện khéo như vậy ? Chỉ cần lên điều tra một chút mà biết tình hình thực tế cũng không phải rất khó khăn.

Chính là Chúc Bình Quân cũng không nói gì để phá vỡ.

Rõ ràng đã biết, lại vẫn đem tiền đồ của chính mình dứt bỏ, còn quay lưng với sự tín nhiệm của trưởng quan, đơn giản là đơn thuần của cô ấy có lực hấp dẫn quá mạnh mẽ, anh không có biện pháp, chậm rãi đi hướng cô –

Không phải chưa từng có giấy dựa, không phải không có do dự, nhưng là.....

Không khí trong văn phòng lâm vào lạnh như băng trầm mặc, ngay cả Lã Nho Hạo đều không thể mở miệng.

“Tôi nhìn lầm cậu.” Lã Nho Hạo cuối cùng nói, mang theo một loại đau lòng cùng thất vọng khôn kể.

Chúc Bình Quân bị hung hăng đâm một chút.“Chủ nhiệm –”

“Cậu đi ra ngoài đi”. Lại mắng nữa cũng không cần. Lã Nho Hạo mệt mỏi ngồi trở lại ghế, lau mặt. Lã Nho Hạo luôn luôn kiên cường hung hãn, nháy mắt giống như già đi vài tuổi.

Chúc Bình Quân không có hỏi gì về tiền đồ, công việc của anh..... giờ phút này, anh chỉ quan tâm một việc.

“Tân Mạn cô ấy..... có khỏe không? Xin chủ nhiệm đừng trách cứ cô ấy, này không phải lỗi của cô ấy.” Đều do anh đi. Tiểu nữ sinh nụng nịu mềm nhũn như cô làm sao chịu nổi chủ nhiệm cuồng mắng như vậy ? Vừa nghĩ đến liền đau lòng.

Nước mắt của cô ấy như là axit cực mạnh, nhẹ nhàng một hai giọt cũng có thể làm ngực anh như là bị ăn mòn hai cái động lớn, đau đến tận xương.

“Chúng tôi muốn đưa nó xuất ngoại.” Lã Nho Hạo ngắn gọn nói, hai đạo ánh mắt lợi hại như bắn về phía anh, giống như có thể đem anh bắn thủng, “Rời xa người giống như cậu.”

Chúc Bình Quân hít một hơi, tiếp được một kích thật mạnh này. Anh gật gật đầu, im lặng xoay người, rời đi nơi của chủ nhiệm.

Dáng người gầy gò tiêu sái vẫn duy trì thẳng thắn như cũ, chậm rãi đi qua hành lang dài. Mặc kệ người bên ngoài thấy thế nào đều tuyệt đối nhìn không ra bản thân anh đã bị trọng thương, trong chỗ sâu của thân thể như là chứa một cái động lớn, đang chậm rãi chậm rãi đổ máu –

Từ nhỏ đến lớn, Lã Tân Mạn bị anh trai mắng, chọc anh trai tức giận qua vô số lần, anh cô cũng hoàn toàn không để ý tới cô.

Cho dù cùng ở dưới một mái nhà, Lã Nho Hạo vẫn như cũ xem em gái nhô lên cao khí giống nhau, hình như cũng không thấy. Ngay cả Lã Tân Mạn nói chuyện với anh, chào hỏi đều giống không có nghe đến, vốn liền mặt đủ nghiêm túc giống như thiết bản, cho dù Lã gia ba mẹ tự mình tới khuyên cũng đều vô dụng.

Lã Tân Mạn càng giống con chuột nhỏ, ở nhà đều chỉ dám tránh ở trong phòng, yên lặng không tiếng động, cơ hồ như là biến mất ở trên thế giới, tự bế đến cả nhà đều nhìn không được.

Cuối cùng là nhóm học muội của cô an bài hết thầy tốt, dám đem cô bắt cóc ra ngoài.

“Meo Meo học tử, chị đều nhanh sắp xuất ngoại, chẳng lẽ cũng không muốn nắm chắc cơ hội, chạy nhanh theo bọn em tụ họp sao?” Học muội làm nũng nịu, biết tâm học tử này mềm nhất, sợ người cầu xin, chỉ vừa cầu cái gì cũng đều đáp ứng. Các cô nắm chắc nhất định có thể cầu đến Meo Meo học tử đi ra ngoài du ngoạn.

“Đúng vậy đúng vậy, học tử, chúng ta đi ngâm suối nước nóng trên núi nha! Khách sạn thật khá, chị nhất định sẽ siêu thích..... Bọn em là dự tính riêng, chuẩn bị tiễn đưa chị!”

Nghe thấy đến nơi đây, Lã Tân Mạn liền cảm động đến mau rút nước mắt. Nhưng rất kỳ quái, cô gần đây tựa hồ đánh mất năng lực rơi lệ, nhiều lắm là trong lòng rất đau rất đau, ánh mắt cũng là vậy.

Cho nên cô cùng nhóm học muội ra ngoài chơi. Một đám cô gái mở lòng vui vẻ đến vùng núi tên là khách sạn Ôn Tuyền, ở đồi núi lượn lờ, trong khí trời nóng hừng hực ngâm nước nóng, phòng lớn siêu thoải mái, đồ ăn vật ngon, điên cuồng cười đùa.

Nhóm học muội đều rõ ràng chuyện cô tiếp cận Chúc Bình Quân, cũng đều nhiệt tâm hỗ trợ qua, nhưng lần này tử muội tụ hội du lịch lại không có người hỏi nhiều một câu.

Là sản sóc sao? Lã Tân Mạn trong lòng ề ề suy nghĩ, đàn học muội đáng yêu này trong trí nhớ cô là hồi ức vui vẻ sáng lạn nhất. Gia đình cô – phải nói là anh trai cô — đã quyết định muốn đưa cô đi nước Mỹ, trước học ngôn ngữ học, lại chuyển đại học, sắp tới chia ly Lã Tân Mạn thật sự thực luyến tiếc.

“Meo Meo học tử, chúng ta đi ngắm sao được không?” Ăn xong cơm chiều, vốn nghĩ đến muốn khải hoàn trở về phòng xem tivi, tiếp tục tán gẫu, không nghĩ tới học muội kích động đề nghị, “Trên núi có thể nhìn thấy thật nhiều sao nha, nói không chừng còn có thể nhìn thấy sao băng cầu nguyện, đi thôi!”

Lã Tân Mạn có chút hoang mang nhìn về phía ngoài cửa sổ. Sắc trời đã tối, nhưng tầng mây rất dày, như vậy xem tới được không?

“Đi đi, nhất định có thứ tốt có thể xem!”

12. Chương 5.2

Dưới kiên trì của chúng học muội, Lã Tân Mạn cũng không có nhiều lời, chính là dịu dàng đồng ý. Một đám cô gái đi ra cửa khách sạn, theo bước đi xuống, dọc theo đường đi nói nói cười cười, làm cho cô hoàn toàn không có khả nghi –

Mãi đến khi các cô đi tới công viên nhỏ ở gần giữa sườn núi.

Công viên nhỏ thật sự rất nhỏ, chỉ có mấy bàn ghế đá, gần đó có đại thụ vờn quanh. Có một chiếc xe đứng ở xa hơn một chút, có một người đứng ở bên cạnh xe, hướng bên này nhìn.

Người kia, thân hình thon dài tiêu sái, cho dù đèn đường ngọn đèn mỏng manh, cô vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Là Chúc Bình Quân.

“A! Thực khéo, là soái ca bác sĩ nha!” nhóm học muội giả bộ giật mình, miệng thật sự là giả không chịu được, nhưng các cô ra sức diễn. “Làm sao có thể gặp ở nơi này? Rất kinh hi nha!”

Lã Tân Mạn vừa thấy, lập tức xoay người muốn đi, còn nhỏ giọng thăm oán: “Là an bài tốt của các cô? Vì sao không nói cho tôi biết?”

“Nói cho chị biết sẽ không là kinh hỉ rồi.” Khuôn mặt tươi cười trả lời, “Học tử, soái ca bác sĩ đặc biệt liên lạc bọn em nha, người ta muốn gặp mặt chị một lần như vậy, chị ít nhất cũng đi qua nói một hai câu đi.”

“Đúng a, em đều siêu cảm động, nếu anh ấy là tới tìm em, em đã muốn chạy đi lên!”

Các cô đều là tiểu nữ sinh trẻ tuổi, sẽ bị những hành động lãng mạn làm mê đảo, hơn nữa nhân vật chính lãng mạn lại đẹp trai như vậy, khó trách người người đều quỳ gối dưới chân anh!

Nhưng chuyện tàn khốc là, bọn họ không nên gặp lại.

“Tân Mạn.” Chúc Bình Quân gọi cô lại, đi nhanh tới.

Cô chần chừ quay đầu. Một thời gian không thấy, không biết có phải ảo giác không, anh tựa hồ gầy yếu.

“Ô ô! Học tử, anh ta biết tên của chị nha.”

“Kia anh ta có biết hay không anh chị là.....”

Chúng học muội lú lú, tranh nhau mở miệng.

“Các tiểu thư, có thể phiền cho chúng tôi một chút không gian riêng tư không?” Chúc Bình Quân hòa khí nói với nhóm giúp đỡ. Anh vốn nghĩ đến phải “qua ngũ quan, trăm lực tướng” mới có thể nhìn thấy Lã Tân Mạn, không nghĩ tới vừa liên lạc đã được đáp lại, các tiểu nữ sinh một tiếng đáp ứng muốn giúp bày bố việc này.

qua ngũ quan, trăm lực tướng: qua năm cửa, chém sáu tướng.

“Được được được, không thành vấn đề!”

“Bọn này lập tức đi!”

Nói xong, nhóm học muội hi hi ha ha thật sự biết ý nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường, quay về khách sạn.

Lã Tân Mạn cũng rất muốn đi, nhưng hai chân lại như là mọc rễ, căn bản là bất động.

Nhưng cô không hề giống như trước đây, lớn mật mà chuyên chú nhìn anh, giờ phút này cô chỉ cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, cũng không nhúc nhích, mãi đến khi hai chân khác xuất hiện ở tầm nhìn.

Không dám nhìn. Anh mặt mày ngũ quan rất xinh đẹp, cặp đôi mắt kia sẽ thả điện. Cô không thể lại nhìn, không thể lại thích.

“Meo Meo.” Anh đến gần rồi giọng nói phóng nhu, làm một bên tai của cô chậm rãi nóng lên, run lên.

Thấy cô cả người cứng đờ, Chúc Bình Quân tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, cảm giác được cô hơi hơi phát run.

“Chúng ta..... không thể gặp mặt, em cũng không muốn gặp lại anh.” Cô chậm rãi, gian nan nói.

“Meo Meo, em nhìn anh đi.” Anh vẫn là thực ôn nhu nói, giống như đang dụ dỗ tiểu hài tử.

Cô không nói, cũng không chịu ngẩng đầu.

Còn muốn nói cái gì nữa? Lúc trước đã bị anh rành mạch cự tuyệt. Hơn nữa là anh nói không thể lại tiếp tục, hiện tại lại muốn cái gì?

Đổi thành cô gái mạnh mẽ quả quyết một chút, đại khái đã muốn hung hăng đem lời nói của anh quăng trở về, hoặc là quay đầu bước đi, nhưng Lã Tân Mạn làm không được, cô căn bản không động đậy.

Cô chính là yếu đuối như vậy, cho nên toàn thế giới đều cảm thấy cô vô dụng, anh cô luôn lo lắng thất vọng, đại học đều học không xong –

“Nghe nhóm học muội em nói, em hai tuần nữa sẽ xuất ngoại? Muốn đi đâu?” Anh thật sự là cao thủ tán tỉnh, ở bên tai cô nhẹ giọng hỏi. Tuy rằng không phải phi thường gần, nhưng đã thành công làm cho cô mặt đỏ tim đập.

“Mỹ, nước Mỹ, trường học là anh em tìm.”

Hết thấy đều là Lã Nho Hạo an bài, cô không dám nói không.

“Em đi một mình sao?” Thấy cô gật đầu, Chúc Bình Quân nói: “Như vậy trong nhà yên tâm sao?”

Cô đau khổ cười, “Bình thường mà nói, em sang năm cũng tốt nghiệp đại học. Hàng năm đều có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học ra nước ngoài nghiên cứu, vì sao..... em không thể đi?”

“Không phải không thể đi, mà là.....” Anh dừng lại, ngón tay dài nhẹ nhàng cuốn cuốn lấy tóc sau lưng cô, động tác vô cùng thân thiết, “Mà là, một tiểu nữ sinh nũng nịu như em, một mình đi nước Mỹ du học, cuộc sống sẽ làm người ta luyến tiếc.”

Anh luyến tiếc sao? Vì sao phải dùng động tác cùng ngữ khí dịu dàng như thế nói chuyện? Lần trước khi gặp mặt người quyết tuyệt là ai? Huống chi phiền toái của bọn họ còn chưa đủ nhiều sao? Tối hôm đó anh trai chất vấn cô cũng đã nói rất rõ ràng, nếu là nói Chúc Bình Quân đến trêu chọc cô, anh sẽ có kết cục thật thảm –

Anh có thể do dự cùng cự tuyệt như cũ. Anh không biết sự tình nha, hết thấy đều phải trách cô, không sao; nhưng là, cũng không thể để cô tan nát cõi lòng im lặng rời đi sao ?

Mới lần đầu gặp mặt, liền đủ để cho cô phấn đấu quên mình, mà cuối cùng ôn nhu, là muốn làm cho cô vạn kiếp bất phục sao ?

“Em..... cần phải trở về. Học muội các cô ấy..... đang đợi em.” Trăm ngàn lời nói đến cuối cùng thật sự không biết phải nói cái gì, cô đành phải nói như vậy.

“Sẽ không, anh đã cùng các cô ấy nói rồi.” Anh nhẹ nhàng nói, “Lã chủ nhiệm chửi mắng thực hung phải không? Em có khóc thật sự lợi hại hay không? Thực xin lỗi –”

Cô lắc đầu, “Không phải lỗi của anh. Thật sự xin anh không cần xin lỗi, là em mới hấn là..... hấn là nói xin lỗi với anh, gây cho anh rất nhiều phiền toái. Anh của em anh ấy..... không có đối với anh như vậy chứ ?

Chúc Bình Quân mỉm cười, không nhiều lời về tình cảnh chính mình.

“Em đi ngày nào đi? Anh có thể tiễn em không?”

Nghe Chúc Bình Quân nói như vậy, Lã Tân Mạn sắc mặt càng trắng.

Người nhà cô nhất định sẽ đưa cô ra sân bay, đến lúc đó gặp mặt, anh cô nói không chừng sẽ tức giận đến động thủ đánh anh!

“Vì sao muốn như vậy?” Cô không dám tin hỏi, “Anh không phải..... không muốn gặp lại em sao?”

Anh chính là nói không thể lại tiếp tục, lại chưa từng nói qua không muốn gặp lại cô. Đương nhiên loại thời điểm này lại giải thích nhiều tựa hồ cũng chỉ là phí thời gian, lập tức chính là ôn hòa nói: “Không phải hứa hẹn cái gì, anh chỉ là muốn tiễn em một đoạn đường mà thôi.”

“Nhưng là em không cần.”

Cô cuối cùng vẫn là nhìn anh, mắt to chớp cũng không chớp, thoáng nhìn ngập nước.

Sau đó, cô rời đi.

Ngày Lã Tân Mạn rời khỏi, đội hình đưa tiễn rất long trọng.

Lã gia phụ mẫu, anh hai, chị dâu tương lai đều trình diện không nói, bạn bè nhóm học muội cũng toàn bộ xuất động. Ở sân bay quay chung quanh Lã Tân Mạn, một chút là dẫn dò giấy chứng nhận vé máy bay phải giữ kĩ, một chút lại dẫn dò đừng quên sau khi máy bay hạ cánh lập tức gọi điện báo bình an, bận tới mảy mòi mặt.

Mà cô chính là mềm mại mỉm cười, yên lặng nhận yêu thương của người nhà, quan tâm của nhóm bạn bè.

Lã Nho Hạo vẫn là không ra kim khẩu. Tuy rằng hết thấy đều ở trong không chế của anh, anh vẫn là không có bộ dáng sung sướng. Lã gia phụ mẫu hỏi anh vài lần, anh cũng không chịu giải thích, chỉ đưa ra mặt lạnh dọa người.

Sự thật là, trong lòng anh có ngật đáp.

Tuy rằng trong khoảng thời gian này tới nay, Lã Tân Mạn cùng Chúc Bình Quân biểu hiện chia cách đều thực bình thường, tốt đẹp. Dưới sự đốc thúc của anh, Lã Tân mạn mỗi ngày ngoan ngoãn học tiếng Anh, tra các loại tư liệu về trường học và cuộc sống ở nước ngoài, đối với việc bị ra nước ngoài du học cũng không dị nghị. Mà Chúc Bình Quân, tuy rằng xác định chính mình sẽ không được làm tiếp, nhưng là mỗi ngày vẫn như cũ còn thật sự chăm bệnh, tăng ca, đọc sách, viết luận văn báo cáo cũng đều đúng giờ giao lên. Nháo phong ba hôm trước tựa hồ hoàn toàn bình ổn, thuyề qua thủy vô ngân.

Nhưng Lã Nho Hạo không phải ngu ngốc, anh cũng xem như thấy hai người kia lớn lên, sẽ không bị mặt ngoài bình tĩnh lừa gạt, liền xem nhẹ dấu vết để lại.

Chúc Bình Quân rất im lặng, hơn nữa hai ngày này đều xin phép.

Anh không cho là Chúc Bình Quân lá gan lớn đến sẽ ra mặt khiêu khích, dám ở loại thời điểm này hiện thân đến đưa Meo Meo, có lẽ chính là vừa vặn nghỉ, hết thấy đều là trùng hợp –

Bất quá anh cũng không tin tưởng loại chuyện trùng hợp này. Dựa vào hiểu biết của anh đối với Chúc Bình Quân, học đệ này rõ ràng nhìn như vô vị lạnh nhạt, nhưng trong lòng rất ảo, trước kia ở đội bóng chính là cầu thủ tiến công chấp nhất khó chơi nhất, khi đã hạ quyết tâm vốn không ai ngăn được.

Cho nên lo lắng đại ca liền giống điều hâu nhìn quét bốn phía, phòng bị chưa xảy ra, ngoan trường từng cái nam tử trẻ tuổi khả nghi. Đường đường một chủ nhiệm khoa lại giống như nhân viên bảo an, làm cho tinh thần mọi người đều thực buộc chặt.

Mãi đến khi đưa Lã Tân Mạn tiến vào khu vực cấm, đột nhiên một học muội thở dài nói: “Sau khi Meo Meo học tỷ rời khỏi, Lã đại ca nhất định sẽ thực tịch mịch rồi.”

Người nhà Lã gia đều giống bị thiên lôi đánh tới nhìn cái học muội kia.

Đưa quân ngàn dặm đến lúc cũng phải từ biệt. Lúc trước khi đi vào, nhóm học muội còn xuất ra một cái túi đầy đã sớm chuẩn bị trước, dặn dò nói phải lên máy bay mới được mở ra xem — bằng không sợ Meo Meo học tỷ lâm thời đổi ý, lại hướng quay đầu — sau đó, Meo Meo cười vẫy tay cáo biệt.

Lã Tân Mạn cố nén ý lệ, từ đầu tới đuôi đều không có khóc, thâm nghĩ để mọi người khi nhìn cô rời đi là mang theo tươi cười. Đi một mình vào khu cấm, cũng không có quay đầu.

Thông qua các quan khẩu kiểm tra, cô chậm rãi đi hướng cửa chính mình đăng ký. Hết thấy đều như là đang nằm mơ, cô một mình công bao bao, dẫn theo tình yêu của nhóm học muội, từ nay về sau sẽ bắt đầu cuộc sống một mình sao ?

Cô thật sự làm được sao?

Ở phòng chờ máy bay, cô tìm một vị trí ở góc ngồi xuống, nhịn không được mở túi ra.

Bên trong bỏ vào đồ ăn vặt, bánh bích quy, mứt hoa quả, sôcôla..... thậm chí còn có một hộp cánh gà! Sau đó, có một quyển lịch tháng thật dày cũng để ở bên trong.

Vừa mở ra, nước mắt Lã Tân Mạn nhịn đã lâu đột nhiên xông lên.

Thì ra lịch tháng là các cô ấy thủ công tự chế, mỗi tháng đều dán ảnh chụp khác nhau, còn có chú giải ở dưới. Nơi các cô cùng nhau chơi đùa qua, trường học, sân bóng, nhà ăn, vườn bách thú..... Tràn đầy tất cả đều nhớ lại –

“Lẽ vật dùng bằng tấm lòng, thật sự là bạn tốt.” Đột nhiên, tiếng nói ôn nhu vang lên bên cạnh cô.

Lã Tân Mạn chấn động, đột nhiên ngẩng đầu, trong tầm nhìn mơ hồ hiện ra khuôn mặt anh tuần, một đôi mắt hoa đào rất đẹp, chính là đang hàm chứa cười nhìn cô.

Anh, anh làm sao có thể ở trong này?!

“Anh nói sẽ đến tiễn em.” Anh nói, một mặt ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô ngốc nhìn anh, còn không phục hồi tinh thần lại, này hết thấy đều rất không thật.

Mà ánh mắt dường như là dính lại đây, vẫn dừng lại ở sườn mặt tuấn mỹ của anh, trong tiềm thức tựa hồ biết lại sẽ phải thật lâu, thật lâu không thấy được anh, cho nên muốn nhìn bộ dáng anh lâu một chút.

Chúc Bình Quân thì là tự tại đưa người sang, tùy tay cầm bản lịch tháng thủ công thật dày. Sau khi cầm lên thấy ảnh chụp hôm trước khi các cô đi lên núi ngâm nước nóng, bên trong có ảnh nàng chụp, thay đổi áo tắm, khuôn mặt phao hồng toàn bộ ảnh chụp.

Kia hẳn là sau khi cùng anh gặp mặt xong, khuya hôm đó đã chụp. Cô mặc dù mỉm cười nghe học muội bên cạnh nói chuyện nhưng ánh mắt trống trơn, cả người đều giống mất hồn.

Cô luôn như vậy, cho dù ở bên trong náo nhiệt vẫn luôn luôn có một loại khí chất thiên sứ đặc thù, giống như một nơi không vướng hồng trần.

“Cái ảnh chụp này có thể cho anh không?”

Câu hỏi có cho lệ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng dùng một chút lực, đem gỡ ảnh chụp kia lên. Cô trở mặt nhìn anh đem ảnh chụp cất vào túi áo trước ngực.

Lã Tân Mạn đột nhiên chịu đủ.

“Anh không cần còn như vậy được không?” Tập âm của cô run run, “Không phải nói không cần tiếp tục sao? Không phải nói cự tuyệt tôi sao? Vì sao phải một lần lại một lần xuất hiện? Là đang đùa bỡn tôi sao?”

Anh quay đầu, yên lặng nhìn khuôn mặt cô trắng bệch.

Cái tiểu công chúa vì một khối mỹ vị bánh ngọt dầu tây, một cái hôn nhẹ thanh thuần, liền cười đến rất ngọt, rất vui vẻ đi nơi nào rồi?

Anh cùng cô như thế nào lại không có kết cục tốt đẹp như hoàng tử và công chúa? Vẫn là công chúa phải để lại tóc dài làm dây thừng chạy khỏi tháp cao mà hoàng tử sau khi phải đâm máu giết rồng mới có thể từ nay về sau vui vẻ hạnh phúc sao?

Tháp cao là người anh lo lắng xây dựng thành lũy sao? Ác long là tâm phục kính ngưỡng của anh, từ trước tới nay bồi dưỡng đề bạt, vừa là thầy vừa là học trưởng kia sao?

Sau một lúc rất lâu, Chúc Bình Quân mới thản nhiên mở miệng, “Anh chỉ là..... muốn nói với em một tiếng bảo trọng, thật tốt chiếu cố chính mình.”

Cho nên, anh tiêu tiền mua vé máy bay. Từ trước lúc bọn họ đến sân bay liền vào khu cấm, ở phòng chờ máy bay chờ cô, chỉ vì tránh đi mọi người — tránh đi Lã Nho Hạo — sau đó, có thể cùng cô nói thêm mấy câu.

“Tôi không hiểu.” Cô thật là hoang mang, “Anh vì sao phải làm như vậy? Tôi nghĩ đến.....”

“Anh không thích hợp với em.” Anh ngốc giải thích, “Nhưng là, kia không có nghĩa là anh không thích em. Meo Meo, như vậy..... đối với em có vẻ tốt.”

Này đã là anh rõ ràng trực tiếp thổ lộ nhất. Nhìn như tay chơi phong lưu tiêu sái, nhưng cũng là người đem tâm ý cất giấu sâu nhất, tuyệt không dễ dàng nói ra miệng.

Nhưng Lã Tân Mạn nghe xong, chính là mỉm cười. Tươi cười chưa xót.

“Cho nên, vì tốt cho tôi?” Cô hỏi lại, “Các người đều là vì tốt cho tôi, nhưng là, rốt cuộc thế nào mới tính là tốt? Là tốt nhất đối với các người hay là tốt nhất đối với tôi?”

Cô quả thật không ngu ngốc, chỉ là ôn nhu thuận theo, anh là cô một lần duy nhất lớn mật diễn xuất trật đường ray.

Nhưng là, kết cục cũng rất không thú vị, hơn nữa còn đả thương người.

“Tôi thật sự phải đi, gặp lại.” Cô không muốn, cũng không có biện pháp nói thêm nữa. Còn đứng ở bên người anh, cô sợ chính mình lại muốn dâng lên hy vọng vô dụng xa vời khát cầu, muốn rúc vào bên người anh làm nũng, muốn gả cho anh, nghĩ tới cuộc sống gia đình ngọt ngào.....

Cứ như vậy đi.

Đứng dậy, cô vác trên lưng đồ đạc chính mình cùng với túi đầy, nắm chặt lịch tháng trên tay, kiên quyết đi hướng cửa đăng ký.

Chúc Bình Quân im lặng nhìn theo bóng dáng tinh tế của cô một đường đi xa, biến mất sau cửa đăng ký.

Lúc này đây, cô không có quay đầu.

13. Chương 6.1

Paris

Dưới mặt đất cửa sổ dài đóng chặt, màn che màu trắng lẳng lẳng được che vì ánh mặt trời vào đông ôn nhu xuyên cửa sổ mà đến, dừng ở trên sàn gỗ cũ kỹ lại thật sáng.

Một đôi chân trần tinh tế bước trên sàn, nhẹ nhàng đi hướng phòng tắm nho nhỏ. Vòi hoa sen chảy ra nước lạnh lẽo, hắt trên khuôn mặt trắng nõn cẩn thận, hai gò má lập tức đông lạnh nổi lên nhọt nhọt đỏ ửng.

Máy sưởi đại khái lại trực trực. Lã Tân Mạn một mặt phát run, một mặt nghĩ. Cô kỳ thật sáng sớm chính là bị lạnh làm tỉnh. Đóng nhà trọ niên đại xa xôi này, tuy rằng ở cũng thoải mái, địa điểm lại tốt, nhưng là thường thường có cùng loại vấn đề nhỏ làm phiền lòng, trưng bất tận.

Tiền thuê là tiện nghi, nhưng vẫn là muốn cùng chủ cho thuê nhà phản ứng một chút. Cô trở lại phòng khách, cầm lấy di động quay số điện thoại. Trong khi chờ đợi đối phương tiếp, đứng ở cửa sổ dài nhìn ra bên ngoài, có thể trông thấy tháp sắt Paris cách đó không xa, ở vào đông sáng sớm tầng mây đầy đứng sừng sững.

Cô ở Paris. Quả thực như là một cảnh mộng bình thường.

“Alo?” Gọi được, truyền tới giọng nam trầm thấp, không quá bình tĩnh, mang theo nồng đậm buồn ngủ.

“Lương đại sư, Lương ân nhân, ông chủ Lương, chủ cho thuê nhà đại nhân..... nhà trọ bên này máy sưởi lại hỏng rồi nga.” Lã Tân Mạn dùng ngữ điệu làm nũng sở trường nói, “Cũng không thể được phiền ông xử lý một chút? Làm ơn làm ơn —”

“Xử lý cái rắm, chúng tôi ở Newyork cô có biết hay không? Hiện tại là rạng sáng 1 giờ rưỡi cô có biết hay không? Người bình thường lúc này đều đang ngủ, cô có biết hay không! Dám lấy loại việc nhỏ này đến phiền tôi!” Táo bạo tiếng gầm gừ theo phone truyền ra, nói thẳng là mười phần xỏ lỗ tai mà qua.

“Vâng, thực xin lỗi.” Lã Tân Mạn liền đem phone thoắt lấy xa, vô cùng thuần thực nói tiếp, rất nhẹ nhàng a, “Tôi đây không phiền ngài, nếu như vậy, tôi chính mình động thủ sửa chữa a?”

Đối phương trầm mặc. Trong trầm mặc kia mang theo rõ ràng tức giận.

Sau một lúc lâu, mới phần nộ nói: “Không cần. Lần trước cô động thủ sửa chữa, vừa sửa liền sửa ba ngày, ảnh chụp đều giao không được, cuối cùng đau đầu vẫn là tôi! Không cho phép cô động tay, tôi lập tức liên lạc người đi qua xử lý.”

“Có thể rất phiền toái hay không? Dù sao chính là việc nhỏ mà thôi, hơn nữa ngài người ở Newyork, hiện tại là rạng sáng 1 giờ rưỡi, thời gian người bình thường đều đang ngủ nha.” Thanh âm ngọt ngào mật.

“Lã Tân Mạn, cô không cần nói xéo như vậy.” Đối phương lạnh lùng đe dọa: “Nhanh chút đem một kì ảnh chụp chụp xong giao lại đây, bằng không, tôi ngay cả nước ấm đều bỏ mặc!”

Nói xong, điện thoại không lưu tình chút nào cắt đứt. Cô cười tắt điện thoại.

Đối mặt loại miệng hung ác này, Lã Tân Mạn đã sớm vô cùng thuần thực, căn bản không sợ. Dù sao cô trước kia ở nhà từng có nhiều năm huấn luyện, mà ra nước ngoài học tập ba năm, gần hai năm công tác, cũng thăm dò tính tình Lương Sĩ Hồng người lãnh đạo trực tiếp của cô rồi — cũng liền cùng anh trai cô không sai biệt lắm thôi.

Máy pha cà phê đã hoàn thành hết trách nhiệm giúp cô pha cà phê tốt, từng trận hương khí tràn đầy ở trong nhà nhỏ. Lã Tân Mạn thay tốt quần áo giữ ấm nhẹ nhàng, đang cầm tách cà phê, theo thói quen ngồi xuống bàn nhỏ ở phía trước cửa sổ.

Đắm chìm trong ánh mặt trời vào đông, cô mở ra máy tính xách tay, vô cùng thuần thục kiểm tra thư điện tử, động tác vừa lẹ lẹc vừa quyết đoán. Nếu để người nhà, bằng hữu ở Đài Loan nhìn thấy bộ dáng của cô hiện tại, đại khái hội kinh ngạc đến cằm đều rơi xuống đi!

Nhanh chóng hoàn thành, cô chuẩn bị tốt máy chụp ảnh, màn ảnh chờ sẵn, mặc vào áo khoác lông, đi ra cửa. Paris sáng sớm còn mang theo buồn ngủ của một đêm trước, lại ở khi ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây thật dày mà đến, như là mỹ nhân vừa tỉnh mê người giống nhau.

Lã Tân Mạn không chụp phong cảnh, cũng không chụp kiến trúc. Tháp sắt Paris ngẩng đầu có thể thấy được, cô cũng không có làm cho nó nhập vào ống kính. Màn ảnh bắt giữ, tất cả đều là những vật nhỏ rất đơn giản –

Tỷ như, một ly cà phê nóng, một khối bánh ngọt nhỏ, khăn lụa xinh đẹp trên người người qua đường, đóa hoa mới của cửa hàng bán hoa..... Tất cả đều làm cho người ta động lòng, muốn có được gì đó.

Cô là một nhiếp ảnh gia thương mại. Đây là cách nói dễ nghe. Ở trong miệng ông chủ Lương đại nhiếp ảnh gia nổi tiếng nghiệp giới kia của cô, phải chụp tục khí nhất, vật phẩm làm người ta muốn lấy tiền ra nhất. Công việc tầm thường như vậy đại sư là khinh thường làm, nhưng là loại công việc này cũng kiếm được tiền nhất.

Mà Lã Tân Mạn có không biết từ đâu thiên phú. Xuyên thấu qua mắt cô, màn ảnh của cô luôn có thể chọn đến gì đó thực mê người, chụp ra hình ảnh rất khuynh hướng cảm xúc. Đây cũng là vì sao năm đó blog ảnh chụp của cô được ưa ái, thậm chí được phòng làm việc của Lương Sĩ Hồng chủ động tiếp xúc, năm sau tốt nghiệp có thể nhẹ nhàng gia nhập phòng làm việc, còn cầm tiền lương không tồi, cũng là nguyên nhân ở các nơi du lịch của thể giới chụp ảnh.

Lần này đi công tác đến Paris cũng hai tháng, ở tại khi ông chủ Lương nhiều năm trước du học mua nhà trọ nhỏ, Lã Tân Mạn đi nội thành cùng với vùng ngoại thành Paris, chụp mấy ngàn trường ảnh chụp. Mà hôm nay cô đặc biệt ra cửa trước thời gian công tác, đương nhiên không phải bởi vì máy sưởi bị hỏng nên không muốn ở nhà trọ, mà là –

Hôm nay, có lão bằng hữu muốn tới thăm cô!

Bởi vì hưng phấn chờ mong, công việc đặc biệt có lực, khắp nơi đều là linh cảm. Sau khi cầm ảnh chụp sáng sớm tốt nhất, giữa trưa, thẳng đến nhà hàng đã hẹn –

“Meo Meo, bên này!”

Giọng nói quen thuộc gọi nhũ danh của cô, làm cho toàn bộ gió lạnh buổi sáng đi rồi, từ đáy lòng cô ấm áp lên. Ý cười nhịn cũng nhịn không được, cô đi ra phía trước, cho cổ nhân một cái thật to ôm.

“Chị Giai Cần tỷ, đã lâu không gặp.”

“Thật sự là đã lâu không gặp. Em càng ngày càng đẹp.” Hoàng Giai Cần nghiêng đầu đánh giá cô, vẻ mặt đều là vui sướng mỉm cười.

“Chị Giai Cần tỷ mới đúng, giống như là danh y, căn bản là ngôi sao đi?”

“Em cái tiểu quỷ này, vẫn là sẽ làm nũng như vậy.” Hoàng Giai Cần cười đến ánh mắt đều mị.

Sau khi hai người đi vào, Lã Tân Mạn dùng Pháp Văn lưu loát cùng bồi bàn chọn đồ ăn, còn thảo luận một chút xứng cơm muốn uống rượu. Sau khi bồi bàn rời đi, vừa quay đầu lại, phát hiện Hoàng Giai Cần có chút đắm chiêu nhìn chăm chăm cô.

“Làm sao vậy?” CÔ cười hỏi, “Chúng ta hôm nay ăn hải sản, cho nên em chọn rượu để phối hợp. Rượu rất nhạt, chị Giai Cần tỷ hẳn là có thể chứ? Nhớ rõ chị nói, hành trình cuối năm chỉ có họp hội bế mạc hằng năm?”

Hoàng Giai Cần lắc đầu, “Không phải này. Mà là..... trước đó ngẫu nhiên nghe anh em nói về em, tổng không nhiều có thể tin tưởng, em có thể sống một mình ở nước ngoài –”

Mà hiện tại mắt thấy làm bằng chứng, Lã Tân Mạn thật sự trưởng thành.

Thoát ly theo dõi nghiêm khắc của anh trai, lại có cha mẹ làm hậu thuẫn ủng hộ, Lã Tân Mạn mấy năm này qua có thể nói là thay da đổi thịt. Giờ phút này cô để tóc thẳng đen nhánh đến vai, một thân nhẹ nhàng lại khuynh hướng cảm xúc tuyệt hảo với áo lông phối quần dài, mang theo thiết bị chụp ảnh nặng lại thoải mái tự nhiên, cả người trong tiêu sái mang theo quyền rũ, tiểu nữ sinh năm đó nũng nịu, mềm nhũn kia, đã sớm không thấy.

Nghe cô nói như vậy, Lã Tân Mạn thần nhiên cười. “Anh em nói được ác hơn chứ? Anh ấy luôn nói, không tin em có thể một mình ở nước ngoài sống sót.”

“Kỳ thật, cho em rời đi độc lập, đối với em mà nói khả năng rất khó, nhưng đối với anh trai em mà nói, khả năng càng thêm khó khăn.” Nói xong, hai người đều lộ ra hiểu ý mỉm cười. Cười cười, Hoàng Giai Cần vẫn là thở dài một hơi, “Anh trai em thật là người tốt, chẳng qua.....”

“Chẳng qua chị không muốn gả cho anh ấy mà thôi.” Lã Tân Mạn thông minh giúp cô tiếp được đi. “Anh hai em không cưới được chị, là tổn thất lớn của anh ấy. Chị Giai Cần, sau khi chị thoát ly ma chướng của anh hai em, cuộc sống nhất định đột nhiên trở nên muôn màu muôn vẻ chứ? Hiện tại có một đồng lớn người đang truy chị đúng hay không?”

Hoàng Giai Cần cười lắc đầu, “Meo Meo, em là đang nói chính em sao?”

Lã Tân Mạn không đáp, chính là cười. Tươi cười như vậy kiều ngọt, làm cho lão thân sĩ bồi bàn năm mươi tuổi không lăm khách khí đối cô đều đặc biệt phóng nhiên âm điệu, khách nhân bàn cách vách nhìn không được quay đầu nhìn cô, liên tiếp chú mục.

Cô đối với chút nhìn hết thấy không chớp mắt này, chính là ân cần tiếp đón khách nhân ở xa tới ăn cơm, uống rượu, hỏi Hoàng Giai Cần tình hình gần đây..... như vậy tri kỷ lại hào phóng, cùng con chuột nhỏ e lệ im lặng ở trong góc trước kia, thật sự là như hai người.

“Bất quá, chị Giai Cần, chị cùng anh hai em thật đúng là kỳ quái.” Hai người hưởng dụng xong mỹ vị cơm hải sản cách thức tiêu chuẩn, khi đang chờ món điểm tâm ngọt đưa lên, Lã Tân Mạn có một chút cảm giác say nói: “Rõ ràng chia tay, các người cư nhiên còn có thể làm bạn tốt, ngay cả lần này anh hai em không có biện pháp tham gia học y học hằng năm, chị còn giúp anh ấy đến.”

Hơn nữa, còn vui vẻ nhận nhiệm vụ thăm em gái, cùng Lã Tân Mạn hẹn gặp mặt.

“Kỳ thật.....” Hoàng Giai Cần muốn nói lại thôi. Có một sự kiện khác, một người khác nên đề..... Bất quá, bị đồ nướng mới vừa đưa lên làm đánh gãy.

Bồi bàn cao ngạo bật bếp gas, oanh một chút, đồ nướng được nướng. Nhất thời có hương khí ngọt ngào chậm rãi dâng lên, làm người ta vô cùng thêm nhỏ dãi!

“Chị Giai Cần, chị nhất định phải nếm thử xem! Nhà hàng này là khi em lấy tài liệu phát hiện, đồ nướng của bọn họ ăn ngón đến nỗi sẽ làm người có cảm giác bay lên trời nha.” Cô hí hóp nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là thần sắc hạnh phúc, cái loại này toả sáng sáng rọi –

“Thoạt nhìn thực ngon miệng.” Một tiếng nói nam tính trầm thấp, đột nhiên ở bên cạnh các cô xuất hiện. “Tôi có vinh hạnh cùng nếm thử không?”

Lã Tân Mạn còn không có ngẩng đầu, tâm mà bắt đầu mãnh liệt kinh hoàng, ngực bị đâm cho ầm ầm phát đau, một trận ngứa theo bên tai bắt đầu lan tràn, thẳng đột tới hai má cô.

Chỉ có ở thời điểm thực tuổi trẻ, thực đơn thuần, từng có phản ứng như vậy. Hiện tại –

Ở khu phố nhà ăn Paris, hưởng dụng hương vị ngọt ngào đầy đặc tiêu đường caramen, phối hợp với cách thức cà phê tiêu chuẩn, ngẩng đầu nhìn ra ngoài có thể thấy ánh mặt trời lặn cuối ngày dưới sông Senna.....

Cảnh tượng mộng ảo như thế, ngay cả trước mắt mọi người rất chân thật.

“Bác sĩ Chúc ăn cơm chưa? Muốn ăn chút gì hay không?” Không nghĩ tới, cứ nhiên là Lã Tân Mạn dẫn đầu mở miệng tiếp đón, cô thân thiết hỏi: “Anh cũng đến Paris họp sao? Cùng đi với chị Giai Cần?”

Chúc Bình Quân, người mà cô từ ngày nào đó đi khỏi Đài Loan vốn không có gặp lại qua, chính là im lặng nhìn cô, khóe mắt mang theo sâu xa khó hiểu, ý cười rất quen thuộc lại rất xa lạ mơ hồ.

Bộ dáng anh so với ở chỗ sâu trong trí nhớ rất cao, càng cao hơn, thành thực chút, tản ra thực nam khôi lực.

“Ách..... Chúng ta cũng là đến bên này mới gặp được.” Hoàng Giai Cần xấu hổ giải thích.

“Như vậy à? Thực khéo.” Cô mỉm cười, nhắc tay vẫy bồi bàn lại đây, chuẩn bị giúp Chúc Bình Quân gọi cơm. “Muốn ăn cái gì? Bên này hải sản thực không tồi, hoặc là trước gọi canh hoặc đồ ăn –”

“Không cần phiền toái, anh ăn rồi.” Chúc Bình Quân không nhanh không chậm nói, “Bất quá, anh nhưng thật ra rất muốn thử xem món điểm tâm ngọt này.”

Trước kia anh lực diện liền mạnh như vậy sao? Mắt vĩ hơi hơi tế văn, không nói lời nào cũng như là đang mỉm cười.

Nhưng Lã Tân Mạn đã không phải cô gái ngốc năm đó nhìn anh ngây ngô cười. Cô giống như một người chủ tận trách nhiệm, giúp chọn một phần món điểm tâm ngọt, sau đó hàn huyên, hỏi tình huống bọn họ họp, quan cảm đối với Paris, có muốn thuận tiện đi huyết biện hay không, mua cái gì về Đài Loan tặng người tốt nhất.....

Không khí náo nhiệt mà ấm áp, tựa như ba lão bằng hữu lâu ngày gặp lại, một mảnh hài hòa thân thiện.

Một viên không yên tâm của Hoàng Giai Cần từ lúc bắt đầu ngoài ý muốn ở hội trường gặp được Chúc Bình Quân cũng buông xuống. Cô lúc ấy không cẩn thận để gọi nhắc tới chính mình muốn cùng lão bằng hữu gặp mặt ăn cơm, mà Chúc Bình Quân tuy rằng không nhiều lời, chỉ tùy tính hàn huyên chỗ nào ăn ngon, đến Paris nên đi thể nào hưởng thụ mỹ thực linh tinh..... Cô sau lại càng nghĩ càng bất an.

Hai người kia, rõ ràng đã chân trời góc biển, tách ra lâu như vậy, nhưng là..... vì sao khéo như vậy? Chẳng lẽ vừa theo dõi cô?

Chuyện tình năm đó còn chưa đủ đáng sợ sao? Bạn trai Lã Nho Hạo của cô ngay lúc đó giận đến chút nữa điên mất, ngay cả cô đều bị lan đến; Trách cô biết mà không báo, hai người âm ỹ một trận lớn, làm cho chia tay. Mà Lã Tân Mạn bị đưa ra nước ngoài, Chúc Bình Quân rời đi dạy học bệnh viện, tất cả đều là sinh ra quả đắng.

Nhưng vật đổi sao dời, hai người kia cứ nhiên ở Paris gặp lại. Quý dị nhất là, giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua, có thể ngồi cùng nhau ôn chuyện.

Bữa cơm này đến buổi chiều mới chấm dứt. Khi hóa đơn đến, Lã Tân Mạn cười Meo Meo kiên trì muốn trả.

“Em xem như một nửa chủ, để em tận trách nhiệm người chủ địa phương một chút đi.” Cô ngọt ngào nói, “Trước kia đã được các người chiếu cố, cũng là cho em cơ hội nói lời cảm tạ, được không?”

Công lực làm nũng của cô càng phát ra thâm hậu, quả thực làm người ta không thể ngăn cản, Hoàng Giai Cần nói không lại cô, mà Chúc Bình Quân cũng còn không thật sự giành hóa đơn, chính là lẳng lặng nhìn cô.

Hết thấy đều dường như tự nhiên, rất bình thường, hoàn toàn là Lã Tân Mạn một mình thêu dệt, muốn cho bọn họ thấy rõ, cô trưởng thành bao nhiêu, lại thay đổi bao nhiêu, giờ phút này cô cỡ nào khí định thần nhàn.

14. Chương 6.2

Thẳng đến, ba người cùng nhau đi ở đầu đường Paris trời đông giá rét, ở ngô đồng trụ lủi nước Pháp bước chậm, phía sau có tiếng bước chân dồn dập đuổi theo, cách hành văn khấn cấp hô: “Đợi chút! Xin đợi một chút!”

Bọn họ kinh ngạc quay đầu.

Chỉ thấy bồi bàn vừa mới ngay cả áo khoác đều không kịp mặc, mạo hiểm gió lạnh, trên tay cầm quẹt thẻ đan vừa rồi, thở hổn hển truy ở phía sau bọn họ.

Lã Tân Mạn tiến lên hỏi. Cùng bồi bàn lầm nhảm nói một chuỗi dài, sau đó, mặt cô đỏ.

Chỉ thấy cô cúi đầu sửa chữa quẹt thẻ đan, lại cùng bồi bàn đuổi theo ra đến xin lỗi lại nói cảm ơn, hôn hai má lão tiên sinh một chút, thế này mới kết thúc.

“Sao lại thế này?” Hoàng Giai Cần đang hỏi.

“Không có gì, ký séc có chút vấn đề, đã không có việc gì.” Lã Tân Mạn thật có lỗi nói.

Hết thấy bình tĩnh hào phóng tất cả đều hồng mắt, cô nhìn như tự nhiên lại ở khi ký séc không yên lòng, ký sai lầm kim ngạch rồi; Sai một số lẻ, một trăm đồng Euro ký thành một ngàn đồng Euro. Cũng may là bồi bàn mắt sắc, lập tức đuổi theo ra đến sửa chữa, bằng không –

Như thế nào có thể nói ra miệng? Thừa nhận cô sau khi Chúc Bình Quân đột nhiên hiện thân, tâm thần không yên? Thừa nhận chính mình lại trở lại nhiều năm trước, bị một ánh mắt, một cái mỉm cười cấp điện đến?

Không phải sự tình này. Cô không phải chính mình năm đó.

“Buổi chiều có rảnh không?” Chúc Bình Quân cúi đầu nhìn cô, ôn hòa hỏi: “Có thể theo giúp nhóm anh đi một chút hay không? Không nghĩ tới phong thủy thay phiên chuyển dời, cứ nhiên là em muốn dẫn bọn anh du Paris.”

Hai người đều muốn nổi lên nội dung nói giỡn khi hẹn hò trước kia. Lúc ấy, anh đáp ứng muốn dẫn người chưa bao giờ rời khỏi nhà như cô đến các nơi trên thế giới đi chơi –

Cô lại là trong nháy mắt tránh thần. Bất quá, rất nhanh khôi phục bình thường, cô thật có lỗi cười nói: “Nếu có thể, em thật sự thực nguyện ý, bất quá buổi chiều em còn phải làm việc, phải trước khi mặt trời xuống núi chụp xong. Thật không có ý tứ, lần sau có cơ hội, em nhất định làm hướng dẫn viên du lịch, được không?”

Chúc Bình Quân cũng không có nhiều lời, đôi mắt loe loe, “Một lời đã định.”

Sau khi đưa bọn họ đến trạm xe điện ngầm, tiêu sái vẫy tay, nói lời từ biệt.

Cô biểu hiện rất khá, thực ổn. Lã Tân Mạn một mình quay đầu, đi ở trên đá phiến gập ghềnh, một mặt ở trong lòng khen ngợi khẳng định chính mình.

Coi như anh ta là một lão bằng hữu đi, dù sao –

“Khi em một mình đi đường đều nhanh như vậy sao?” Tiếng nói làm tim cô đập nhanh hơn lại đột nhiên vang lên, lần này, hung hăng dọa cô nhảy dựng!

“Anh, anh.....”

“Lão bằng hữu” của cô căn bản không có lên xe, sau khi cùng Hoàng Giai Cần chia ra, liền lập tức quay đầu đi theo cô. Dọc theo đường đi nhìn cô dương khuôn mặt nhỏ nhắn, bước chân kiên nghị thẳng tắp về phía trước, hoàn toàn không có chú ý tới anh phía sau.

Mà giờ phút này, anh lại lần nữa đứng trước mặt cô, vẫn như cũ là phải ngửa đầu mới nhìn đến ánh mắt anh. Quần áo to màu đen hàng len dạ được anh khoác vào, vô cùng phiêu dật tiêu sái. Khuôn mặt anh tuấn của anh thay đổi cũng không nhiều, liền ngay cả ánh mắt khi nhìn cô, cơ hồ đều cùng trước kia giống nhau.....

Giống nhau trở lại từ trước, bọn họ ở hộp đêm Đài Bắc gặp nhau, bốn phía có ngọn đèn quỳnh di, có cả trai lẫn gái, tiếng nhạc đinh tai nhức óc

“Em đã trưởng thành.” Anh đơn giản nói. Nâng tay lên, nhẹ nhàng giúp cô đem sợi tóc tung bay thuận đến sau tai. Động tác như vậy tự nhiên, giống như anh đã nghĩ đã làm trăm ngàn lần.

Cô nháy mắt mấy cái, cố gắng đem thần trí quay trở về, “Anh đã quên cái gì sao? Hay không biết như thế nào đón xe điện ngầm về khách sạn? Có cần em giúp hay không?”

Bàn tay to của anh nhẹ nhàng chạm vào hai má lạnh lạnh của cô. Lòng bàn tay rất ấm áp, nơi bị đung chạm đều đi theo nóng lên.

“Cần.” Anh đơn giản nói, “Em có thể giúp anh xác định một sự kiện.”

“Chuyện gì?”

“Giúp anh xác nhận, món điểm tâm ngọt của Paris có phải chính gốc nhất, ăn ngon nhất hay không.”

Anh dừng ở cô, sau đó, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn cô.

Cô không thể tin được hết thấy này.

Chiều hôm đó Chúc Bình Quân cùng cô ở đường lớn Hương Tà bước chậm. Im lặng nhìn cô lấy cảnh chụp ảnh, cùng người qua đường nói chuyện phiếm, đùa tiểu hài tử đáng yêu. Vận dụng tươi cười ngọt ngào của cô cùng ngữ điệu hơi làm nũng, thành công làm cho từng người qua đường nhập kính đều có thể thả lỏng, ở trước màn ảnh biểu hiện ra thật tình sung sướng.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, đèn đã lên rực rỡ, Chúc Bình Quân đề nghị cùng nhau ăn cơm. Giữa trưa để cô mời khách — cho dù chính là món điểm tâm ngọt cùng cà phê — cũng nên để anh mời lại.

“Chẳng lẽ em nghĩ vẫn thiếu, để anh tìm cơ hội khác mời lại em?” Anh ngữ mang trêu chọc, “Lần sau gặp mặt, nói không chừng là năm năm sau, ở một địa cầu khác.”

“Nhưng là, anh không cần trở về tham gia tiệc tối bé mạc sao?” Lã Tân Mạn còn tại giây dựa. Cô cũng muốn cùng anh đi ăn cơm, muốn hỏi một chút anh vài năm nay được không, tựa như lão bằng hữu giống nhau —

Nhưng là, đáy lòng có cái giọng nhỏ nhỏ đang nói, giống như, giống như không chỉ như vậy.....

Anh lắc đầu, “Anh đã không ở dạy học bệnh viện, không có áp lực, tiệc bé mạc tối đi hay không kỳ thật ảnh hưởng không lớn.”

“Nếu như vậy, anh cần gì phải tham gia cuộc họp hằng năm này?”

Chúc Bình Quân không có trả lời. Cả một ngày nay, lời nói của anh đều rất ít.

Cuối cùng, thật sự không thể nhẫn tâm cự tuyệt, bọn họ cùng nhau ăn cơm chiều. Bởi vì Chúc Bình Quân muốn mời khách, cho nên cô chọn một gian nhỏ nhỏ, ở khu dân cư trong ngõ nhỏ, có một quán ăn, rượu hồng, ấm áp trên cái bàn nhỏ có khăn bàn đỏ sẫm.

Lã Tân Mạn là khách quen, đi vào, ông chủ tóc xám trắng, có cái bụng tròn tròn liền nhiệt tình tiếp đón. Nhìn đến Chúc Bình Quân bên cạnh cô, lập tức nháy mắt ra hiệu, lộ ra “Tôi hiểu biết” biểu tình buồn cười, làm Lã Tân Mạn không biết nên khóc hay cười.

“Không phải như chú tưởng.” Cô nói với ông chủ.

“Phải, phải.” Ông chủ vẫn như cũ cười đến siêu vui vẻ, hiển nhiên không có nghe đi vào.

Ăn xong đồ ăn, Lã Tân Mạn còn cố ý không cần chút rượu, khi đồ ăn cùng đôn thịt bò nóng hầm hấp cùng nhau đưa lên đến, là một bình rượu hồng.

“Ông chủ chiêu đãi.” Ông chủ bụng phệ tự mình mang đồ ăn, siêu thân thiện.

Đang ăn cơm, hai người lại đều dị thường trầm mặc, nhưng trong không khí ấm áp ẩm ướt, có loại kỳ dị ái muội luôn luôn tại nổi lên, cảm giác giống như say, chậm rãi chìm vào dạ dày, sau đó chậm rãi tuần hoàn đến toàn thân —

Anh vì sao không nói lời nào? Vì sao vẫn nhìn cô, chẳng lẽ không nghe ai nói đôi mắt anh sẽ làm người ta thực khẩn trương sao?

Thực ăn bình thường rõ ràng thực yêu thích, nhưng lần này lại thực không biết vị, cô ngay cả món điểm tâm ngọt cũng không dám kêu, qua loa chấm dứt — cô đã muốn buộc chặt đến cực hạn, thậm chí chạy nhanh đào tẩu!

Vừa ra cửa quán ăn –

“A.” Cô nhin không được nhẹ giọng kinh hô.

Cư nhiên tuyết rơi. Dưới ngọn đèn hạ, những phiến bông tuyết như sợi bông tung bay. Thì ra cả một ngày âm trầm, đến buổi chiều càng ngày càng lạnh, đều là bởi vì ở nổi lên trận tuyết này.

Ở tha hương đã nhiều năm, cũng qua không ít địa phương có tuyết rơi, nhưng khi thấy được tuyết rơi, Lã Tân Mạn vẫn là nhin không được tán thưởng.

Cho dù rất lạnh, cho dù sẽ lầy lội khó đi, nhưng cảnh tuyết luôn luôn có một loại lãng mạn khôn kể. Cô nhin không được tay sờ đến bên cạnh người, theo bản năng tháo bao máy chụp ảnh, muốn lấy máy chụp ảnh ra chụp –

Tay cô lại bị cầm ấm áp.

“Ông chủ nói, em ở gần đây, bình thường cơm nước xong đều đi một mình, bảo anh hôm nay nhất định phải cùng em đi trở về.” Nhìn ánh mắt hoang mang của cô, Chúc Bình Quân nở nụ cười, “Ông chủ biết nói tiếng Anh, anh nghe hiểu được.”

Cô vẫn là hoài nghi ông chủ sẽ nói cái này với Chúc Bình Quân. Nói đi còn nói lại, ông chủ nhiệt tình sẽ nói những lời này với bạn nam lần đầu tiên đi cùng cô..... giống như cũng không phải làm người ta ngoài ý muốn như vậy.

Cô cũng không có hẹp hòi đem tay bỏ ra, chính là tùy ý anh nắm. Hai người chậm rãi ở trong tuyết mịn bước chậm, hướng mấy cái ngõ nhỏ ở ngoài nhà trọ đi tới.

Phải nói gì? Mọi người cách biệt lâu ngày gặp lại đều tán gẫu cái gì? Cô không dám nhắc tới anh trai cô, cũng không dám nhắc tới năm đó chính mình điên cuồng, như vậy, còn có cái gì có thể tán gẫu?

Vất óc hết sức, mơ hồ nghe được anh cúi đầu đang nói: “..... Có thể chứ?”

“Anh nói cái gì?” Lã Tân Mạn như ở trong mộng mới tỉnh, tính phản xạ hỏi lại.

“Anh đang nói, em đã muốn thật sự lớn lên, thành thực. Mà anh, buổi tối ngày mai lên máy bay rời đi.” Dưới đèn đường, bông tuyết phiêu tán, anh dừng ở ánh mắt của cô, “Cho nên anh muốn hỏi, buổi tối cho anh ở lại, có thể chứ?”

Anh là đang nói, sau ngày mai, bọn họ sẽ không gặp lại.

Anh đang nói, năm đó vào không được thế giới người lớn, giờ phút này, cô đã đi vào.

Lúc này đây đổi thành là anh, ôn nhu thỉnh cầu, muốn thân thiết hơn.

Tâm, bình bịch bình bịch càng dùng sức đập, nhanh hơn.

Không muốn nói đến chuyện đã qua, cũng không có tương lai, nếu liên giờ khắc này, muốn cô hỏi lòng chính mình một chút –

“n.” Lòng là trả lời như thế này.

Cho nên cô kéo tay anh, hướng nhà trọ nhỏ đi đến. Tay cầm rất chặt, mãi cho đến hai người đến chỗ ở của cô, đến lâu, mở cửa đi vào, mới buông tay.

Sau đó, anh phủng trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ôn nhu hôn, lại lần nữa in lại môi cô lạnh lẽo run run.

Anh hôn thong thả mà thân sĩ, như là ở nhấm nháp môi mềm mại của cô. Cô như là hiện lên trong trí nhớ hương bánh ngọt dâu tây ngọt ngào, đồ nướng nóng đậm, rượu hồng ôn thuận.....

Hôn môi chấm dứt, anh nhìn cô, mắt bề bề đều là ý cười, nhẹ giọng nói: “Em so với cái gì cũng đều ngọt.”

Cô biết đây là lời ngon tiếng ngọt, nhưng là, vẫn là nhịn không được giống tiểu nữ sinh đỏ mặt. Thời gian như là mở ra cho bọn họ một cái vui đùa, trong vài năm đều đã trôi qua này, cô lại nhớ tới năm đó, biến thành cái ngốc muội kia bị mê thất điên bát đảo, chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh –

Phòng của nàng rất lạnh, máy sưởi trực trực, độ ẩm vẫn đi không hơn; Nhưng là, cô bị một cái ấm áp dày rộng ôm vây quanh, một chút cũng không lạnh.

Không có bật đèn, hai người đắm chìm trong bóng đêm cùng nhau cuộn mình ở trên sofa, theo cửa sổ sắt đất vọng đi ra ngoài, xa xa có thể thấy được chút đèn nổi lên, tháp sắt ở ban đêm cũng lóng lánh.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không hỏi, chính là trong ôm ấp lẫn nhau, gần bó làm bạn.

Dáng người anh so với năm đó dày cường tráng, mà cô, cũng so với khi hai mươi một tuổi nở nang chút. Thất lưng vẫn là tinh tế, làm cho đường cong lại yếu diệu linh lung, làm cho anh nhịn không được ôm sát cô, bàn tay to theo dưới áo lông tiến vào, xoa thất lưng non mịn của cô –

“A..... Đừng như vậy.” Cô vẻ mặt đỏ bừng hết sức, lắc lắc thân mình tránh bàn tay anh.

“Sợ nhột như vậy?” Chúc Bình Quân đương nhiên không chịu buông tha cô, tay linh hoạt tiếp tục công kích đùa, làm cho cô vừa muốn cười vừa muốn tránh, ở trong lòng anh không ngừng vụn vỡ giấy dựa.....

Cuối cùng, áo lông của cô bị cởi, thân mình bị áp chế ở trên sofa. Anh thân thể cứng rắn cơ bắp đều căng thẳng, nóng lên, gắt gao ngăn chặn thân thể mềm mại bất an vụn vỡ.

Ánh mắt anh nhìn cô thay đổi, đôi mắt thật sâu, bao hàm nói không nên lời..... Không biết cái gì. Cô nghe thấy tim đập chính mình thật lớn thanh, bình bịch bình bịch.

Nam nữ thành thực khỏe mạnh, còn có thể thế nào? Cô cũng không phải cô gái ngây thơ không biết, tự nhiên biết tiếp theo hẳn là sẽ phát sinh chuyện gì. Huống chi, anh “tình huống” phi thường rõ ràng.....

Nhưng là, có một việc, cô nhất định phải hỏi –

“Anh, anh có mang, chính là, kia, cái kia, bảo hộ không?”

Câu hỏi của cô hiển nhiên chấn anh, mắt phượng dài nhỏ chớp chớp, sau một lúc rất lâu mới nói: “Không có. Em bên này có sao?”

Lã Tân Mạn dùng sức lắc đầu.

Anh thở một hơi thật dài, cúi đầu hôn môi cô toàn bộ khuôn mặt hồng.

“Anh vốn không có dự tính..... sẽ đi đến bước này.” Nhưng anh thật sự nhịn không được, thật sự luyến tiếc chỉ một câu nói ngọt ngào rồi như vậy chia lìa. Hôn cô, anh cúi đầu đáp ứng: “Anh sẽ không làm đến cuối cùng, đừng sợ.”

“Được, nhưng là.....”

“Hừ.”

Anh là một người hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Đêm hôm đó, bọn họ bên người chia sẻ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Mà cô, nghiêng ngả lão đảo, ở dưới dụi dụi dẫn dắt của anh, đi vào thế giới tình dục.

Người lớn yêu đương, cùng năm đó cô trải qua, hoàn toàn không giống.

15. Chương 7.1

Cô căn bản là trốn về Newyork.

Ở Paris mỗi một chỗ rẽ, mỗi một nhà ăn, mỗi một loại món điểm tâm ngọt..... Đều làm cô nghĩ đến Chúc Bình Quân, nghĩ đến anh hơi hơi cười, mắt anh xinh đẹp, môi anh duyên dáng, cùng với anh hôn –

Anh tao nhả tiêu sái như vậy, cũng có lúc bị tra tấn thử dốc rên rỉ khi đó quần áo của cô đều bị rút đi, thân mình trắng nõn kiều lả bị anh phủ bao nhiêu lần hôn; Cô bắt lực nhẹ ngâm nhọn nhạo cả phòng nhỏ, mà anh thử dốc ở vành tai của cô, một mặt khăn khăn cổ họng gọi nhũ danh của cô.....

Ngừng! Không cần còn muốn, hàng đêm đều bị kiều diễm này đó nhớ lại làm cho ngủ không an ổn còn chưa đủ sao? Ngay cả trở lại phòng làm việc đều còn dừng không được, rõ ràng mùa xuân còn chưa tới, phát xuân cái gì a?!

Sự thật là, chỉ cần gặp gỡ Chúc Bình Quân, mặc kệ bao nhiêu tuổi, mặc kệ ở nơi nào, Lã Tân Mạn tựa như một khối bánh ngọt mau bị hòa tan, mềm nhũn; Nếu không hoa si, chính là phát xuân, đoán trước siêu tốt!

Cô cầm ly nước lạnh trên bàn lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Nước lạnh lẽo như là trầm ở vị bên trong, nhưng là toàn thân vẫn là nóng hừng hực, chẳng lẽ là muốn bức cô đi tắm nước lạnh sao.

“Ảnh chụp lần này cô giao lên, chụp không tồi.” Ông chủ Lương Sĩ Hồng hôm nay cư nhiên không có diễn thuyết, cắt băng, nhận phông vấn, tham gia triển lãm, kí tên..... chờ hành trình, sáng sớm đem những thứ Lã Tân Mạn đi Paris công tác xem xong, giờ phút này đi ra, có chút đắm chiêu nói:“Hơn nữa cuối cùng mấy ngày nay, kiệt tác không ít, rất nhiều cái tôi đều chọn để dùng. Lã Tân Mạn, cô mau xuất sơn.”

Cô có chút bất đắc dĩ,“Ông lời này đã nói rất nhiều lần, đại sư.”

“Chắc, cổ đại có Công Tượng học nghề mười năm mới xuất sơn, cô gấp cái gì?”

“Đại sư, ngài không phải mỗi lần đều nói tôi chỉ có thể phong làm cô gái ngọt ngào mộng ảo sao?” Lã Tân Mạn nghe xong, chính là ngọt ngào hỏi:“Tôi không chạy nhanh thừa dịp lúc này phát dương quang đại, thật tốt kiếm tiền, rất nhanh sẽ ba mươi tuổi –”

“Có người đến già, nội tâm vẫn là cô gái. Tôi cũng đã gặp qua lão thái thái kết hôn ba mươi năm nói về mối tình đầu vẫn là sẽ mặt đỏ.” Lương Sĩ Hồng chẳng hề để ý nói.

Nghe đến đó, cô đột nhiên lại nghĩ đến Chúc Bình Quân, cái vẻ mặt tiêu sái tự tại kia cùng lần đầu gặp cũng không thay đổi qua. Anh luôn mê người như vậy, liền ngay cả khi cùng cô triển miên.....

Răng rắc răng rắc, tiếng máy chụp ảnh liên tục vang lên. Lã Tân Mạn vừa nhấc mắt, phát hiện Lương Sĩ Hồng cầm lấy cô vừa mới để trên bàn, đang định rửa sạch máy chụp ảnh, nhắm ngay cô, chụp vài tấm.

“Ông làm gì?”

“Cô nên nhìn xem biểu tình chính mình.” Lương Sĩ Hồng đem máy chụp ảnh đưa cho cô.“ Cô gái ngọt ngào mộng ảo ảnh chụp thuyết minh tốt nhất.”

Cô không dám nhìn. Ảnh Lương Sĩ Hồng chụp người luôn luôn vô cùng tốt, bắt được thần rất chuẩn, thường thường làm Lã Tân Mạn nhìn, từ đáy lòng run run. Cô thật sự không dám nhìn về mặt trên mặt chính mình khi nghĩ đến Chúc Bình Quân.

“Yêu đương ? Paris cô cũng đi vài lần, như thế nào lần này đột nhiên có điểm ngộ? Cô không phải luôn luôn nhìn không chớp mắt, cho dù George Khắc Long đứng ở trước mắt cô, cô đều nhìn không thấy sao?” Lương Sĩ Hồng kéo kéo khóe miệng, cười mỉa.

Vị Lương đại sư này tuy rằng đã muốn tiếp cận năm mươi tuổi, nhưng vẫn như cũ duy trì dáng người gầy yếu. Mày rậm, mũi ưng kiên cường, thời điểm ông ta không mắng chửi người, không trừng người, không lay động thói mặt cũng được cho là một gã lão soái ca.

Nhưng Lã Tân Mạn đối ông ta không hề cảm giác. Tựa như lần trước bọn họ đi đến u Châu lấy tài liệu, ở lúc chuyển cơ gặp gỡ một diễn viên điện ảnh quốc tế, vị kia phong độ chỉ có cực phẩm ngay tại trước mặt Lã Tân Mạn còn thân thiết cười với cô, nhưng Lã Tân Mạn hoàn toàn không thấy được hấn, trực tiếp đi qua. Chuyện này truyền khắp nghiệp giới, trở thành tài liệu cô bị giấu cột trọng yếu chỉ nhất.

Lẽ ra cô mặt ngoài bộ dáng kiều mỹ đa tình như thế, hấn là khắp nơi đào hoa, nhưng vài năm xuống dưới, Lương Sĩ Hồng phát hiện, Lã Tân Mạn này nhìn như cô gái nhỏ ngọt ngào, trong lòng quả thực như là hạ quyết định quyết tâm muốn thanh tâm quả dục.

“Đối phương là ai? Tôi quen biết không?”

“Không, không có đối phương.” Cô chuyển mở mặt, toàn bộ phủ nhận.

“Nga — không nổi danh tự a. Đó là một đêm tình a?” Lão soái ca vừa lòng gật gật đầu, “Vô cùng tốt, đi Paris nên như vậy. Lão sư lấy cô làm vinh.”

“Tôi không có — chúng tôi không phải —”

“Không cần nói, nói tiếp đi xuống chính là quấy nhiễu tình dục văn phòng. Rất riêng tư.” Lương Sĩ Hồng hoàn toàn không cho cô cơ hội biện giải, sau khi đạt được mục đích của bản thân thì rời đi bàn làm việc của cô, lưu lại cô một mặt đỏ choáng váng, hết đường chối cãi.

Toàn thân khô nóng, ngồi đều ngồi không được, trên màn hình ảnh chụp đều không để vào mắt, Lã Tân Mạn đành phải đứng dậy thông thả bước. Phòng làm việc ở Newyork Manhattan đảo cao cấp đoạn, lại ở trên lầu cao, theo bên cửa sổ nhìn ra có thể thấy trung ương công viên. Lúc này lá cây đều rụng hết, chạc cây trơ trọi bị tuyết trắng làm đẹp, một mảnh mệnh mang tiêu điều vào đông phong tình.

Nơi này tuy rằng là nơi cô thường xuyên nhất trú ngụ, lại cũng không là nhà của cô. Hơn nữa tại đây cái mùa, thời khắc này..... càng làm cho cô cảm thấy chính mình là một khách qua đường cô độc.

Phòng làm việc trống rỗng, lúc này đúng vào ngày nghỉ lễ Noel đến năm mới. Phòng làm việc mọi người nếu không bên ngoài chụp ảnh, chính là về nhà đoàn tụ; Hàng năm đều là cô ở lại thủ, cô cũng quen.

Bởi vì cô không cần về nhà; Anh hai nhất định đang làm việc, cha mẹ thân hiện tại hẳn là ở..... Australia? Hoặc là New Zealand? Lã Tân Mạn đều muốn làm không rõ ràng lắm.

Cha mẹ sau khi trải qua tai nạn xe cộ, giống nhau từ trong công việc tỉnh lại, hạ quyết tâm phải có thay đổi. Song sau lúc về hưu, bắt đầu thực tiễn đi qua bởi vì bận rộn mà có thể hoàn thành giấc mộng du lịch. Vài lần chạm mặt bọn họ, còn đều là Lã Tân Mạn đi ra ngoài công tác, mà cha mẹ vừa vặn du lịch gần đó, mới hẹn gặp đoàn tụ.

Cô là nhớ nhà đi, thật sự thật nhiều năm không có trở về.....

Mà nay năm, hôm nay..... cũng không giống nhau. Lòng cô vụng trộm nhảy nhót, vì —

“Miss Lã.” Đột nhiên, giọng nói ông chủ cô theo hệ thống radio truyền đến, đem cô đang ở nhìn xa trầm tư làm hách một trận. Cô bất đắc dĩ nhìn phía văn phòng ông chủ ở một chỗ khác lầu bản, Lương Sĩ Hồng khoát tay với cô, tiếp tục radio: “Hôm nay không có việc gì, tôi muốn đi ra ngoài chụp ‘Phù hoa thế giới’ ảnh chụp, cô có thể về nhà.”

“Cái kia tôi cũng có thể đi chụp —”

“Cô chỉ đủ cách chụp công ty bách hóa thương phẩm mục lục.” Đại sư không kiên nhẫn, ấn rút đối giảng hệ thống.

Cô sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn nghe lệnh tan ca sớm.

Thang máy đáp đến lầu một, theo cửa chính đi ra, một trận đến xương gió lạnh tập mặt. Cách ngã tư đường Manhattan phía tây thành phố rộng mở, đối diện lầu một có quán cà phê tinh xảo khéo léo. Có khách hàng vốn đang ưu nhân hưởng dụng cà phê, vừa thấy cô đi ra, liền đứng lên.

Đột nhiên, Newyork âm u, toàn bộ sáng lên.

Rõ ràng nên phong trần mệt mỏi, anh vì sao thoát nhìn vẫn là tiêu sái như vậy? Áo lông lớn màu đen rõ ràng tiêu chuẩn mỗi người Manhattan đều mặc, vì sao ở trên người anh lại hơn vài phần suất khí?

Cô băng qua đường cái, bị tắc xi ấn còi, mắng thô tục cũng không quản, trực tiếp quăng vào hai cánh tay đã mở ra chờ cái ôm của cô.

Ôm sát thắt lưng anh, đem mặt chôn ở ngực anh, Lã Tân Mạn thì thào nói: “Không phải hẹn sáu giờ ở nhà hàng Trung Thành gặp mặt sao? Anh làm sao mà biết em tan ca sớm?”

Chúc Bình Quân cúi đầu hôn đầu cô thân chính, “Anh chờ không được.”

Paris từ biệt, anh ở sân bay Cao Nhạc cách cảnh tiền, liền nhịn không được gửi tin ngắn cho cô. Mà cô cũng giống nhau nhịn không được, người khác còn chưa trở lại Đài Loan, tin tức đã đang đợi.

Lúc này đây không ai quản bọn họ. Lực hấp dẫn trải qua năm năm lắng đọng lại nổi lên, một lần nữa bùng nổ, cường đại làm cho người ta vô lực chống đỡ. Cách không được bao lâu, anh dứt khoát bay đến Newyork đến chỗ cô.

Vốn hẹn tối nay gặp, nhưng Chúc Bình Quân xuống máy bay liền thẳng đến dưới lầu phòng làm việc của cô, chỉ vì có thể sớm một khắc nhìn thấy cô.

“Vạn nhất em khuya mới tan tầm thì sao?” Cô thoáng nhìn túi hành lý nhẹ nhàng bên chân anh làm nũng hỏi, “Như thế nào không tìm khách sạn nghỉ ngơi một chút? Cũng không mệt sao?”

“Anh không có tìm khách sạn.” Anh đơn giản nói, bàn tay ấm áp nâng mặt cô lên, môi thiếp thượng cô, cúi đầu nói: “Trừ phi em cùng ở với anh.”

“Nhưng là, àn.....” Trong lúc chưa kết thúc nghi ngờ đôi môi bị hôn tiến, lửa nóng tràn trọc, vừa khổ lại ngọt, là tư vị của tình yêu.

Khổ là chia lìa cùng chờ đợi, ngọt là lẫn nhau rốt cục thản nhiên tình ý.

Lúc này đây, cô cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không cầu, cho dù chính là khách qua đường cũng tốt – Mà lúc này đây, là Chúc Bình Quân cảm thấy không tốt.

Anh sáng sớm chim hót tỉnh lại, còn có đặc thù quạ đen a a a tiếng kêu. Anh mở mắt ra, có một khắc mê võng — chính mình ở nơi nào đây?

Nhìn trần nhà trắng thuần, sau đó là cửa kéo của Nhật, sau đó..... là trong lòng cô.

Đúng rồi, Lã Tân Mạn đến Đông Kinh công tác, muốn chụp cảnh đẹp cây anh đào nở rộ; Mà anh, một chút không có lãng phí thời gian đuổi tới.

Tóc dài của nàng tán ở ngoài chần bông, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng cuốn tóc chơi. Dưới chần ấm áp, cô trần như nhộng, thân mình yếu diệu mê người dính sát vào anh, ngủ chính thực.

Đêm qua..... một chết cô rồi. Ở trên núi chụp cả một ngày, thời gian buổi chiều cùng anh đón xe lửa đến tương căn, đến khi đã vào đêm, lô chi hồ đắm chìm ở bóng đêm trong mênh mông. Ngâm xong nước nóng, cô mặc áo tắm, khi đứng ở trên hành lang trông về phía xa, bộ dáng xinh đẹp làm cho Chúc Bình Quân đều muốn lấy máy chụp ảnh chụp, vĩnh viễn bảo tồn.

Anh đi lên, từ sau đi lên phía trước ôm cô. “Không lạnh sao? Ở trong này trúng gió.”

Cô thản nhiên cười, ở trong lòng anh xoay người, hai cánh tay giã ra, đặt lên gáy anh. “Cám ơn anh tới giúp em. Cám ơn anh dẫn em tới nơi này.”

Bọn họ kim lòng không được, ở trên hành lang hôn nồng nhiệt, bất quá dù sao ngay tại cửa phòng chính mình.

Sau khi vào phòng, nhìn thấp thấp thước đã chuẩn bị tốt, hai cái gối đầu song song, Lã Tân Mạn đột nhiên đổ mặt.

Không biết vì sao, cảm giác rất thẹn thùng, cô thậm chí không dám nhìn mắt mỉm cười của anh.

Anh nhưng vẫn nhìn cô; khi giúp cô cởi áo tắm, hôn môi của cô, khi bừa bãi âu yếm..... cô là cái hoàn toàn thành thực, lại mang theo một tia hơi thở mê người của cô gái nhỏ. Da thịt tuyết trắng, khuôn mặt vẫn như cũ thanh thuần ngọt giống như thiên sứ, nhưng dáng người lại nở nang vừa mới tốt, làm người ta khắc chế không được, muốn phạm tội –

Thấp thấp thước hơi cứng rắn, anh luyện tiếc cô, liền kiên nhẫn dụ dỗ, làm cho cô nằm trên người chính mình. Lã Tân Mạn ngay từ đầu xấu hổ đến toàn thân cứng ngắc, dưới ôn nhu dẫn dắt của anh, chậm rãi buông ra. Đà hồng hé ra mặt, khe cắn môi dưới, cô đắm chìm bên trong tình dục say lòng người, đẹp làm cho người quý.

“n.....” Khi bản tay to của anh phủng trụ phong nhũ hết sức của cô, cô nhịn không được nhẹ ngâm ra tiếng. Ngón cái theo nhũ hồng nhạt choáng váng vòng quanh vòng, đùa, làm cho cô mẫn cảm phát run. Nhũ tiêm bị kích thích thành găng gượng đỏ thắm môi quả, anh rất đứng dậy, hàm mồm, thật sâu nhắm nháp.

“Đừng..... Ô.....” Cô ngửa đầu, lại bưng kín cái miệng nhỏ nhắn, ý đồ chịu đựng tu nhân rèn rĩ.

Mà bản tay anh theo lưng trắng mịn của cô đi xuống, phủng trụ kiều đồn, vuốt ve vuốt ve, yêu không nhẹ tay.

Tay nhỏ bé chống trong ngực dày của anh, cũng kim lòng không đậu vuốt ve, ngực anh, cánh tay anh.....

“Anh rất trắng.....” Cô nỉ non.

Khuôn mặt tuần tú của Chúc Bình Quân phiếm hồng, cường tự áp chế suy nghĩ xúc động muốn hung hăng tàn sát bữa bãi cô, nhú mày cười khở, “Đa tạ khích lệ. Không luyện trắng một chút, như thế nào lấy lòng tiểu công chúa em?”

Cô bị cản trần trọc hôn nồng nhiệt cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, chịu đựng cười, chỉ phiêu anh liếc mắt một cái.

Đã muốn không phải năm đó thẳng thắn thanh trừng, mà là mang theo vô hạn phong tình, mềm nhũn, mật ngọt, một nữ nhân được thật sâu sủng ái, cho nam nhân của cô một cái liếc mắt mềm mại đáng yêu nhất.

Anh thật sự nhịn không được, thẳng lưng, thật mạnh đỉnh đầu!

“A!” Cô kêu ra tiếng, lập tức ai oán nhìn anh. “Đừng đột nhiên như vậy..... A, a.....”

Một chút từ đỉnh xuống đến chỗ sâu nhất, làm cho cô cơ hồ muốn thừa nhận không được, cả người hôn mê, hôn mê, chỉ có thể theo pháp phòng chấn động, bị anh thôi hướng tình dục cao phong –

Cái loại này toàn thân đều lâm vào nóng lên, run run triều lãng ừ ba ba nảy lên đến; Anh còn thừa dịp cô thất thần hết sức, đột nhiên trong lúc đó phủ tiến hai chân cô, nhu làm sừng hoa hạch. Giống như bị điện lưu thông qua toàn thân, cô không hề năng lực chống cự thét chói tai ra tiếng, từng trận co rút nhanh, bao dung anh cứng rắn nóng rực.

Trong hoa mắt, cô cũng nghe thấy anh khàn khàn rên rĩ, ám ách gọi cô, một lần lại một lần.

Lửa nóng triền miên mất hồn thực cốt, cũng mệt mỏi hồng cô rồi, ở trong lòng anh ngủ như một tiểu hài tử. Khuôn mặt lúc ngủ của cô giống như thiên sứ thanh thuần ngọt, làm cho Chúc Bình Quân nhìn lại, luyện tiếc dời tầm mắt.

Cô năm đó, cũng là dùng ánh mắt như vậy thật sâu nhìn anh. Nhưng là, anh năm đó, căn bản không đáng, cũng thừa nhận không nổi yêu đơn thuần mà nhiệt liệt như thế.

16. Chương 7.2

Anh là bác sĩ bề ngoài ngăn nắp, đúng vậy; Nhưng là khi đó, anh điên cuồng thiêu đốt sinh mệnh, đã không thể nói ra miệng bóng ma của mình với người ta.

Cho dù Lã chủ nhiệm không bảo hộ em gái chính mình như vậy, cũng không thể để cô cùng con một tội phạm truy nã lui tới; Huống chi, Chúc Bình Quân còn bị liên lụy, lưng đeo rất nhiều rất nhiều –

“n.....” Người trong lòng tựa hồ muốn tỉnh, mấp máy một chút. Anh cúi đầu hôn cô, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ lưng mảnh khảnh của cô, trấn an.

Thân là bác sĩ khoa da liễu, Chúc Bình Quân nhịn không được muốn cảm thấy ông trời không công bằng, có người nhiều năm bị vấn đề làn da quấy nhiễu, mà có người, lại trời sinh có tinh tế nhắn mịn, da thịt không hề tỳ vết.

Anh lưu luyến vuốt ve lỏa lưng của cô, mà cô giống con mèo nhỏ ở trong lòng anh mấp máy, chân nhỏ mềm mại lớn mật cọ sát chân dài của anh, đem qua làm anh điên cuồng, phong nhũ bị anh bữa bãi âu yếm hôn để ở trong ngực anh, tiếp xúc rất mất hồn –

“Tĩnh sao, Meo Meo?” Tiếng nói anh mang theo tình dục khàn khàn, dục vọng một khi bị khơi mào, liền khó có thể dập tắt. Anh dịu dàng chuyển người qua, áp trên kiêu nhuyển cô, “Nếu còn chưa tĩnh, tại sao có thể như vậy khiêu khích người, àn?”

Lã Tân Mạn giờ lên thật dài để, mắt ngốc dày sương mù nhìn anh, nửa tĩnh nửa mê nỉ non: “Ôm em.....”

Dĩ nhiên phần khởi của anh đang để ở đùi đẹp của cô chủ động gác lên thắt lưng anh, là lời mời ngọt ngào nhất. Hít vào, anh chậm rãi xâm nhập nơi ướt át non mềm của cô.

“n.....”

Trong nắng sớm vẫy quanh, bọn họ dịu dàng mà thông thả hưởng thụ lẫn nhau, cũng thật sâu ngắm nhìn lẫn nhau. Thẳng đến khi rốt cuộc không thể chờ đợi, ở trong ngọt ngào khoái cảm, cô bất lực nhắm mắt lại, lại một lần nữa bị lạc ở trong tình dục.

Không cần hỏi chuyện đã qua, không cần nghĩ đến tương lai, cô chỉ tại giờ phút này, để ý thật sâu chôn ở trong thân thể cô, cô được gặt gao ôm vào trong ngực anh –

Paris, Newyork, Đông Kinh, Milan, Luân Đôn..... Trong khoảng thời gian này tới nay, Chúc Bình Quân quả thực như là bắt được người dẫn chương trình kênh du lịch, vòng quanh Địa Cầu.

“Viện trưởng, vừa xuất ngoại nha?” Thư ký cầm lịch làm việc tiến vào văn phòng, kinh ngạc cực kỳ, “Mấy năm nay tranh thủ làm việc, là đang trên đường tích lũy sao? Anh có thể đi chụp hình người mẫu nam làm nhật kí phi hành !”

Chúc Bình Quân đang xem báo biểu, cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng cười nói: “Thư ký Tôn cảm thấy tôi là người mẫu nam? Thật sự là vinh hạnh, đa tạ.”

Thư ký Tôn nhin không được mắt trợn trắng.

Chúc Bình Quân vừa ra ba mươi liền mở phòng khám da liễu, thân mình chính là chiêu bài sống, ngoại hình so với nghệ sĩ, ngôi sao còn ẹ hơn, các tiết mục tivi mời không ngừng, cô một ngày phải từ chối vài cái. Loại cực phẩm này, cư nhiên hoài nghi danh hiệu người mẫu nam của chính mình? Gọi anh người mẫu nam đã muốn là ủy khuất anh!

“Nói thật, viện trưởng, anh rốt cuộc xuất ngoại làm cái gì a?” Thư ký Tôn đem bệnh lịch, làm việc lịch đặt ở trên bàn anh, tò mò hỏi, “Anh đều chỉ đi ba bốn ngày, không giống đi nghỉ phép, cũng không giống đi họp...”

“Thăm bạn gái.” Bay qua một tờ báo biểu, Chúc Bình Quân nhẹ nhàng bằng quơ trả lời.

“Ách, ha ha ha ha.....” Thư ký Tôn nở nụ cười, “Viện trưởng đừng nói giỡn, rốt cuộc phải đi làm cái gì? Nói thật sự.”

Cái này, Chúc Bình Quân buông báo biểu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn trợ thủ đắc lực che miệng cười mỉa, cảm thấy hứng thú hỏi: “Cô vì sao cảm thấy tôi là đang nói giỡn?”

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Thư ký Tôn nói quanh co.

Bởi vì nghiệp giới đều thịnh truyền, năm đó hoàng tử hộp đêm đột nhiên thay đổi triệt để, là vì quan hệ với một vị khác danh y khoa da liễu khác – Lã Nho Hạo.

Bản cũ truyền đến truyền đi có thật nhiều loại, một cái vớ vẩn nhất, cũng là một cái thư ký Tôn thích nhất là — nghe nói Chúc Bình Quân từng hành vi phóng đảng chơi đùa, đều là vì che dấu chân tướng; Người mà anh âm thầm quý, kỳ thật là Lã Nho Hạo!

Mà Chúc Bình Quân vì yêu không thành, bị Lã Nho Hạo trực xuất dạy học bệnh viện. Không bao lâu, bắt đầu chuẩn bị mở phòng khám chính mình, một năm sau khai mạc, từ nay về sau tựa như ẩn tiền mặt giống nhau, tài nguyên quảng tiến.

Nghe đồn, hết thấy đều là nghe đồn! Nghe đồn đều thực khoa trương, nhưng thư ký Tôn cùng Chúc Bình Quân cùng nhau làm việc lâu như vậy, cũng không thể không lay được — có lẽ viện trưởng thật là, ách, không thích nữ nhân?

Bằng không, oanh oanh yền yền bên người anh thật sự chưa từng thiếu qua, thậm chí có nữ ngôi sao đến cầu chân, đem tay viện trưởng kéo đi đặt ở trên bộ ngực sữa đầy đặn lộ ra hơn phân nửa của chính mình, mềm nhũn nói: “Viện trưởng khai toa thuốc, cho tôi thuốc mạnh hơn sao, không tin, viện trưởng sờ sờ xem. Tại sao có thể như vậy?”

Nếu thư ký Tôn không phải tận mắt đến, cũng sẽ không tin tưởng chuyện khoa trương như vậy.

Nhưng là, Chúc Bình Quân lại ổn như bàn thạch, chính là khách khí đem tay bỏ ra, mỉm cười, “Dưới tác dụng của liệu pháp quả thật sẽ có tác dụng phụ, Trần tiểu thư xin yên tâm.”

Anh năm đó rõ ràng là hoàng tử hộp đêm a! Nhưng căn cứ thư ký Tôn cùng với trợ lý quan sát cùng bát quái, viện trưởng mấy năm qua tại đây, muốn làm không tốt đều bị vây “Quay xong” trạng thái.

Anh vài năm nay bận việc phòng khám việc đến không có thời gian kết giao bạn gái, đúng vậy; Kia hiện tại sao có thể vô duyên vô cớ toát ra một bạn gái? Căn bản là nói giỡn đi.

“Viện trưởng, anh nào có khả năng kết giao bạn gái? Anh từ sang tới khuya đều ở phòng khám, người đăng ký từ sáu giờ sáng đã xếp hàng, xem bệnh thường thường vẫn xem đến buổi tối mười hai giờ –”

“Cho nên tôi muốn xuất ngoại đi hẹn hò.” Chúc Bình Quân lưu loát tiếp được đi. “Chuyện vé máy bay cùng khách sạn liền phiền cô, thư ký Tôn.”

“Làm sao gạt được tôi?” thư ký Tôn nói thầm, một mắt nhìn theo viện trưởng tiêu sái rời đi làm công tuyên, “Rõ ràng muốn xem cái mới, tôi cũng sẽ không khinh thường đồng tính luyến ái!”

Nói xong, cô thuần thực giúp thu dọn mặt bàn làm việc. Sửa sang lại đến một nửa, đột nhiên thoáng nhìn màn hình máy tính trên bàn chính hiện ra một cái blog.

“Xôn xao –” Không nghĩ tới vừa thấy, Tôn thư ký đã bị dính ở đó, toàn bộ bị hấp dẫn đi qua.

Đơn giản là blog này có thật nhiều ảnh chụp siêu hấp dẫn người khác: Món điểm tâm ngọt thoát nhìn rất ngon, vật phẩm trang sức nhỏ rất đặc thù, mặt tiền cửa hàng tránh ở ngõ nhỏ thật đáng yêu, nhìn rất muốn thét chói tai nha!

Là nói..... Viện trưởng thấy thế nào nương như vậy, blog mộng ảo như vậy a?

Thật khéo nha, chủ nhân blog mới nhất, cũng nhắc tới muốn đi Hawaii –

“Thư ký Tôn, cô còn ở nơi này nha?” Trợ lý tiểu thư thăm dò tiến vào, “Đăng ký bên kia không đủ người, có thể tới giúp hay không?”

“Cô tới nhìn xem, cô xem bánh ngọt này!” Thư ký Tôn luôn luôn thực khôn khéo toàn bộ mất đi bình tĩnh, dùng sức ngoắc.

“Oa, bộ dáng rất ngon, xem trang tiếp theo.”

“Tôi muốn cái móc di động này! Rất đáng yêu!”

Khi trợ thủ đặc lực đều trầm mê ở blog cô gái mộng ảo đáng yêu, Chúc Bình Quân chuẩn bị bắt đầu một ngày hành trình chữa bệnh chặt chẽ. Anh biết này vừa xem sẽ xem đến đêm, muốn xem đủ loại kiểu dáng bệnh mãn ngứa, đậu đậu, bị loại nhan sắc chí, giải thích mấy trăm lần dùng cái thuốc gì, quả toan cùng a toan bất đồng.....

Thật sự là rất làm người ta mệt mỏi.

Lúc tiến vào phòng khám bệnh trang hoàng cực đơn giản, nhưng tràn ngập khuynh hướng cảm xúc, anh nhìn nhìn biểu, sau đó, xuất ra di động trong túi, quay số điện thoại.

“Uy?” Đối phương rất nhanh tiếp khởi, bất quá, giống như có chút thượng khí không tiếp hạ khí, “Anh như thế nào còn không có đi vào khám bệnh?”

Chúc Bình Quân khoe miệng ý cười nhin đều nhin không được. Anh tư thế tuyệt đẹp đứng tựa vào hành lang đá cẩm thạch, mỉm cười hỏi lại: “Em sao? Ăn no chưa, đang làm cái gì?”

Bên kia có tiếng tivi, còn có bang bang phanh quy luật tạp âm. “Em? Em ở phòng tập thể thao chạy bộ nha. Gần đây lại làm một loạt món điểm tâm ngọt đặc biệt, hại em béo hai kg.”

Biết được cô muốn tới Hawaii công tác, Chúc Bình Quân sẽ đến thăm nàng; Dưới ánh mặt trời sáng lạn, trên bờ cát trắng, cô nhưng là muốn mặc áo tắm hai mảnh, mới không cần bị anh thấy hai kg này đâu.

Đương nhiên, anh còn có khả năng đựng đến, thân đến..... này càng nghiêm trọng!

Nghĩ vậy, tiếng thở dốc của cô càng dồn dập chút.

“Phải không? Anh thực chờ mong.” Anh chỉ cúi đầu nói.

“Anh chờ mong thịt béo của em?”

“n.”

Nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt, mặc kệ bao nhiêu tuổi, tư mật lời tâm tình đều gây ngốc. Mà nội dung của bọn họ tuy rằng bình thường, nhưng Chúc Bình Quân trên mặt nhận nhạo ôn nhu sủng nịch, thật sự là sẽ ngọt người chết.

Một hai phút đối thoại ngắn ngủi, khiến cho Chúc Bình Quân cả người như là tràn ngập điện, tâm tình tốt, cước bộ nhẹ nhàng, hoàn toàn có thể tinh thần no đủ một đường nhìn đến nửa đêm không thành vấn đề!

Viện trưởng suất khí bức người tự mình chẩn bệnh, lại thân thiết lại chuyên nghiệp, mê nhiễm bệnh mọi người vui lòng phục tùng, cũng khó trách chuyện làm ăn của phòng khám bọn họ phát triển không ngừng.

“Viện trưởng.” Tới gần thời gian giữa trưa, thư ký tiểu thư đột nhiên thăm dò tiến vào gọi anh.

“Có thể, mời vị tiếp theo tiến vào.” Chúc Bình Quân không nghi ngờ, cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Ách, nhưng là, viện trưởng, anh có khách.”

“Khách? Hiện tại có khách?” Chúc Bình Quân khó hiểu ngẩng đầu. Anh rõ ràng có người bệnh muốn xem, hơn nữa, thư ký Tôn ngữ khí có chút quái dị.

“Phải, tôi mời ông ta đến văn phòng ngồi.”

Chúc Bình Quân đứng dậy hướng văn phòng đi. Vừa đi tiến văn phòng, bước chân anh đột ngột dừng lại.

“Nơi này cũng không tệ lắm, thuê hay mua? Tốn bao nhiêu tiền trang hoàng?” Vị “Khách ít đến” kia thoải mái đánh giá văn phòng rộng mở, còn tùy tay lật xem các báo biểu trên bàn làm việc, “Phòng khám mở vài năm nay cũng tốt, ta xem người bệnh bên ngoài rất nhiều, kiếm tiền nhiều chứ? Thu được vốn về chưa?”

Đối phương thực tự tại, nhưng Chúc Bình Quân cả người cương như tượng đá, đứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

“Ông tới làm cái gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Quan tâm anh, đến xem anh, có cái gì không đúng?” Khách ít đến dựa vào ngời ở bàn làm việc. Ông ta cùng với Chúc Bình Quân cực vì tương tự, chính là phong sương tang thương hơn, dấu vết năm tháng trên khuôn mặt tuần tú, giờ lên một cái mỉm cười trào phúng.

Mà Chúc Bình Quân mặt giờ phút này lại lạnh cứng rắn như thạch điêu, không chút biểu tình.

“Ông có thể đi rồi.” Nói xong, Chúc Bình Quân xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Chắc chắc chắc, tới thăm con, còn bị bãi sắc mặt, ta lão ba này làm cũng thật hèn mọn. Tốt xấu ta cũng cho anh từ nhỏ được ăn được mặc, tài bồi anh tốt nghiệp học viện y –”

Chúc Bình Quân quay đầu, lưỡng đạo tâm mắt lợi hại hung hăng bắn về phía cha anh. Anh một chữ một chữ, rành mạch nói: “Rời đi. Còn rầy rà tiếp, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Trong mắt phượng dài nhỏ lóe ra, là rành mạch hận ý!

17. Chương 8.1

Từ tuyết đến bãi biển, từ đầu mùa đông đến cuối hạ, hơn nửa năm đến đây, Lã Tân Mạn cảm thấy chính mình thay đổi rất nhiều.

Đương nhiên, phải nói trước kia, từ khi cô hai mươi một tuổi rời đi nhà tới nay, cô liên thay đổi. Nhưng năm năm biến hóa mông lung, bạn thích ứng hoàn cảnh, cần bản không thời gian dừng lại thật tốt kiểm tra.

Mà hiện tại.....Cô nhìn kỹ chính mình trong gương lớn.

Từ lúc đến đây công tác, kết quả hình ảnh rãnh mạch triển lộ trong gương. Được mặt trời Hawaii nhiệt tình soi rọi vài ngày, không chỉ toàn bộ hai má hồng, ngay cả bả vai, trước ngực, cánh tay đều bắt đầu phình hồng, mũi thậm chí có chút tróc da.

Như thế nào có thể dùng bộ dáng chật vật như vậy nghênh đón Chúc Bình Quân? Anh nhưng là dành chút thời gian, ngàn dặm xa xôi bay tới thăm cô! Hơn nữa, lập tức sẽ đến!

Hoàn hảo trước khi về khách sạn, ở siêu thị Abc không quên cầm một chai lô hội đi tính tiền. Cô chạy nhanh lên tầng lấy ra thật nhiều đồ, chậm chạp sắp xếp. Sau đó bắt đầu tắm rửa, gội đầu, kì cọ, thay quần áo..... Tất cả đều là mấy ngày nay lục tục chọn mua, giống như tiểu nữ sinh hưng phấn chờ mong chuẩn bị trước khi gặp mặt bạn trai .

Trong phòng tắm chạy tới chạy lui, ra ra vào vào nửa ngày, không có thời gian tắm bồn cho tốt, cô lựa chọn tắm vòi sen. Gương thủy tinh cách vòi sen lập tức liền tràn ngập nhiệt khí, cô đang hưởng thụ cột nước vòi hoa sen mạnh xối lên người –

Một tiếng nói trầm thấp từ từ truyền đến, “Cửa phòng tắm là cố ý để vậy sao?”

Anh đã đến, còn trực tiếp tiến vào, ưu nhân tựa vào trên khung cửa thượng, mỉm cười nhìn mỹ nhân tắm.

“A!” Lã Tân Mạn bị hoảng sợ, luống cuống tay chân muốn tắt nước ấm đi.

“Đừng đóng, anh cũng muốn tắm rửa.” Tiếng nói anh có mị hoặc mê người. Một mặt bắt đầu cởi nút áo sơmi, ánh mắt nhưng vẫn nhìn chằm chằm cô, như là luyện tiếu không thể lập tức nhìn.

Cô bị anh nhìn toàn thân đều nóng lên, hai tay cũng không biết nên thả như thế nào. Hai người đều là một thời gian mới có thể gặp mặt, sau ly biệt nhỏ mới gặp lại, ngay từ đầu cô luôn khẩn trương thẹn thùng như cô gái.

Phải nói, Chúc Bình Quân luôn làm cho cô trở lại trạng thái ngốc muội đơn thuần nhất.

Quần áo từng kiện rơi xuống đất, lỏa lồ ra thân mình tinh trắng, anh tự tại đi vào phòng tắm, từ sau ôm lấy người nào đó bởi vì ngưỡng ngưỡng mà toàn thân cứng lại rồi.

Nước ấm rơi trên người hai người, anh phủ ở vành tai cô, nhẹ nhàng nói: “Nước quá nóng, như vậy làn da dễ dàng khô ráo, ngứa. Em xem, đều đỏ. Anh giúp em kiểm tra xem.” (TNV: lợi dụng a ~~)

“Không phải, bởi vì –”

Anh không cho cô phản bác hay cự tuyệt, bàn tay to bắt đầu chậm rãi ở trên người nhần mịn của cô dao động, một tay ôm eo nhỏ, một tay giữ lên phong nhũ tuyết trắng.

“n.....” Cô muốn hòa tan trong nước ấm. Vô lực ngã ra sau tựa vào trên vai anh, tùy ý tay tình nhân làm càn.

Cái miệng nhỏ nhắn cũng bị cắn, hôn nóng bỏng nồng nhiệt truyền lại lẫn nhau khát vọng. Đến lúc đầu gối cô mềm nhũn do từ phía sau tạo ra, ngón tay dài của anh phủ tiến cô hết sức thật tâm, cô run run than nhẹ: “Không thể..... phải..... mũ.....”

“Anh biết, đừng sợ.”

Tuy nói cô tín nhiệm tự chủ của Chúc Bình Quân, nhưng cô không tin chính mình có lý trí, hơn nữa sau khi tương tư dày vò, được anh gắt gao ôm vào trong ngực như vậy, đầu của cô trong vài giây toàn bộ thiêu đốt!

Chúc Bình Quân chính là Chúc Bình Quân, cho dù đã mau bị dục vọng bức điên, anh vẫn là tôn trọng ý nguyện của cô. Giống lần đầu tiên bọn họ ở Paris, lấy âu yếm, hôn môi, cọ xát..... đùa cô tan rã, ở dưới tiếng nước che lấp, thở dốc nhẹ ngậm, uyển chuyển nức nở –

Chờ cô bắt lực cao trào ở đầu ngón tay anh , anh mới ôm cô mềm nhũn trở lại trên giường. Có chuẩn bị đầy đủ, lại đến thật tốt hưởng dụng món điểm tâm ngọt tuyệt mỹ này.

“n..... Nhẹ chút.....” Vừa mới cao trào qua thân mình cực mẫn cảm, còn tại từng trận co rút nhanh, anh phần khởi liền thông thả mà kiên trì xâm nhập, làm cho cô thở hào hển kháng nghị, “Em còn không, không được..... đợi chút.....”

“Anh đã muốn chờ đủ lâu.” Anh cắn răng nói, một cái thẳng lưng, thật sâu nhập vào!

“A!” Cô nhịn không được kêu đi ra, hai tay giữ chặt vai anh, ổn định chính mình bị va chạm thật mạnh.

“Mỗi một cái..... buổi tối tách ra, anh đều..... chờ giờ khắc này.” Thỉnh thoảng lời nói ồ ồ thở dốc, từng câu từng chữ, đều như muốn nói tương tự, “Chỉ có thể trách em..... rất mê người.”

Mặc dù bị từng trận va chạm làm cho đôi mi thanh tú nhú lại, nhưng nghe quen tình thổ lộ khó được như vậy, cô vụng trộm nở nụ cười. Ý cười ngọt như vậy lại mỉa mai hoặc như vậy, làm cho trên người người nam càng phát ra điên cuồng.

Bác sĩ Chúc ngày thường nhã nhặn tiêu sái, giờ phút này chính là một người đàn ông mê loạn ở trong tình dục, anh hôm nay tựa hồ dị thường vội vàng xao động, ngang nhiên xâm chiếm, hung hăng đoạt lấy.

Thân thể thân mật triền miên, thường thường là một loại phương thức tiếp cận tâm linh khác. Cô lúc đang thừa nhận mưa rền gió dữ hết sức nhiệt tình, cũng cảm nhận được lo âu cùng buồn khổ anh không dễ dàng nói ra miệng.

Tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt tuần tú ẩm ướt mồ hôi của anh, vô cùng yêu thương nhẹ vỗ về, lại ở một trận dồn dập mãnh liệt hết sức nhịn không được kêu ra tiếng, “A, a..... chậm, chậm một chút.....”

“Làm đau em sao? Thực xin lỗi.” Tuy là nói như vậy, anh lại nâng đùi đẹp của cô lên, đến trên vai, làm cho hai người trong lúc đó tiếp xúc càng sâu, quá nặng.

Tư thế này mới vài lần, cô lại bị cao trào bao phủ. Khoái cảm mãnh liệt đến làm cho cô đầu óc trống rỗng, cơ hồ muốn hôn đi qua: Ở trong mắt hoa bị anh bày bố, không chút khách khí tiếp tục –

Từ chạng vạng đến vào đêm, bọn họ ở trên giường lớn xa hoa dây dưa đã lâu. Nếu cô thật sự là một món điểm tâm ngọt như anh nói, đã sớm bị ăn sạch sẽ, ngay cả mảnh vụn cũng không thừa.

Cuối cùng, không còn sức lực cô rúc vào trong lòng anh, ngay cả mắt đều không mở ra được, anh lẳng lặng đùa bỡn tóc cô.

“Meo Meo.” Anh nặng nề gọi cô.

“n? Cái gì?” Trả lời dính dính, còn có chút khàn khàn; Không phải là anh làm hại sao? Làm cho cô rên rỉ thét chói tai đến cổ họng đều nhanh ách.

“..... Theo anh cùng một chỗ được không?”

“Đương nhiên a! Bằng không..... đây tính là cái gì?” Cô kỳ thật không có nghe thật sự rõ ràng, chính là mơ mơ màng màng đáp, một mặt hướng trong lòng anh chui chui.

“Anh là nói, nếu anh cái gì cũng đều không có..... em còn có thể theo anh cùng một chỗ không?”

Lã Tân Mạn kỳ thật không quá xác định anh là hỏi như vậy, cô đã muốn mết đến không thể tập trung tinh thần đi nhận. Cô thì thảo nói gì đó, lúc sau, đã bị buồn ngủ bao phủ –

Tình lữ sáng sớm, vẫn như cũ lửa nóng, mật ngọt.

Bọn họ gọi phục vụ phòng, chuẩn bị ăn bữa sáng ở trước hải cảnh xinh đẹp . Khi đang đợi đồ ăn đưa lên đến, danh y khoa da liễu kiên trì muốn kiểm tra cô đúng là do phơi nắng không, còn muốn làm mẫu dùng khuôn mẫu đo chính xác.

Lã Tân Mạn ngoan ngoãn nghe lời. Ánh mặt trời nóng bức từ cửa sổ chiếu sát đất, cô mềm mại rút đi áo choàng tắm, để cho tình nhân ở trên người “làm mẫu”. Đương nhiên, mới chạm đến lửa lưng hết sức bóng loáng, có người liền chịu không nổi, đè nặng cô ở dài ghế trước cửa sổ, từ sau lưng hăng yêu thương cô một lần.

Cửa sổ bên ngoài là lộ đài, ra xa chút là bờ cát trắng xóa, cùng với biển xanh trời xanh mênh mông bát ngát. Tại nơi như vậy bị ôm thắt lưng, mộng nhi kiều cao cao, một chút hạ bị hung hăng tràn ngập, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, bắt lực lại kiều mỹ rên rỉ.....

Trước kia, cho dù là mộng xuân cuồng dã nhất, cũng không có khả năng tưởng tượng chính mình cùng một người nam nhân thân cận như vậy. Cái miệng nhỏ nhắn năm đó hôn, tay nhỏ bé liền mặt đỏ tím đập, nhưng hiện tại, cô lại chìm đắm trong lửa nóng kích tình, thân thể hoàn toàn đều bị anh giữ lấy, cũng giữ lấy anh –

Thật vất vả tạm thời thỏa mãn khát vọng, một loại nhu cầu khác nháy mắt tăng vọt; Bụng đều đói, nhu cầu cấp bách bổ sung thể lực hai người cùng nhau hưởng dụng bữa sáng nóng hổi đưa đến phòng. Bàn ăn ngay trước cửa sổ rộng mở sát đất, gió biển thổi qua, vô cùng ưu nhân thoải mái.

Chúc Bình Quân ngồi ở trước bàn, mà Lã Tân Mạn là ngồi ở trên đùi anh, ăn bữa sáng mật ngọt, ngay cả tách ra vài phút đều luyến tiếc. Cái bánh dính đầy mật ong bị bàn tay to linh hoạt của bác sĩ tinh tế cắt thành khối nhỏ, một ngụm miệng đưa đến miệng cô, cô một mặt ăn, một mặt cười đến so với mật còn ngọt hơn, ánh mắt đều mị hoặc.

“Rất ngon nha, anh cũng ăn một chút đi.” Cô rúc vào trong lòng anh làm nũng.

“Không quan hệ, anh thích nhìn em ăn.” Mỉm cười bóng quang điện quả thực vẫn nhìn cô, bộ dáng một lát cũng không chịu dời.

Vì sao không muốn xa rời như thế? Lần này gặp mặt, anh thật nhiệt tình, rất lòng tham không đáy, giống nhau dường như muốn chứng minh cái gì, hoặc như là muốn nắm chặt cô. Vài lần đều đem cô làm đau, cô chỉ có thể nhịn xuống, mềm mại thừa nhận nhiệt liệt dây dưa như mưa rền gió dữ.

Dưới nhiệt tình, bộ dáng lại như là có tâm sự, thiếu chút phần độc đáo tiêu sái kia.

Là do dự sao? Hay là mệt mỏi, muốn buông tha cho? Anh công tác nhất định bề bộn nhiều việc, giống như vậy một chuyến tranh đua theo cô, quả thật thực vất vả, tiêu phí lại lớn.

“Anh.....” Lã Tân Mạn vuốt ve khuôn mặt tuần tú của anh, muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

Lời nói đã đến đầu lưỡi, nhưng là cô không dám hỏi. Vạn nhất anh nói đúng vậy? Vạn nhất anh lại ở thời điểm ngọt ngào nhất đột nhiên kêu ngừng, làm sao bây giờ? Cô có thể thừa nhận sao?

So với cô gái trẻ tuổi năm đó không chút nào sợ hãi, dũng cảm theo đuổi, tuổi trưởng thành của cô, lá gan lại trở nên càng ngày càng nhỏ. Một mình ở nước ngoài nhiều năm lại như thế nào? Ở chỗ sâu trong đáy lòng vẫn như cũ có thật sâu sợ hãi.

“Không có việc gì.” Cô ngọt ngào cười, quyết tâm làm cái người nhất gan. “Hôm nay muốn đi chơi đâu? Đền Hương Sơn em đã tới vài lần, ảnh chụp tạp chí Nhật Bản ở bên cạnh đều thực thích dùng, bán rất khá, ông chủ của em cơ hồ mỗi một quý đều đưa em đến, em có thể bồi a.”

“Meo Meo tiểu thư đã bồi anh vài lần, thật lợi hại.” Anh một mặt nói, một mặt nuốt một miếng thơm cho cô ăn, “Trước kia là anh nói muốn mang em đi chơi, như thế nào hiện tại đều biến thành em dẫn anh?”

“Trước kia là trước kia.”

Trước kia đều là cô đuổi theo anh, hiện tại –

“Meo Meo.” Anh ý cười liếm liếm, trầm ngâm chậm rãi hỏi: “Em tính như vậy.....”

Còn không có kịp nói xong, đột nhiên, bị một trận tiếng chuông nhẹ nhàng đánh gãy.

18. Chương 8.2

Hai người đều sững sốt một chút, hai mặt nhìn nhau.

Chẳng lẽ là muốn tới quét phòng sao? Thời gian không đúng nha. Cũng sẽ không là phục vụ tới dọn bàn ăn, bởi vì bữa sáng vừa mới đưa tới không bao lâu.

Dưới sự chần chờ, tiếng chuông lại vang lên, lần này còn cùng với tiếng đập cửa.

“Em đi xem được rồi.” Cô nhảy trên đùi anh xuống, khép nhanh vạt áo choàng tắm hướng cửa đi, “Ngày hôm qua tôi lúc đó, có cùng quây nói hay không.....”

Ra cửa, Lã Tân Mạn toàn bộ ngây người, ngay cả nói đều không kịp nói xong.

Ngoài cửa đứng một đôi vợ chồng tuy nhẹ nhàng, phong trần mệt mỏi lại khó nén hưng phấn. Đúng là..... cha mẹ cô.

Bọn họ không phải hẳn là ở San Francisco sao? Vẫn là Seattle? Hay là là công viên Hoàng Thạch, Lạc Ki sơn mạch, đại khe sâu? Nói ngắn lại, làm sao có thể đột nhiên ở trên bãi biển lướt sóng, ở khách sạn Trang Thiên Đường xuất hiện?

“Ba ba, mẹ..... các người, các người.....” Cô đều cà lăm.

“Chúng ta vốn từ Tây Mỹ về Đài Loan, muốn tiện đường đến thăm con, cho con một kinh hi.” Cha cô từ ái nói: “Thế nào, có dọa nhảy dựng hay không?”

“Gọi vài cuộc điện thoại cho con cũng không nhận, còn phải gọi đến phòng làm việc ở Newyork của con hỏi, mới hỏi ra con ở tại khách sạn nào.” Mẹ cô vẫn là nhịn không được muốn lái nhải, “Không phải dặn dò con qua, xuất môn bên ngoài, không cho phép không tiếp điện thoại sao? Như thế nào làm cho ba mẹ tìm không thấy? Vạn nhất khẩn cấp muốn liên lạc –”

“Được rồi được rồi, con gái đều chính mình ở nước ngoài nhiều như vậy năm, nó có chừng mực.” Ba ba chính là sững con gái, ra mặt ngăn lại mẹ nhắc đi nhắc lại. “Meo Meo, ăn sáng chưa, chúng ta vừa xuống máy bay, muốn cùng con ăn.”

Lã Tân Mạn đến lúc này mới từ trong khiếp sợ hơi chút hoàn hồn, thay vào đó là một trận khủng hoảng thấu tâm, giống như bị một chậu nước đá đổ xuống đầu!

Cô quần áo không chỉnh thì thôi, Chúc Bình Quân còn tại trong phòng cô, cửa phòng này một khi mở –

Không được, không nên không nên không được!

“Ách, con, con ăn rồi.” Cô trong tình thế cấp bách sinh trí, “Ba ba, nhà ăn khách sạn này rất tuyệt, ngay tại dưới lầu, ba mẹ muốn trước đi ăn cơm hay không, con sửa sang lại một chút, lập tức sẽ xuống.”

Mẹ cô nhú mày, có chút hồ nghi hỏi: “Con muốn sửa sang lại cái gì? Như thế nào không ra cửa?”

Là Lã phụ nhìn ra manh mối. Con gái chỉ khoác áo choàng tắm, tóc cũng loạn loạn, cũng không giống bộ dáng vừa tỉnh ngủ, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt lóe ra, chợt dạ đến độ không dám nhìn bọn họ..... Đủ loại dấu hiệu đều biểu hiện, trong phòng cô tuyệt đối có con trai!

Cũng nên là lúc, con gái đều bao nhiêu tuổi! Lã phụ lập tức kéo vợ một phen, “Bà để con thay quần áo rồi xuống lầu, chúng ta trước đi xuống ăn điểm tâm.”

“Vì sao.....”

“Đi thôi, đừng nhiều lời.” Đang lúc Lã Tân Mạn vụng trộm muốn thở một hơi, cha cô quay đầu, hòa ái một câu lại đem cô nói đỏ mặt, “Có bạn, mang xuống cùng nhau uống chén cà phê.”

Cuối cùng tạm thời tiến bước cha mẹ, cô đóng cửa lại, một hồi thân, mềm nhũn tựa vào trên ván cửa, tay ấn ngực, từng ngậm từng ngậm thở hào hển.

Thật mạo hiểm! Thật sự, còn kém một chút –

Chúc Bình Quân đứng ở bên bàn ăn, im lặng nhìn cô. Anh nghe thấy được toàn bộ đối thoại.

“Em, ba mẹ em đến đây!” Cô kinh hồn chưa định nói với anh: “Em thật sự không biết bọn họ sẽ đột nhiên xuất hiện, bọn họ là đột ngột nảy ra ý định, trước đó lúc gọi điện căn bản không nhắc tới.”

Mà mấy ngày nay, cô tâm tư tinh thần hạng nặng đều đặt trên việc cùng Chúc Bình Quân gặp nhau, căn bản không rảnh đi quản mọi thứ sự tình khác.

“n, anh nghe thấy được.” Anh lại khôi phục cái thần thái lạnh nhạt chắc chắn kia, thuận miệng hỏi: “Một chút muốn anh cùng em đi xuống hay không?”

“Không được!” Đối lấy đột nhiên cự tuyệt của cô. “Nếu để ba mẹ biết..... Anh em cũng sẽ biết..... Nếu là anh.....”

Cô nói bừa bãi, có thể thấy được nỗi lòng hỗn loạn Chúc Bình Quân vẫn im lặng nhìn cô.

“Anh nói.” Cuối cùng, anh thần nhiên nói, “Em trước đi xuống bồi bọn họ đi, anh sẽ rời đi trước khi em trở về.”

“Em không phải..... Em.....” Nghe nói anh phải đi, trái tim cô đều thất lại.

Ngàn dặm xa xôi gặp mặt, lại vội vàng chấm dứt như vậy, cô không muốn a!

“Không sao, anh vốn liền tính trước thời gian trở về, Đài Bắc còn có một ít..... việc tư phải xử lý.” Anh lo loan loan khoe miệng, đôi mắt nhưng không có ý cười. “Anh đi trước. Em cùng ba mẹ em chơi vui vẻ.”

Nhìn anh xoay người vào phòng ngủ, Lã Tân Mạn tim thắt quá chặt, giống có một cái nắm đấm hung hăng đâm lòng của cô, nhanh làm cho cô nhất thời thở không nổi.

Vì sao cô cảm thấy..... bóng dáng anh, rất cô đơn?

Trở lại Đài Loan, Chúc Bình Quân liền thẳng đến phòng khám, chuẩn bị bắt đầu công việc. Bất quá anh vừa bước tiến cửa chính phòng khám, các tiểu thư đều kinh ngạc nhìn anh, giống như gặp quỷ.

“Viện, viện trưởng, anh như thế nào đã trở lại?” Thư ký Tôn từ phòng bệnh lịch đi ra, chấn động, “Vé máy bay về không phải đăng ký ngày một nửa sao?” Vẫn là cô tự tay đăng ký! Làm sao có thể có sai?!

Chúc Bình Quân nhún nhún vai, làm thủ thế không muốn giải thích nhiều, một mặt hướng văn phòng đi, “Mấy ngày nay phòng khám có tốt không? Sắp xếp báo biểu lấy vào cho tôi xem, tôi buổi chiều là có thể khôi phục xem chẩn”

“Viện trưởng, chờ một chút!” Thư ký Tôn truy ở phía sau anh. Đáng tiếc Chúc Bình Quân người cao chân dài, đi đường tốc độ lại mau, cô mãi cho đến cửa văn phòng mới đuổi theo. “Cái kia..... Văn phòng anh.....”

Vừa đi vào văn phòng chính mình, Chúc Bình Quân lại lần nữa sững sốt.

Cha anh đang ngồi trước bàn làm việc, dùng máy tính của anh. Thấy anh tiến vào, cũng không có bộ dáng giật mình, chính là nhẹ răng cười, đùa giỡn phát phát tay.

“Con, con đã trở lại.” Chúc phụ thoải mái mà nói, một mặt đứng lên.

“Ông ở trong này làm cái gì?” Anh lạnh lùng hỏi.

Thư ký Tôn kinh ngạc trừng lớn mắt, “Viện trưởng, cha ngài muốn mượn văn phòng ngài dùng, ông ấy nói trước đó đã nói cùng ngài rồi nha.”

“Máy tính có chút vấn đề, con có rảnh về nhà xem.” Chúc phụ khẩu khí dường như rất bình thường, giống như là cha con cảm tình tốt lắm giống nhau đang nói chuyện phiếm. “Ta vội vã muốn xem, cho nên mấy ngày nay sẽ quấy rầy.”

Chúc Bình Quân chỉ cảm thấy tức giận thẳng hướng ót, đường ngang đi liếc mắt một cái. Thư ký tiểu thư vô tội nhìn anh, lại nhìn ba ba ông chủ.

“Chúc tiên sinh còn mang theo thật nhiều đồ ăn đến thăm chúng ta.” Ăn thịt người nhu nhược, chột dạ thư ký Tôn chạy nhanh nói, “Buổi trưa nào cũng đều đưa điểm tâm phong phú, đồ uống lại đây, thật sự là rất tiêu pha.”

“Có làm sao, hẳn là, các người công tác vất vả, còn giúp con ta buôn bán lời nhiều tiền như vậy, một ít điểm tâm nhỏ tính nhảm không được cái gì. Ha ha ha.....”

Tiếng cười dừng cảm lại sang sảng, thật sự là rất có khôi lực. Thư ký tiểu thư sùng bái nhìn ba ba viện trưởng.

Nhưng là viện trưởng trẻ tuổi chút không nhúc nhích, sắc mặt không tốt, chỉ lạnh lùng nhìn cha.

“Nghe nói con đi thăm bạn gái ?” Chúc phụ lơ đãng, miệng chính như từ phụ cùng đứa con bốc đồng nói chuyện, siêu có kiên nhẫn, “Là tiểu thư nhà ai, lần sau mang đến cùng ba ba ăn bữa cơm –”

“Không cần.” Chúc Bình Quân đi hưởng bàn làm việc, một mặt nói với thư ký Tôn: “Đưa vị tiên sinh này đi ra ngoài. Về sau không có sự cho phép của tôi, đừng cho bất luận kẻ nào tiến vào văn phòng tôi.”

“Nhưng là ông ấy là của anh –”

“Đừng trách Tôn tiểu thư, là ta phiền người ta” Chúc phụ hiểu biết nói: “Cùng bạn gái cãi nhau sao? Tâm tình thật không tốt, ta đây trước hết không âm ỹ con.”

“Đi ra ngoài!” Chúc Bình Quân giận đến nắm tay trọng kích mặt bàn, anh thề, lại nghe một câu dối trá loại này, anh sẽ nôn mửa. “Tôi đã nói qua, không cần lại đến! Nơi này không chào đón ông!”

Từ phụ trong mắt hiện lên một tia tức giận, nhưng ông ta không có bao nhiêu nói, chính là cùng thư ký Tôn gật gật đầu, sau đó tao nhã rời đi.

Thư ký Tôn kinh ngạc nhìn viện trưởng, Chúc Bình Quân ngón tay thon dài xoa mi mắt. Cộng sự này mấy năm qua, cô lần đầu tiên nhìn đến Chúc Bình Quân khác thường như vậy.

“Viện trưởng, nhìn bộ dáng anh mệt chết đi, muốn trước nghỉ ngơi một chút hay không?” Cô nhin không được quan tâm, “Dù sao anh mấy ngày nay đều vẫn là nghỉ chẩn, bệnh nhân đều tìm y sư khác chẩn.”

“Không quan hệ, cho tôi vài phút là tốt rồi.” Anh mệt mỏi đáp, “Cô trước đi ra ngoài đi, điện thoại tạm thời không cần tiếp.”

Sua khi thư ký tiểu thư ra ngoài, Chúc Bình Quân bắt đầu cẩn thận kiểm tra máy tính chính mình, bàn làm việc, ngăn kéo, tập hồ sơ một chút xem có dấu vết xâm nhập bị lật xem hay không.

Sớm biết rằng cha nhất định sẽ xuất hiện, chính là không nghĩ tới sẽ lớn gan như vậy, tiến dần từng bước!

Từ nhỏ đến lớn, nhà anh vẫn rất nhiều tiền, nhưng cũng vẫn thực nghèo. Cha nguyên bản cũng là sinh viên y khoa, lại bởi vì ham bài bạc thành tánh, sau lại bị ngon ngọt dụ dỗ, ngay cả thực tập đều không có hoàn thành, liền chuyên tâm đi đánh bạc –

Đúng vậy, đánh bạc cũng có thể trở thành chức vị chính. Bởi vì cha anh là cái gọi là “Người nổi tiếng thị trường chứng khoán”, cá cược là cổ phiếu, kỳ hạn giao hàng, ngoại tệ, quỹ.

Thời điểm tình huống tốt, thời gian ngắn ngủi là có thể đại kiếm đặc kiếm; Nhưng tiền tới cũng nhanh đi cũng nhanh, dân cờ bạc vĩnh viễn đều ở trong thoi miên chính mình, vận may tiếp theo sẽ rất tốt, thu lợi sẽ càng nhiều!

Chúc Bình Quân lập chí phải làm một bác sĩ chân chính, bất luận cha uy hiếp lợi dụ như thế nào, giấu cột châm chọc, anh hoàn toàn không dao động. Muốn chứng minh cho ông ta xem, anh có thể đối mặt hết thảy dụ hoặc, có thể sống được phần khích thậm chí thối nát, cũng tuyệt đối sẽ không đi lên con đường dân cờ bạc.

Anh kiếm tiền, tình nguyện tiêu xài, uống, lãng phí, đi mở quán bar..... Cũng tuyệt đối sẽ không bị phụ thân nói động, tin tưởng cái gọi là “Kiếm ổn không lỗ”, “Có tin tức bên trong, cổ phiếu này có thể mua” chuyện ma quỷ linh tinh.

Từ khi học ở bệnh viện, bị cha cười nhạo châm chọc qua vô số lần.

“Kiếm một chút tiền lương kia, chỉ đủ người ăn ba bữa ?” Cha đã nói như vậy, “Người lấy một chút đi ra, ta dạy cho người làm, người sẽ sớm không cần mỗi ngày vất vả chẩn bệnh a. Có tiền thoải mái làm sao không kiếm? Chúc Nhân ta nào đó con cư nhiên đầu óc như vậy, nói ra thực mất mặt.”

Chúc Bình Quân tương ứng không để ý tới. Anh có hần lý tưởng cùng mộng muốn thực hiện, tuy rằng đến sau lại thất bại, bởi vì đủ loại nhân tố — một cái chính yếu trong đó, là Lã Tân Mạn — muốn làm đến rời khỏi dạy học bệnh viện.

Trải qua vất vả cùng áp lực, cha cười nhạo cùng hèn mọn, thậm chí phản bội..... Chúc Bình Quân tất cả đều cắn răng nuốt xuống dưới, cho tới bây giờ –

Anh lại lần nữa vuốt mi mắt chính mình, từng trận mơ hồ cảm nhận sâu sắc chậm rãi rõ ràng đứng lên.

Anh thật sự mệt chết đi, thực mệt mỏi. Thăm nghĩ muốn một thiên sứ ngọt ngào đơn thuần, tươi cười có thể rửa linh hồn, mỗi một cái ôm cùng hôn môi đều say lòng người, ở trước mắt anh, ở trong lòng anh.....

Thật sự, anh không ngại vẫn truy đuổi cô; Nhưng là thời khắc gặp nhau càng ngày càng không đủ dài, khát vọng của anh càng ngày càng không thể khống chế. Cô tựa như dây giống nhau cuốn lấy tâm anh, nhưng là lúc này đây, rõ ràng thật sâu chui vào thịt, chặt chẽ trói trụ, muốn cứng rắn ngăn lại so với lần trước càng huyết nhục mơ hồ.

Rất nhớ cô, hơn nữa là toàn bộ thân thể, tâm linh đều nghĩ đến. Lần này ly biệt, giống như thân thể một bộ phận cũng bị để lại.

Cầm lấy di động muốn gửi cái tin nhắn, lại phát hiện hết pin, đã tự động tắt máy; Cầm lấy điện thoại muốn quay số điện thoại, suy nghĩ nửa ngày, lại để trở về. Do dự trong chốc lát, mới thở dài một hơi, buông tha cho.

Nên hồi tâm công tác.

“Thư ký Tôn, tôi hôm nay buổi chiều có thể chẩn bệnh. Có cái gì cần xử lý hay không?”

“Đã đều sửa sang lại tốt lắm, lập tức đưa vào. Nga, còn có, một vị Lã tiểu thư vừa gọi điện thoại lại đây, cô ấy hỏi anh có phải đã bình an đến hay không –”

Hỏi như vậy, hiển nhiên biết hành tung viện trưởng, hướng chỉ lại là giọng nói xa lạ ngọt ngào..... Toàn bộ dấu vết để lại thêm cùng một chỗ, thư ký tiểu thư lập tức ở trong não diễn xuất tiểu kịch trường: Chẳng lẽ, hay là, có lẽ vị này, chính là “Bạn gái” trong truyền thuyết kia?!

Chúc Bình Quân phản ứng siêu dị thường, anh lập tức ngữ mang trách cứ truy vấn: “Vì sao không tiếp vào cho tôi? Cô ấy gọi tới lúc mấy giờ? Có nói sẽ gọi lại hay không? Còn nói cái gì?”

“Là anh bảo tôi trước không cần quấy rầy anh.....” Thư ký Tôn một bụng ủy khuất, cũng càng thêm xác định vị tiểu thư này không tầm thường.

Tắt đường dây nội bộ, Chúc Bình Quân lập tức gọi điện. Kết quả, cô nhưng không có tiếp điện thoại.

Lã Tân Mạn xa cuối chân trời, chính là vội vàng bồi cha mẹ rồi. Có lẽ bọn họ đang ở trong biển xanh trời xanh hưởng thụ thiên luân chi nhạc, làm sao có thời giờ tiếp điện thoại của anh? Hướng chỉ nhận điện thoại, vạn nhất cha mẹ cô hỏi, vừa lại khó xử cô vừa nói dối hoặc có lệ cho qua.....

Nghĩ đến đây, cảm giác mỗi một càng sâu nảy lên đến.

Anh đã hơn ba mươi tuổi, rốt cục có sự nghiệp, có công việc mỗi người ca ngợi, có tình nhân làm anh ái mộ mê luyến, cũng rốt cục có thể yên tâm theo đuổi; Nhưng là tiền đồ..... Vì sao vẫn như cũ mờ mịt như thế?

19. Chương 9.1

Blog của Meo Meo mấy ngày không có đổi mới.

Bọn họ cách thật sự rất xa, nếu cô không nói, Chúc Bình Quân nhiều lúc không biết cô ở nơi nào, chỉ có thể dựa vào blog cô đoán.

Anh kỳ thật đã lãng lạng theo dõi blog của cô từ rất lâu.

Lã Tân Mạn vừa ra nước ngoài đã bắt đầu dùng blog cùng nhóm học muội bảo trì liên hệ. Tất cả từng cái đều ghi lại trên đó, chia sẻ nỗi lòng của cô, nhìn thấy vật việc mới mẻ lại nhất nhất cẩn thận chụp ảnh lưu niệm gửi lên.

Cảnh trong ảnh chụp của cô, không khí đều vẫn giữ lại cô gái, thích món điểm tâm ngọt, thích ren, thích màu trắng cùng màu phấn hồng..... Nghĩ đến chuyện chính mình từng giấu cột qua cô về ren cùng bánh ngọt dâu tây, sau đó, là nụ hôn đầu tiên cùng siêu cấp cô gái mộng ảo của bọn họ –

Đột nhiên, tưởng niệm hưng mãnh đột kích, lực đạo không đầu không đuôi, cũng vô pháp tiêu trừ. Mà gặp phải lúc vô lực chống đỡ như vậy, anh đành phải đứng dậy ở trong văn phòng đi thông thả bước, cân bằng thân thể cùng tâm linh nôn nóng.

Nhớ cô giống như thành một loại tật bệnh, mà tần suất phát tác càng ngày càng cao, càng ngày càng mãnh, thân là bác sĩ anh lại trị không hết bệnh chính mình, thật sự là.....

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng đem anh kéo về hiện thực.

Chúc Bình Quân kinh ngạc nhìn đồng hồ, thời gian đã trễ, hôm nay là thứ hai ngày bọn họ không chẩn bệnh đêm, phòng khám bác sĩ, nhân viên công tác đều đã tan tầm, chỉ còn mình anh mới đứng, như thế nào lúc này phòng còn có người gõ cửa?

“Thư ký Tôn sao? Trễ như vậy còn chưa về –”

Cửa văn phòng đã bị mở, cảnh tượng mộng ảo thiếu nữ trong tranh liền xuất hiện ở trước mắt.

Nguyên nhân bệnh của anh đang đứng ở cửa, một đôi mắt to ngập nước nhìn anh, trong lòng còn ôm một bó hoa hồng diễm ướt át!

“Hi.” Lã Tân Mạn triển lộ một cái cười kiều diễm như hoa, “Bác sĩ Chúc trễ như vậy còn chưa tan tầm sao? Bên ngoài cũng không còn người nha.”

“Em làm sao có thể..... ở trong này?” Chúc Bình Quân đều cả lăm.

“Em muốn gặp anh a, lần này, đến lượt em đến đây.” Cô cười đến càng ngọt.

“Vậy em vào bằng cách nào?”

“Vừa mới có cái tiểu thư đang muốn rời đi, cô ấy không hỏi nhiều để em vào được.” Cô vẻ mặt vô tội nói, “Cô ấy còn rất nhiệt tâm nói với em văn phòng của anh là phòng nào –”

Lời nói còn không kịp nói xong, người đã bị kéo vào. Hoa hồng chỉ có thể tạm thời nằm ở trên sàn, bởi vì trong lúc hai người cùng một chỗ, căn bản không có khe hở gì.

“Meo Meo.” Anh cúi đầu ngoan cần cái miệng nhỏ nhắn của cô, trần trọc duyệt hôn, hung hung, cay; Chân dài tới gần một bước, hai bước, thẳng đến cô không chỗ thoái lui. Thân mình kiên cường nóng rực thật mạnh ngăn chặn, quả thực dường như muốn đem cô áp vào cửa.

“Anh nhớ em không? Em rất nhớ anh.” Cô ở trong hôn nồng nhiệt nhẹ ngấm, cánh tay cũng vòng lên cổ anh, ôm rất nhanh, nóng quá.

Chúc Bình Quân cái gì cũng đều không có hỏi, cũng không có nói. Nếu đây là một hồi mộng xuân, nếu chính là anh tưởng niệm quá độ mà sinh ra ảo giác, kia anh cũng nhận.

Hai người trong lúc đó độ ẩm càng lúc càng cao, dán tại ngực lẫn nhau tim cũng đập càng lúc càng nhanh. Anh ép tới cô cơ hồ thở không nổi, hạ thân rõ ràng mà cứng rắn phần khởi lại không chút nào thẹn thùng đỉnh cô.

“Anh, anh rất cứng rắn.....” Cô ngập ngừng, đã muốn nhẹ nhàng thở dốc.

“Thực ngoài ý muốn ? Lúc nghĩ đến em, đều là như vậy.” Anh chẳng hề để ý nói.

Tình yêu mãnh liệt chắn cũng ngăn không được, huống chi Chúc Bình Quân căn bản đã muốn hoàn toàn buông tha cho chống cự. Anh gợi lên đùi đẹp của cô đặt ở thắt lưng, cách lớp quần áo bắt đầu cọ xát cô. Khuôn mặt đã phiếm hồng của cô giờ phút này trắng hồng, chỉ có thể bất lực phát ra tiếng rên rỉ.

“Meo Meo, anh muốn em.” Anh nhìn vào chỗ sâu trong mắt cô, không chút nào giả vờ mà nói thẳng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bạo hồng bị ánh mắt trần trụi như vậy làm kinh sợ trụi, cô nhẹ giọng: “n.....Em cũng muốn anh a.....”

Vì thế, cực nhanh chóng, váy bị kéo đến thắt lưng, quần áo vướng bận nhanh chóng được bác sĩ khéo tay rút đi, anh đã muốn phần khởi nóng rực tới cực điểm, mà cô cũng đã vì anh ướt át trắng mịn, anh chút không thương hương tiếc ngọc, hung hăng tiến vào chỗ sâu của cô!

“A –” Cô nhú mào, lại là khó chịu, lại là ngọt ngào. Một chút một chút, thừa nhận tình nhân hung hãn va chạm, ngay cả ván cửa đều bị đung vào phát ra tiếng bang bang.

“Không được..... chúng ta không có..... dùng mũ.” Cái miệng nhỏ nhắn tuy là nói như vậy, thân mình kiêu ngạo lại ôm chặt anh, thật sâu bao dung nắm chặt, eo nhỏ khoắn bả, đón ý nói hòa tiết tấu của anh, làm cho khoái cảm kế tiếp thăng chức.

“Anh biết. Lại..... chờ một chút, một chút..... là tốt rồi.”

Căn bản ngừng không được a. Dục vọng bị phân biệt tương tư thúc giục hóa, làm cho triền miên càng thêm mất hồn bức thiết. Hai người đều đắm chìm bên trong kịch liệt giao hoan, trừ bỏ lẫn nhau, trừ bỏ ngọt ngào cao trào sắp muốn hủy diệt tất cả thần trí bọn họ, bọn họ vô lực cũng không có nỗi lòng nghĩ đến mọi thứ khác.

Ngọt ngào tới cực điểm rên rỉ tha thật dài, ở trong hung mãnh đột kích cực hạn khoái cảm, cô cơ hồ choáng váng huyền. Mà trong mê muội trung, anh ở chỗ sâu của cô càng thêm trưởng đại, run run, sau đó, tình yêu nùng nóng kịch liệt quán chú cô.

Theo đỉnh núi ngã nhào hết sức, cô còn tại từng trận co rút lại, co rút, anh thật sâu hôn cô.

“Chúng ta kết hôn, được không?” Còn chôn ở trong cơ thể cô, một mặt mồm to thở hào hển, Chúc Bình Quân ở môi cô khàn khàn thỉnh thoảng nói, “Gả cho anh được không, Meo Meo?”

Không cần lại ra đi, được không? Không cần lại một người truy đuổi, một người né tránh, được không?

Cô đã muốn như là muốn hóa thành một quán dòng nước đi rồi, hốc mắt đỏ lên.

Khả năng chính là nhất thời kích tình đi, anh không phải sau khi thâm tư thực lực mới cầu hôn. Anh có lẽ chính là mê luyện thân thể của cô, có lẽ khi anh tỉnh táo lại, sẽ thay đổi tâm ý –

Nhưng là nước mắt cô trước đó đã ngã nhào, vẫn là chủ động hồi hôn anh, vui vẻ đồng ý.

“Đương nhiên được.” Cô ghen ngào, “Em vẫn..... đều muốn gả cho anh a.”

Cô chính là ngu như vậy.

Đi qua vài năm trực xuất tựa hồ lập tức đều vân đạm phong khinh. Vòng quanh thế giới, xem cảnh đẹp, đến thăm qua vô số thành thị lớn nhỏ..... Cuối cùng chứng thực khát vọng duy nhất, đều chỉ vì trở lại trong lòng anh.

Cô nguyện ý.

Sau đó, mọi người trong phòng khám phát hiện, viện trưởng thật sự có bạn gái, không phải thuận miệng nói bậy. Bởi vì gần đây cứ đến buổi chiều, thường thường sẽ có vị tiểu thư đến phòng khám tìm viện trưởng.

Là nói..... Thì ra đại soái ca viện trưởng thích khoản này a. Thoạt nhìn tuổi so với viện trưởng nhỏ hơn, nũng nịu, mặt ngọt, làn da vô cùng mịn màng, một đôi mắt to ngập nước, không nói lời nào đều giống hàm chứa cười, cả người để lộ ra hơi thở mộng ảo.

“Làn da tốt như vậy còn tới làm gì ?” Lần đầu tiên khi xuất hiện, người bệnh ở phòng chờ khám bệnh còn có người nói thầm như vậy.

“A, tôi biết, là ngôi sao đến tẩy trắng da đi?”

“Nếu tẩy xong có thể trắng như vậy, tôi đây cũng muốn tẩy –”

Kết quả, viện trưởng vừa xuất hiện, khiến cho mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì Chúc Bình Quân vừa thấy đến cô, ánh mắt lập tức trở nên rất ôn nhu, tự nhiên mà ôm cô; Mà vị tiểu thư kia, cũng tự nhiên kiễng mũi chân, khễ hôn anh một chút.

“Em chỉ là tới nhìn anh một chút, lập tức đi.” Tiểu thư ngọt ngào nói, miệng rất làm nũng.

“Không quan hệ, vừa vặn có việc, tiến vào văn phòng giúp anh uống chén cà phê đi.” Viện trưởng vòng thắt lưng người ta, hai người cùng đi vào.

Từ đầu tới đuôi, ánh mắt đều không có nhìn người bên ngoài, hoàn toàn toàn toàn đắm chìm trong thế giới hai người. Một phòng phòng khám viên chức, người bệnh, bác sĩ khác cũng như không có gì.

Cà phê bắt quá uống 15 phút, viện trưởng lại tiếp tục chẩn bệnh. Một ít người bệnh có vẻ thực sẽ đánh bạo hỏi:” Viện trưởng, kết giao bạn gái mới nha:”

Chúc Bình Quân chính là mỉm cười, thản nhiên nói:“Không phải mới.”

“Không phải mới ?! Chẳng lẽ là cũ ? Nào có khả năng, tôi ở đây xem qua cũng đều hai năm, căn bản không thấy qua vị tiểu thư này! Lớn lên xinh đẹp như vậy, có phải ngôi sao hay không?”

“Tôi trước xem tình trạng làn da cô một chút. Lần trước kê đơn thuốc uống tác dụng phụ lớn không?” Chúc Bình Quân không nhiều lời, nói sang chuyện khác đến dị ứng bệnh trạng.

“Thật nhỏ mọn nha, nói nhiều vài câu có cái quan hệ gì!”

Tuần nam mỹ nữ là chuyện mỗi người đều thích tán gẫu, nhất là viện trưởng được hoan nghênh như vậy! Vì thế tin tức một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu sau, rất nhiều người đều biết, trở thành đề tài bất quáí nóng nhất nghiệp giới gần đây.

Nói đến “Nghiệp giới” này—

“Lã chủ nhiệm..... biết em đã trở lại sao?” Chúc Bình Quân vẫn là tiếp tục sử dụng xưng hô trước đây, anh tận lực nhẹ nhàng băng qua hỏi.

Bọn họ chính là tay trong tay, ưu nhân ở giữa trưa ngày nghỉ dạo phố. Bên trong trung tâm mua sắm Quang Minh khách nhân cũng không nhiều, đi dạo thực tự tại, còn có thể vừa dạo vừa tán gẫu.

Lã Tân Mạn hướng trên người anh nhích lại gần, ngọt ngào trả lời:“Đương nhiên biết. Anh hai em siêu tức giận a, cuồng mắng em thật nhiều lần, nói là làm sao có thể làm việc đến một nửa đột nhiên chạy.”

Chúc Bình Quân mi cau. Anh đương nhiên nhớ rõ khí thế Lã Nho Hạo khi mắng chửi người, hơn nữa, lần này Lã Tân Mạn là vì anh trở về, nếu để Lã chủ nhiệm biết.....

“Kia làm sao bây giờ?” Anh quan tâm hỏi.

“Không làm sao cả, anh đừng lo lắng a.” Cô trả lời rất thoải mái.

Cô đã không phải tiểu nữ sinh khúm núm năm đó, sau khi công tác có thành tích, ngay cả ông chủ cũng không dám như thế nào đối với cô.

Người lãnh đạo trực tiếp, lão soái ca Lương Sĩ Hồng ở trong điện thoại sau khi mắng cô rất nhiều, bắt đầu giao phó cho cô ở Đài Loan có thể chụp ảnh nào, đi địa phương nào, còn muốn phái cô đi đến các nơi ở Á Châu công tác —

Chỉ có độc lập, mới có thể có tự tin.

“Meo Meo, em có nói chuyện của chúng ta với Lã chủ nhiệm không ?” Anh ngừng lại, nắm chặt tay nhỏ bé của cô, nghiêm túc hỏi.

Lã Tân Mạn nhìn anh như vậy, nhịn không được phốc xích cười.

“Anh nên sẽ không còn sợ anh hai em chứ?” Cô ngưỡng nghiêm mặt nhìn anh, nhịn không được thân thủ vuốt vuốt mi tâm trời chặt của anh, “Em còn chưa nói. Bất quá, cho dù nói cũng không quan hệ nha, đừng lo lắng.”

Chúc Bình Quân cũng không nhẹ nhàng như vậy, khuôn mặt tuần tú biểu tình càng thêm nghiêm túc, “Để anh tới nói cùng Lã chủ nhiệm, anh sẽ tự mình đi một chuyến.”

“Anh ấy gần đây rất bận, suốt ngày không thấy bóng người.” Cô không chút để ý nói, “Bất quá anh ấy cả đời này đều là như vậy, em cũng quen. Các người bác sĩ này đó đều giống nhau, phải chờ tới các người có rảnh, đại khái phải tới sau khi về hưu, hoặc là, giống ba mẹ em, ra qua một hồi tai nạn xe cộ –”

Chúc Bình Quân đột nhiên buông tay cô ra, sau đó, hiềm thấy, ở nơi công cộng ôm cô.

“Làm sao vậy?” Cô mềm mại rúc vào trong lòng anh, có chút kinh ngạc hỏi.

“Anh sẽ không như vậy.” Vô cùng đơn giản, chính là hứa hẹn.

Một câu, liền làm cho lòng của cô bị trướng tràn đầy, cười đến rất ngọt rất ngọt, ôm thắt lưng anh, giống con mèo nhỏ giống nhau ở trong lòng anh làm nũng.

Cảnh đẹp đang diễn ra trước mặt, tình nhân chính là ngọt ngào, đột nhiên, thân mình Chúc Bình Quân cứng đờ, như là bị ong mật chích một chút.

Cô lập tức phát hiện không ổn, ngẩng đầu, trên mặt ý cười đều còn tại, “Làm sao vậy?”

Chúc Bình Quân cứng ngắc buông cô ra, nguyên bản biểu tình ôn nhu lập tức biến mất, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm một vị nam sĩ chính hướng bọn họ đi tới.

20. Chương 9.2

Nam sĩ tuy rằng tuổi không nhỏ, tóc cũng xám trắng, nhưng là dáng người bảo trì trung bình, phong độ vẫn như cũ. Ông ta có một đôi mắt hoa đào ý cười, thoát nhìn..... nhưng lại nhìn quen mắt như thế.

“Không nghĩ tới ở trong này gặp được con. Cùng bạn gái hẹn hò sao?” Đôi phương cười đến rất từ ái, tiếng nói mê người cùng Chúc Bình Quân cũng thực tương tự. “Vị tiểu thư này là ai? Không giới thiệu với ba ba một chút sao?”

“Không cần.” Chúc Bình Quân lạnh lùng cự tuyệt, hoàn toàn bất lưu đường sống. Quay đầu, mang theo Lã Tân Mạn trực tiếp rời đi, bước chân không chút do dự dừng lại.

Lã Tân Mạn kinh ngạc nhìn thân sĩ trước mắt, lại nhìn anh. Đây là cha anh?

Vị kia thân sĩ cũng không có tức giận, giống như là ba ba hòa ái gặp đứa nhỏ cáu kỉnh, sủng nịch cười cười, gật đầu tiếp đón, liền nhìn theo bọn họ đi.

“Đó là ba anh? Cùng ba ba cãi nhau sao?” Cô lại ôm ôm thắt lưng anh, “Không cần tức giận, mặt của anh thoát nhìn thật đáng sợ nha.”

Cho dù có lửa giận ngập trời, cũng bị tình nhân mặt ngọt làm nũng làm dập tắt.

Anh thở dài một hơi, rõ ràng trầm tĩnh lại, cúi đầu nói với cô: “Về sau mặc kệ ở nơi nào gặp gỡ người này, quay đầu bước đi, biết không? Hoàn toàn không cần nghe ông ta nói, cũng không cần trả lời.”

Cô nháy mắt to nhìn anh, “Được, em biết.”

“Không muốn hỏi anh vì sao?” Anh nhin không được mỉm cười.

“Muốn a. Bất quá, anh muốn nói sẽ nói cho em biết.”

Chúc Bình Quân trầm mặc. Bọn họ chậm rãi đi qua một gian lại một gian cửa hàng hàng hiệu mặt tiền của Quang Minh, đủ loại mặt hàng kiểu dáng mê người giống đang ngoắc, mê hoặc khách hàng đem tiền lấy ra.

Tiền..... Hết thấy đều là tiền.

Đi tới đi tới, anh từ từ mở miệng.

“Từ nhỏ, cha anh liền thường mang anh xuất ngoại, nơi nơi đi chơi. Giống như đến loại thương trường mua sắm này, thành phố danh tiếng, chỉ cần anh thích, nhìn đến cái gì liền mua cái đó.”

Như vậy không phải tốt lắm sao? Cảm giác người cha phi thường sủng ái anh, nhưng vì sao..... ngữ khí của anh mỗi một như vậy?

Người bên người giống như hoa giải ngữ bình thường, lẳng lặng nghe. Làm cho người ta nhin không được muốn nói hết, muốn đem hết thấy đều nói ra. Cũng nên là lúc, để cô biết anh rốt cuộc là người như thế nào.

“Bắt quá đó là thời điểm ông ta buôn bán lời. Nhưng đánh bạc đâu thể nào vĩnh viễn kiếm tiền?” Quả nhiên, bắt đầu chuyển tiếp đột ngột, tiếng nói anh cũng chuyển lạnh.“Ông ta đánh thắng, nơi nơi loạn tiêu tiền, một chút cũng không đau lòng, bởi vì kiếm được rất dễ dàng. Vừa quay đầu lại toàn bộ đánh đi xuống, cho nên rất nhiều thời điểm cũng là vốn gốc không về.”

“Kia..... Làm sao bây giờ?”

“Không làm sao cả, ông ta đến chỗ vay tiền muốn gỡ vốn. Ông ta có tài ăn nói vô cùng tốt, buôn bán lời tiền sẽ hào phóng hồi quỹ, cho nên cứ nhiên để ông ta một lần lại một lần từ đáy cốc xoay người, không ngừng luân hồi.”

Yên lặng, cô vuốt ve cánh tay anh, giúp anh tiếp thêm sức.

“Chiếu theo anh nói, này không khuyên can, ngược lại lấy tiền đầu tư, đều là trợ Trụ vi ngược.” Anh cuối cùng thân nhiên kết luận:“Mặc kệ nói được có tốt thể nào, có quan tâm thể nào, người kia cả đầu vẫn như cũ đều chính là tiền. Nếu ông ta tìm em, nhất định là muốn dụ em đầu tư, em trăm ngàn không thể bị lừa, biết không?”

Trợ Trụ vi ngược: Trụ ở đây là Trụ Vương, nghĩa của câu này là tiếp tay cho kẻ xấu làm điều ác.

Lã Tân Mạn dùng sức gật đầu,“Được.”

Không có vấn đề, không có bao nhiêu nói, cũng không cảm thấy Chúc Bình Quân đem cha chính mình nói thành nhân vật giang dương đại đạo bình thường có cái gì không đúng. Anh nhin không được sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vô cùng yêu thương nói:“Cái gì cũng đều nói được sao? Em rốt cuộc như thế nào một mình ở nước ngoài nhiều năm như vậy, bị người lừa đi bán, nói không chừng còn giúp người ta tính tiền.”

“Các người đều nói như vậy, nhưng là, em còn là qua thật tốt nha, như thế nào cũng người nào chưa khích lệ em?”Cô có chút không cam lòng ngượng.

Không phải là vì đau lòng, luyến tiếc, mới có thể cả đời đều không bỏ xuống được, vĩnh viễn đều ở lại nhai?

“Được, anh khích lệ em. Meo Meo thật lợi hại, một mình ở nước ngoài cũng qua tốt, chẳng những học xong, còn tìm được công việc, nơi nơi du thể giới, hại nam nhân muốn truy cô cũng phải chạy vòng quanh Địa Cầu –”

Cô được khích lệ, cười đến mắt đều眯, không để ý hai người còn đang ở nơi công chúng, liền dâng lên môi thơm.“Em giỏi như vậy, kia có phần thưởng hay không?”

“Có.” Anh vui vẻ nhận ngọt hôn một quả, đề thấp tiếng nói, dùng khô hoặc ngữ khí mỗi một lần đều làm tim cô đập gia tốc nói:“Buổi tối..... Anh sẽ thật tốt thưởng cho em.”

Đúng như Chúc Bình Quân nói, sau lần gặp mặt đó, vị thân sĩ hòa ái thân thiết lại phong độ kia, thật sự tìm đến Lã Tân Mạn bắt chuyện.

Cha con bọn họ..... kỳ thật bộ dạng rất giống a! Cho nên, Chúc Bình Quân hơn hai mươi năm sau, cũng chính là cái dạng này sao? Lã Tân Mạn nhin không được thẳng theo dõi ông ta.

“Là Lã tiểu thư sao? Hạnh ngộ.” Chúc phụ ở phòng khám của con nghiêm nhiên ông chủ, thấy cô tiến vào, thực thân thiết tiếp đón cô,“Bình Quân không ở đây, vào ngồi đi, vừa vặn bồi bác một chút.”

Cô ngọt ngào cười,“Không quan hệ, cháu không có việc gì gấp, lần khác lại đến.”

“Đừng khách khí! Cùng Bình Quân giống nhau, da mặt bạc như vậy, đều phải đính hôn, bạn gái còn không mang về nhà cho ba ba nhìn một cái.” Thật sự hoàn toàn chính là bộ dáng từ phụ, chuyện trò vui vẻ,“Nhà con ở đâu? Bác qua vài ngày muốn đặc biệt đi qua bái phỏng, về sau đều là người một nhà.”

“Ba mẹ con còn tại nước ngoài du lịch.....”

“Phải không? Thích như vậy, đi nơi nào du ngoạn?”

“Cũng không nhất định, gần đây đại khái.....”

Thư ký Tôn đột nhiên xuất hiện, đánh gãy hai người ở khu tiếp khách trò chuyện với nhau thật vui, “Lã tiểu thư, có điện thoại tìm nha!”

Lã Tân Mạn kinh ngạc đi theo thư ký Tôn đi ra, “Có điện thoại tìm tôi? Gọi tới bên này?”

“Kỳ thật chính là viện trưởng chúng ta.” thư ký Tôn thần bí hề hề nói.

“Viện trưởng?”

“Đúng vậy, viện trưởng có dặn dò, vạn nhất Chúc bá phụ lại tới nữa, phải mời đi ra ngoài. Lại vạn nhất không cẩn thận đụng phải cô, vô luận như thế nào nhất định phải lập tức thông báo anh ấy.” Thư ký Tôn có chút hoang mang, “Tôi cũng không biết vì sao, nhưng đáng về viện trưởng thực khẩn trương. Kỳ thật Chúc bá phụ người siêu tốt, ông ấy lần trước chỉ điểm tôi mua cổ phiếu, thật sự lập tức liền kiếm tiền.”

“Thật sự nha? Kia, điện thoại.....”

“Đúng đúng, thiếu chút nữa đã quên, điện thoại ở trong này.” Thư ký Tôn cầm điện thoại giao qua. “Tôi đi vào trước cùng Chúc bá phụ nói vài câu nha, còn có chuyện thỉnh giáo ông ấy!”

Mắt thấy thư ký tiểu thư về mặt sùng bái đi vào tìm Chúc phụ, Lã Tân Mạn đột nhiên có điểm hiểu lời nói của Chúc Bình Quân trước đó.

Bá phụ thật sự có một loại mị lực mê hoặc người, cho dù người bên ngoài ân cần báo cho, vẫn là vô dụng.

Nhưng kỳ thật Chúc Bình Quân chính mình cũng vậy a, hoàn toàn không thua cha. Không thấy vài năm trước liền đem cô mê thần hồn điên đảo, sau đó qua lâu như vậy, vẫn là làm cho cô mê đặc tượng cái cô gái mới tình đầu.

“Em theo ba anh nói chuyện?” Chúc Bình Quân khẩu khí lạnh tựa như băng, “Lập tức đình chỉ, em một chữ đều không cần nghe, hiện tại đi.”

“Được rồi, anh đừng tức giận.” Cô hiện tại thực biết như thế nào đối phó nam nhân hung hăng này, nổi nóng muốn tranh luận hoặc biện giải là vô dụng, trước làm nũng trấn an mới là vương đạo. “Vậy anh ở nơi nào? Em có thể đi cùng anh không? Muốn cùng nhau ăn cơm hay không?”

“Anh.....” Chúc Bình Quân rõ ràng ở đầu điện thoại bên kia do dự, “Hiện tại không tiện, trễ một chút lại liên lạc với em. Nhớ kỹ, đừng nữa theo ba anh nhiều lời! Ông ta còn ở đó, em hiện tại liền rời phòng khám!”

Cảm giác giống như bị mắng một chút nha. Gác điện thoại, cô đối với đăng ký tiểu thư quây bên cạnh phun thè lưỡi.

“Bị viện trưởng mắng?” Tiểu thư về đồng tình nói, “Viện trưởng cũng sẽ mắng cô? Chúng tôi đều nghĩ đến viện trưởng đối với cô nhất định ngoan ngoãn phục tùng, cái gì cũng đều nói được được được đi.”

“Mới không có.....”

Anh còn từng nhấn tâm đẩy cô ra, không để ý nước mắt cùng khẩn cầu của cô, làm cho cô tan nát cõi lòng

“Lã tiểu thư, cô hẳn là cho tới bây giờ không bị người mắng qua đi?” Một tiểu thư khác còn đang xem bệnh lịch về mặt hâm mộ nhìn Lã Tân Mạn, “Lớn lên xinh đẹp như vậy, trong nhà lại là bác sĩ lại là giáo sư, còn có thể đi các nơi trên thế giới, bạn trai lại yêu thương như vậy, thật sự là mệnh tốt nha.”

Lã Tân Mạn thở dài một hơi. “Nào có tốt như cô nói vậy.”

“Anh của Lã tiểu thư là Lã chủ nhiệm khoa da liễu Đinh Thịnh nha, các cô không biết sao?” Có vị y sư vừa vặn đi ra lấy tư liệu đi ngang qua, nghe được các cô nói chuyện phiếm, nhin không được xen mồm. “Thời điểm Lã chủ nhiệm mắng người, tôi nói thật sự, chỉ cần đem cửa sổ mở ra, thuận gió, ngay cả phòng khám chúng ta đều có thể nghe được.”

Mọi người đồng thời cùng nhau chột cười, “Bác sĩ Tần, anh rất khoa trương!”

“Tôi mới không có khoa trương, uy vọng của Lã chủ nhiệm, toàn nghiệp giới đều biết. Lã tiểu thư cô nói, anh cô có phải như vậy hay không?”

“Đúng vậy, tôi từ nhỏ bị mắng đến lớn nha.” Lã Tân Mạn vô tội thừa nhận.

“Mắng? Mắng cái gì?”

“Cái gì cũng đều mắng, ngốc, thành tích không tốt, người sống không có mục tiêu, không thành tựu.....” Còn có, năm đó dám trêu chọc ngôi sao mai Chúc Bình Quân khoa bọn họ.

Ồ ô — Lã tiểu thư giống như thiên sứ giống nhau, nhất thời bình dị gần gũi thật nhiều thật nhiều. Các tiểu thư càng thêm thích cô.

Khi nói chuyện phiếm vui vẻ, không chú ý thư ký Tôn cùng Chúc phụ đã từ khu tiếp khách đi tới. Hần mím cười đứng ở một bên nghe bọn họ tán phiếm.

Mãi đến khi Lã Tân Mạn nói lời cảm tạ cũng trả lại di động, cùng mọi người cáo biệt, đi ra phòng khám, trong lòng mới cảm thấy có chút là lạ, còn nói không được.

Chúc bá phụ đứng ở nơi đó đã bao lâu? Ông ta nghe được bao nhiêu?

Nghe được cũng không quan hệ đi, cũng không phải cô nói, Chúc Bình Quân hẳn là không thể trách cô — Không có việc gì, không có việc gì, cô lại chưa nói cái gì!

21. Chương 10.1

Cảnh giác tốt một thời gian, phát hiện cha đều không có tiến thêm một bước động tác, Chúc Bình Quân vẫn là không có yên tâm.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, anh đã quen cảm giác khẩn trương như vậy.

Mỗi một lần đều nghĩ đến cha từ nay về sau sẽ dừng tay, quý trọng tài phú trong tay; Mỗi một lần khi còn nhỏ tâm linh đều yên lặng hứa nguyện, nếu có thể đình chỉ, anh tình nguyện không cần xuất ngoại chơi, không cần món đồ chơi mới, xe đạp mới, bởi vì những thứ này cũng sẽ không bù nổi tiền nợ sau khi hết hoảng rời nhà, cư vô định sở.

Người đầu tiên chết tâm, là mẹ anh.

Mỗi nửa đêm anh lại bị gọi tỉnh hết sức, nghĩ đến vừa phải rời đi trong đêm, anh xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, một tay kia cầm lên túi du lịch ở bên gối đầu, hoàn toàn đã muốn thuận thực đến không cần tự hỏi.

Ngay tại một khắc kia, người chưa từng rơi lệ như mẹ anh lại đột nhiên khóc.

“Mẹ mang con đi, được không?” Mẹ khóc, nhỏ giọng nói: “Chúng ta hiện tại đi, không cần sống tiếp loại ngày này nữa.”

Mẹ nắm tay anh, xuyên qua một mảnh phòng khách tối đen, chính khi mở cửa —

Năm đó Chúc Bình Quân chỉ có mười tuổi đột nhiên dừng bước lại, lôi kéo mẹ, nhỏ giọng hỏi: “Kia ba ba đâu?”

Liên như vậy nhắc tới, liền như vậy nghi ngờ —

“Các người muốn đi đâu?” Tiếng nói cha xuyên qua hắc ám mà đến.

Tối hôm đó hai mẹ con đều đi không thành. Mẹ anh bị cha mang về phòng, hai người đóng cửa nói rất lâu sau đó, tiếng tranh chấp cao thấp. Chúc Bình Quân ôm túi du lịch nhỏ, một mình ngồi trên sofa ở phòng khách, ở trong bóng đêm, đợi, đợi..... Đợi cho đến khi ngủ.

Khi tỉnh lại, nắng sớm chiếu rọi, mẹ đã không thấy bóng dáng.

“Mẹ con có chút việc về nhà bà ngoại một chuyến, qua vài ngày mới trở về.” Cha mặt mày xoa xoa mặt, nói với anh như vậy.

Sau đó ngày nào cha cũng dẫn anh đi công ty bách hóa, mua tất cả những món đồ chơi anh muốn.

Mẹ anh không có trở về rồi.

Mãi đến khi anh thi đại học, mẹ mới lại lần nữa hiện thân. Bà nhìn con lớn lên đã cao, ánh mắt tràn ngập thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng, liền đem một cái dấu cùng một quyển sổ tiết kiệm giao cho anh.

“Mẹ chỉ có thể cho con cái này.” Bà như một lão thái, ôn hòa nói với con, “Tiền này là năm đó mẹ liều mình dấu ba con, mới không bị ông ta lấy đi chơi cổ phiếu, vốn chính là giữ cho con học đại học, chính con đáng nhận.”

“Mẹ, chính mẹ –”

“Mẹ đã tái hôn, ngày qua thật sự an ổn, con không cần lo lắng cho mẹ.” Ý tứ chính là, bà không muốn lại theo chân hai cha con bọn họ có liên lụy gì. “Đáp ứng mẹ, con sẽ học đến nơi đến chốn, chiếu cố mình.”

Anh yên lặng nhìn mẹ, trên mặt tuần tú có bình tĩnh cùng lão thành vượt quá tuổi.

Mẹ kéo kéo khoe miệng, có chút thê lương nói: “Trước khi còn không có năng lực, không nên kết hôn, đừng làm nữ nhân mang thai, đừng liên lụy những người khác, biết không? Làm một nam nhân có trách nhiệm.”

Chúc Bình Quân gật gật đầu, sau đó, nhìn theo mẹ rời đi.

Khoản tiền kia giúp anh học xong học viện y, còn có thể làm đầu tư nhỏ. Cha vẫn như cũ như sốt bình thường, có khi đỉnh cao dư dả như phú hào, có khi thậm chí muốn cùng con lấy tiền quay vòng. Chúc Bình Quân đối đãi hết thấy này lạnh lùng, đã muốn bắt vi sở động.

Nghĩ đến chính mình đã đủ thông minh bình tĩnh, còn cố ý muốn biểu hiện cho cha xem, anh qua cuộc sống muôn màu muôn vẻ, hoàn toàn không dựa vào cha, cũng không thèm kiếm cái loại tiền đầu cơ này; Anh, mới là người thắng chân chính!

Không nghĩ tới, Chúc Bình Quân cuối cùng vẫn là bại bởi cha — phải nói, bại bởi người cha lòng tham không hề chừng mực kia.

Một lần kia, thị trường chứng khoán ngã lớn, mấy chỗ cha hỗ trợ tham mưu đều bù thảm, hơn nữa tài chính đã sớm bị ông ta dùng, căn bản ngay cả tiền vốn đều vô lực hoàn lại. Sau khi bị tố cáo rồi lọt vào truy nã, cư nhiên một câu cũng chưa nói, lẩn trốn xuất cảnh.

Khi cảnh sát tới cửa, Chúc Bình Quân mới biết được, cha chẳng những đi, còn để sạch nợ nần trên lưng anh. Nha, đúng rồi, con dấu cùng sổ tiết kiệm mà anh giữ cũng bị trộm đi, đi đến ngân hàng xem đã bị lấy không còn.

“Anh đều đã làm đến bác sĩ, còn tiền này đó không khó chứ?” Cảnh sát cao thấp đánh giá anh, nói.

Anh là có một chút tiền, nhưng không nghĩ tới sẽ bị chính cha mình làm mất hết. Anh là bác sĩ, nhưng chỉ là cái bác sĩ dạy học bệnh viện, thu nhập hàng tháng cũng không có mấy trăm vạn.

Một khắc kia, anh chỉ cảm thấy, thế giới đột nhiên một mảnh hắc ám. Bi ai nhất là, anh cũng không ngoài ý muốn, giống như ở chỗ sâu trong đáy lòng vẫn mơ hồ biết, có một ngày chuyện như vậy sẽ phát sinh trên người anh.

Cũng bởi vì này dạng mà anh đối với thiên sứ ngọt ngào vui vẻ, tràn ngập ren cùng bánh ngọt thủy chung lòng mang sợ hãi. Kia chung quy không phải anh.

Biết chính mình không xứng, biết cô không thể đụng vào, nhưng là năm đó vẫn là bị cô hấp dẫn, vẫn là không tự chủ được.

Sau –

Đêm khuya một mình ở lại văn phòng xem báo biểu, Chúc Bình Quân nhìn công trạng phát triển không ngừng, các hạng tiêu phí, mua dụng cụ dự toán, thu lợi, còn ngân hàng cho vay tốc độ.....

Anh một lần nữa đứng lên. Cha lại đã trở lại, đối với chuyện trước kia hoàn toàn một chữ cũng không nói, dường như cho tới bây giờ không phát sinh qua, dường như không có việc gì lấy hình tượng từ phụ xuất hiện.

Chúc Bình Quân sửa sang lại tư liệu cùng báo biểu, suy nghĩ cũng chậm chậm sửa sang lại rõ ràng.

Lúc này đây vô luận như thế nào, anh sẽ không để cha lại lần nữa phá hư thế giới của anh.

Bởi vì, anh đã có người để hứa hẹn, bảo hộ, sủng ái cả đời. Anh muốn cho người kia vĩnh viễn vui vẻ không lo, không có nước mắt.

Hết thấy đều trong kế hoạch, anh làm được đến, nhất định có thể –

Đây là lần đầu tiên Lã Tân Mạn trở lại địa phương từ nhỏ lớn lên để công tác.

Sau khi nhìn thấy những ảnh chụp đầu tiên cô gửi về, Lương Sĩ Hồng còn đặc biệt phái một tổ người đến hiệp trợ.

“Chắc, nói chuyện yêu đương có thể chụp ra ảnh chụp rất tốt, vậy cô mấy năm trước như thế nào không nói vài lần?” Lương Sĩ Hồng khi đánh càn đương điện thoại đến quan tâm tiến độ, còn không quên cho cô hai câu.

“Ảnh tôi chụp trước kia cũng tốt lắm nha.” Làm nũng, “Hơn nữa hẳn là dưới sự chỉ dạy của ngài, tôi mới càng ngày càng tiến bộ thôi.”

Lương Sĩ Hồng âm âm cười, “Tôi cũng không dạy cô chụp loại ảnh chụp tạp chí cô gái thích dùng này –”

“Kia ngài là..... đang đi vòng vèo khích lệ tôi có tài năng thiên phú sao?” Rất kinh hỉ a! Cô dùng tiếng nói siêu mộng ảo hưng phấn nói: “Tôi thật là cao hứng nha, ông chủ ngài như vậy –”

Đối phương không nói một tiếng đem điện thoại gác đi. Lã Tân Mạn cười Meo Meo thu hảo thủ cơ.

Bên cạnh, mọi người đến tham gia kiêm vô giúp vui, nhịn không được mở miệng.

“Meo Meo học tỷ, đó là ai? Là soái ca bác sĩ sao?”

“Người ta hiện tại là viện trưởng!”

“Đúng đúng đúng, là viện trưởng! Hơn nữa chúng ta đi còn đều có đánh gãy nha.”

“Đúng vậy, siêu thân thiết, mặc kệ nhiều việc cũng đến chào hỏi với chúng ta –”

Trải qua nhiều năm, nhóm học muội cũng tốt nghiệp, công tác, tiến tu, nhưng vừa gặp nhau tựa như trở lại năm đó, tiếng huyền não đáng yêu, hơn nữa thất chủ bất thiết, vẫn là rất quan tâm Meo Meo học tỷ của các cô.

“Học tỷ, chị chưa cùng ông chủ chị yêu đương sao?”

Lã Tân Mạn lộ ra hoảng sợ tương tình, “Đương nhiên không có, ông ấy thực già đi!”

“Thật vậy chẳng? Nhưng là ảnh chụp trước kia của chị được ông ấy coi trọng, được gọi đi phỏng vấn, không phải ở trên blog nói được người mẫu nam điện đến –”

“Đúng vậy, chúng ta đều nhớ rõ nha, nhưng lại có cùng soái ca bác sĩ mật báo..... Ách –” Phát hiện nói lỡ miệng học muội thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi.

Lã Tân Mạn kinh ngạc quay đầu, “Thì ra, các người có nói cho anh ấy?”

“n..... Ha ha..... Đúng vậy.” Nhóm học muội toàn bộ lộ ra ngây ngô cười.

Cho nên, những năm gần đây, anh một mực yên lặng nhìn cô sao?

Kia vì sao muốn qua lâu như vậy, mới ở Paris ngẫu nhiên gặp?

Thật là ngẫu nhiên gặp sao?

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên lại có một cổ xúc động muốn gặp anh, muốn hỏi anh một chút.

Lại nói tiếp cũng thực thẹn thùng, đều đã quen biết thật nhiều năm, lại cùng một chỗ, cái loại cảm giác tình yêu cuồng nhiệt này lại thủy chung không giảm, khi gặp mặt luôn muốn ngáy ở trong lòng anh, khi không gặp mặt, cho dù chỉ là ngăn ngủ tách ra, liền không có lúc nào là không nghĩ đến anh, muốn nói với anh, muốn đem những vật nhỏ chính mình nhìn thấy đều chia sẻ cho anh xem –

Cũng bởi vì dạng này cô bắt đầu chụp ảnh. Mỗi ảnh chụp, tất cả đều là tương tự không thể kể ra khi chia lìa.

Thừa dịp đồng bọn đang làm trắc quang, điều chỉnh kính phản quang, không có việc làm Lã Tân Mạn trốn được một bên gọi di động. Kết quả lại là không tiếp, người cũng không ở phòng khám.

Kỳ quái, gần đây..... Chúc Bình Quân như thế nào thường như vậy?

“Học tử, chị gọi cho ai?” Nhóm học oa ở bên cạnh thấy, lập tức bắt đầu ồn ào, “Là gọi cho soái ca bác sĩ sao? Phải không? Phải không?”

“Anh ấy chút nữa tới đón chị sao? Hay là sẽ đến nhìn chị làm việc?” Siêu hưng phấn, “Kia sau khi chấm dứt muốn cùng đi ăn cơm hay không?”

“Soái ca bác sĩ người ta đều đã mời chúng ta uống trà năm –”

Còn nói lỡ miệng. Theo chim sẻ cảm giận trừng mắt cái kia lại lần nữa ra lời ngu xuẩn, không cần thận lại tuôn ra bí mật: Chia lìa mấy năm qua này, Chúc Bình Quân vẫn đều ở yên lặng, gián tiếp quan tâm cô.

Lã Tân Mạn chính là mỉm cười, đáy lòng ngọt ngào, toàn bộ muốn theo đuôi lông mày tràn khoe mắt đi ra giống nhau.

“Chị cũng rất muốn theo các người đi chơi.” Cô có chút buồn nản nói, “Bất quá ba mẹ chị đã trở lại, buổi tối muốn bồi ông bà ăn cơm chiều, sau khi công việc chấm dứt chị sẽ trực tiếp đi qua nha.”

“Vậy nga? Rất đáng tiếc a.”

“Không quan hệ, lần sau lại hẹn, dù sao Meo Meo học tử lần này trở về, sẽ không lại đi nữa chứ? Hẳn là phải quyết định rồi a?”

“Đúng vậy đúng vậy, soái ca bác sĩ có hay không –”

Nói còn chưa dứt lời, bắt quá xem nhóm học muội đáng yêu bộ dáng nháy mắt ám chỉ, Lã Tân Mạn cười đến càng ngọt.

Hết thấy thuận lợi, cô thật sự sẽ không lại đi nữa.

Tối hôm nay, cô tính cố lấy dũng khí, cùng ba mẹ nói chuyện này.....

Hết thấy đều đã thực thuận lợi!

Bôn ba công tác cả một ngày, lúc rảnh còn cùng nhóm học muội nói chuyện phiếm ngoạn nháo, Lã Tân Mạn kỳ thật thực mệt mỏi, mệt đến ngay cả khẩu vị đều không có, nhưng vẫn là y hẹn, bồi ba mẹ ăn cơm.

Đến nhà hàng đã hẹn, cô kỳ thật cũng hơi hơi cảm thấy kỳ quái, bình thường cha mẹ ra xa nhà du lịch trở về, đều đã trước nghỉ ngơi tốt một thời gian, cũng không thích ra ngoài ăn cơm, lần này vì sao khác thường như thế, nhưng lại thực thật trọng dặn dò cô nhất định phải đến?

Mãi đến khi cô mặc đồng phục nhân viên đến cửa ghé lô, một bước đi vào –

“A, con dâu ta đến đây.” Một tiếng nói hùng hậu truyền tới. Tươi cười cũng rất thân thiện, tràn ngập mệnh lực, cảm giác giống như cùng cô sớm hiểu biết.

Lã Tân Mạn đương trường ngây người, hoàn toàn không thể phản ứng.

Cha Chúc Bình Quân..... Vì sao lại ở chỗ này?

Lại đảo mắt vừa thấy, cha mẹ cô cũng đã ngồi vào, tầm mắt mẹ cô cùng cô chống lại, Lã Tân Mạn vị giác liền toàn bộ mạnh lui đi.

Đó là cô từ nhỏ nhìn đến lớn, chính mình làm điều sai, làm hỏng đàn dương cầm, kết quả thi không tốt, khi đem phiếu điểm giấu lại bị phát hiện, mẹ sẽ xuất hiện ánh mắt nghiêm khắc.

Cô lần này lại làm sai cái gì?

Nước miếng trong miệng không ngừng ra, sắc mặt của cô đại khái đã muốn trắng bệch, nha nha mở miệng, “Bác trai, ngài như thế nào..... ở trong này?”

“Mau vào ngồi, trước uống chút trà nóng đi!” Chúc phụ rất quen tiếp đón cô, nhẹ ôm vai cô, một mặt trách cứ nói: “Các con mấy đứa nhỏ này, thật sự là không hiểu chuyện, đều phải đính hôn, còn không để hai nhà chúng ta gặp mặt, nói chuyện. Bác Chúc đều hẹn qua các con vài lần!”

“Đính hôn –” Cô rõ ràng nghe thấy mẹ mình đổ trầu một ngụm lạnh khí.

“Bác trai, này giống như.....” Không lớn đúng không. Cô miễn cưỡng cười, nhỏ giọng hỏi: “Bình Quân..... Biết chuyện này không? Anh ấy sẽ đến chứ?”

“Nó a, còn đang làm việc.” Chúc phụ chẳng hề để ý phát phát tay, quay đầu cười nói với Lã gia ba mẹ: “Làm bác sĩ thật sự nhiều việc, không có biện pháp, hai vị nhất định hiểu biết. Muốn giống hai vị như vậy về hưu hưởng thanh phúc, nơi nơi ngắm cảnh du lịch, Bình Quân còn phải phấn đấu thật lâu.”

“Ha ha –” Lã gia vợ chồng chỉ có thể bồi cười, hơn nữa phi thường xấu hổ.

“Hơn nữa hiện tại bác sĩ, không có dễ kiếm như trước kia a.” Chúc phụ ngồi xuống, ba vị đại nhân bắt đầu uống trà nói chuyện phiếm, “Bạn bè, đồng học đại học của tôi, đều ở y giới phục vụ, nói thật, xem số tiền bọn họ đầu tư, ông bà thực sẽ hoài nghi, đi qua bác sĩ kiếm tiền, như thế nào dễ dàng như vậy.....”

“Phải không? Chúc tiên sinh là làm sao thăng chức –”

“Thăng chức không dám nhận, tôi đã sớm là đào binh y giới, đều đang làm cổ vấn đầu tư.....”

Bọn họ càng tán gẫu, Lã Tân Mạn vị lại càng rối rắm, đều nhanh thu thành một đoàn. Cô bất động thanh sắc chậm rãi hướng cửa đi đến, muốn thừa dịp gọi điện thoại thông báo Chúc Bình Quân.

22. Chương 10.2

Cha anh, cứ nhiên trực tiếp tìm tới cha mẹ cô, nhưng lại hẹn đi ra ăn cơm!

Chuyện bọn họ, muốn bẩm báo cha mẹ, cũng không nên lấy phương thức như vậy!

Thật vất vả vụng trộm ra ghế lô, cô toàn thân không tự chủ được hơi hơi phát run, cúi đầu dùng ngón tay run run ấn bắt tay vào ấn bàn phím, khi chậm rãi quay số điện thoại.....

Có người từ phía sau đỡ lấy vai cô, ổn định cô.

Anh đến đây. Này nhất định là Chúc Bình Quân. Thần kinh Lã Tân Mạn căng thẳng đến cực cùng, đột nhiên toàn bộ thả lỏng.

Trong nháy mắt kia, cô thầm nghĩ dựa sát vào tiến ôm ấp quen thuộc lại ấm áp kia, tránh ở bên trong, làm một tiểu cô nương vĩnh viễn không lớn, vĩnh viễn không cần đối mặt hết thảy này.

Cô còn không kịp quay đầu, mở miệng, phía sau bọn họ có một tiếng nói khác lạnh lùng, nghiêm túc thiết tiến vào –

“Mọi người đến sao? Đứng ở cửa làm gì, đi vào.” Là Lã Nho Hạo.

Lại là cái ngữ khí ôn tồn khi cô làm điều sai mới có thể xuất hiện kia. Từ nhỏ đến lớn, Lã Tân Mạn chỉ cần nghe được anh trai nói như vậy, sẽ có loại cảm giác khủng hoảng không biết từ đâu nảy lên đến, thẳng đổ ở ngực, cổ họng.

Cô rút cuộc nhìn không được.

Mở miệng, cô ngay tại cửa ghế lô của nhà hàng cao cấp, ới ra!

Trong phòng cộng thêm một người, tổng cộng có năm bác sĩ; Bọn họ tất cả đều trố mắt nhìn cô, sau đó, toàn bộ đều chiêm được kết quả chẩn đoán đồng dạng –

Kết thúc

Kỳ thật Lã Tân Mạn không nhớ rõ nhiều sau lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngày đó trường hợp thật sự rất hỗn loạn, tình huống của chính cô cũng quá chật vật.

Chỉ nhớ rõ cô ới ra một thân Chúc Bình Quân, kinh động rất nhiều nhân viên phục vụ của nhà hàng đến rửa sạch. Quản lý còn khẩn trương muốn kêu xe cứu thương, tưởng ngộ độc thức ăn, nhưng chúng bác sĩ ở đây nói cho quản lý, không phải việc đó.

Cô ở dưới kiên trì của mọi người, bị đem về nhà nghỉ ngơi, mà toàn thể mọi người cũng di chuyển quân đội đến Lã gia, nhốt tại trong thư phòng, tiếp tục mời dự họp giống như hội nghị của nghị viện nghiêm trọng thảo luận.

Lã Tân Mạn ở trong phòng trần trọc, vẫn nghe thấy tiếng nói rất nhỏ, có khi lớn, có khi nhỏ, giống như cảnh trong mơ bình thường phiêu dang ở không trung, muốn bắt cũng bắt không được.

Cô kỳ thật có đứng dậy vụng trộm đi đến cửa thư phòng muốn nghe, bắt quá lập tức đã bị bắt lại.

Lã Nho Hạo thờ ơ lạnh nhạt. Chúc Bình Quân thấy Lã Tân Mạn xuất hiện, giống như là hồn bị câu đi giống nhau, lập tức đứng dậy đi đến bên người cô; Mà em gái rõ ràng có thể tự tại chỉ huy trợ lý chụp ảnh, mang máy chụp ảnh, thiết bị nơi nơi công tác, một khi đụng tới Chúc Bình Quân, giống như là xương cốt bị đánh gãy, mềm dựa sát vào hân ta.

Tốt lắm, món nợ này chờ một chút sẽ tính. Lã Nho Hạo lạnh lùng nghĩ.

“Em đứng dậy làm cái gì? Không phải bảo em ngủ một chút thật tốt sao?” Chúc Bình Quân quan tâm.

“Nhưng là..... Em cũng muốn biết các người rốt cuộc muốn nói cái gì.....”

“Người lớn đang nói chuyện, em không cần xen mồm.” Lã Nho Hạo không kiên nhẫn nói, vẫn như cũ sắc mặt đại ca, còn chỉ huy Chúc Bình Quân, “Cậu trước mang nó trở về phòng đi ngủ, không cần âm ỷ chúng ta nói chuyện.”

“Nhưng là.....” Em gái mỏng manh kháng nghị.

“Đi! Lập tức đi!”

Sau khi đưa cô trở về phòng, anh giám sát cô trên giường nằm tốt, giúp cô đắp chăn. Khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở trong chăn, chỉ lộ ra mắt to ngập nước, chớp cũng không chớp nhìn anh.

Đêm dưới đèn, anh bên cạnh thật dễ nhìn, đôi mắt anh rất ôn nhu, rất sủng nịch.

“Em, em giống như..... mang thai nha.” Lã Tân Mạn nho nhỏ vừa nói, như là làm sai chuyện gì, không dám lại muốn kiên trì nhận sai.

“Anh biết, là anh tạo thành.” Anh nở nụ cười, cúi đầu xuống hôn trán cô, khuôn mặt cô hơi hơi nóng lên. “Hắn là lần lúc em vừa mới trở về, đến phòng khám tìm anh.”

Liên một lần kia, kim lòng không được, căn bản không thể khắc chế hai người, sau khi tương tư dày vò nhịn không được lửa nóng triền miên; Khi đó khát vọng bức thiết cùng nhu tố, quả nhiên kết quả vụng trộm ở trong bụng cô.

“Liên, liên một lần..... hơn nữa chúng ta vẫn đều thật cẩn thận.....”

Chúc Bình Quân tươi cười mở rộng, “Cho dù là bao cao su, cũng có 2% mang thai.”

“Nhưng là.....”

“Không cần lo lắng, em là nghỉ ngơi thật tốt đi.”

“Anh hai em, còn có ba mẹ em –”

Chúc Bình Quân nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt non mềm của cô, “Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý.”

Cô lại không ra tiếng, yên lặng nhìn bóng dáng anh kiên nghị rời đi.

Sau đó, Chúc Bình Quân trở lại thư phòng, tiếp tục hội nghị của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, cô ở nửa tỉnh nửa mê nghe được tiếng mở chốt cổng chính, có người rời khỏi.

Sau đó, là cha mẹ cô rời đi thư phòng, tiếng bước chân trở về phòng.

Như vậy..... Chỉ còn anh hai cô cùng Chúc Bình Quân, bọn họ đang nói cái gì?

Cô thật sự thật sự rất muốn rời giường đi nghe lén, nhưng là mí mắt như là bị dính ở đó, ử rử một tầng lại một tầng xếp tầng mạnh, rốt cục, cô vẫn là chống đỡ hết nổi mà ngủ.

Cô không biết là, trong thư phòng cuối cùng quả thật chỉ còn Lã Nho Hạo và Chúc Bình Quân, bất quá, bọn họ hai gã nam sĩ trong lúc đó nói chuyện, phi thường ngắn gọn.

Chúc phụ vốn muốn lấy chuẩn thân phận thông gia dụ dỗ Lã gia phụ mẫu đầu tư, sau khi con xuất hiện, tài ăn nói lưu loát căn bản không thể hoàn toàn phát huy, hơn nữa còn dẫn theo một cái mặt đen khùng bố Lã Nho Hạo giúp đỡ!

“Mời đem mười năm lại đây đầu tư cổ phiếu tăng giảm, ngoại tệ xu thế, kỳ hạn giao hàng giao dịch. Tình hình làm thành tin vắn đưa lên.” Lã Nho Hạo đối mặt ai đều là sắc mặt cùng thái độ giống nhau, không lưu tình chút nào, “Mặt khác, xin mời kế toán viên cao cấp của quý công ty dự thính đáp lại. Còn muốn đem ý muốn đầu tư cùng mục tiêu dự định, đặt ra bảng kế hoạch thu lợi nhuận một lượt đưa lên.”

“Ách, tôi là cổ vấn đầu tư tư nhân góp vốn –” Nào có cần này đó?

“Ngay cả công ty đều không có?” Lã Nho Hạo ánh mắt như điện bắn thẳng đến, “Loại môn quy cổ vấn đầu tư này, ba mẹ tôi có rất nhiều, không cần phiền toái ngài.”

“Chúng ta là thông gia, là người một nhà –”

“Chúc tiên sinh hiểu lầm, tôi không có đáp ứng bọn họ kết hôn.” Nhìn Chúc phụ thần sắc nghi ngờ, anh tay vừa nhắc, ngăn cản đặt câu hỏi, lãnh khốc nói: “Ở nhà của tôi hết thầy từ tôi làm chủ, tôi nói mới tính.”

Nói xong, toàn trường — cũng chính là Lã gia phụ mẫu, Chúc Bình Quân — tất cả đều gật đầu như đảo tỏi.

Thật sự, không cần hoài nghi. Chỉ cần địa phương có Lã Nho Hạo, anh ta làm chủ! Đây là chân lý vũ trụ không thay đổi!

Sau lại nói đến, Chúc phụ bị Lã Nho Hạo oanh tạc khéo vô hoàn phụ, chỉ phải phần nộ rời đi. Lúc rời đi, thật sâu nhìn con liếc mắt một cái, giống như đang lên án anh bắt tay với người ngoài chống đối mình.

Chúc Bình Quân chính là im lặng nhìn ông ta rời đi. Người đã ruồng bỏ vợ, hãm hại con trai thân sinh đến tột cùng là ai, Chúc Bình Quân thật lâu trước kia cũng đã không biết.

“Chuyện Meo Meo –” Lã mẫu nhin không được sầu lo mở miệng, một mặt nhìn Chúc Bình Quân liếc mắt một cái.

“Con sẽ xử lý. Ba, mẹ, các người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Sau khi người lớn đều rời đi, chỉ còn lại hai người.

Trầm mặc sau một lúc lâu, Lã Nho Hạo mở miệng.

“Cậu có thể tiếp tục báo cáo hàng tháng của cậu. Báo biểu giao cho tôi.” Chuyện vừa mới dường như là hoàn toàn không phát sinh qua, bọn họ lại nhớ tới đề tài buổi chiều không chấm dứt –

Mới họp được một nửa, Lã Nho Hạo nhận được điện thoại khẩn của mẹ, báo cho biết có người tự xưng là thông gia, muốn hẹn bọn họ gặp mặt ăn cơm, bàn một chút hôn sự của Meo Meo cùng con ông ta!

Đương trường Lã Nho Hạo bỏ lại chuyện trong tay, cùng nhân sĩ tham dự hội nghị đang muốn báo cáo — cũng chính là Chúc Bình Quân — dắt tay nhau chạy tới nhà hàng.

Lúc ấy, Chúc Bình Quân vốn là muốn báo cáo tình hình thu nhập hàng tháng của phòng khám.

Bởi vì Lã Nho Hạo đúng là đại kim chủ cổ đông sau lưng phòng khám của anh.

Lúc ấy Meo Meo xuất ngoại, mà anh bị chủ nợ tìm tới, thời điểm không thể không từ chức, nghĩ đến hai án cùng phát, chủ nhiệm vừa vặn biết thời biết thế, sẽ khẩn cấp phê chuẩn đơn xin từ chức của anh, đuổi anh ra khỏi cửa, Lã Nho Hạo lại tìm đến văn phòng anh nói chuyện, hoặc nói là thăm vấn.

Sau khi nghe anh nói xong tình huống của cha, Lã Nho Hạo trầm ngâm một lát.

“Vừa vặn gần đây có vài vị bác sĩ muốn hùn vốn mở phòng khám, tìm tôi nhập cổ phần.” Cuối cùng, anh ta nói như vậy với Chúc Bình Quân: “Một khi đã như vậy, cậu sau khi tạm rời cương vị công tác, liền đi qua hỗ trợ.”

Chúc Bình Quân hoàn toàn ngây người.

Sớm thành thói quen chỉ lo thân mình, vấn đề chính mình chỉ có thể chính mình giải quyết, liền ngay cả chí thân cũng không hỗ trợ anh, căn bản không biết phản ứng như thế nào.

“Cậu tuy rằng phẩm hạnh không được tốt lắm, nhưng y thuật tốt, có thể thu hút không ít khách nhân.” Lã Nho Hạo tự cổ mục đích bản thân hạ lệnh, “Nội trong năm năm phải giúp tôi kiếm tiền về. Được, cứ như vậy, tuần sau đi báo danh.”

Cứ như vậy, anh thành viện trưởng. Sau đó chia đều mỗi ngày làm việc mười bốn giờ, không phụ sở vọng, trong năm năm liền đem tất cả tài chính cùng tiền nợ đều trả xong.

Năm năm đến đây, hàng tháng đều đúng hạn cùng đại cổ đông báo cáo –

“Tháng này bởi vì có chút tài sản chuyển đi, làm giấy tờ còn chưa hoàn tất, cho nên……”

“Cậu lại đang chuyển cái tài sản gì?” Đại cổ đông mày rậm vừa nhíu, “Phòng khám mới bắt đầu kiếm tiền, cậu đã muốn làm gì?”

Chúc Bình Quân không đầy hứa hẹn biện giải của chính mình, chính là yên lặng trình lên một phần báo cáo.

Vừa lật ra, Lã Nho Hạo có chút giật mình nhíu mày, bắt quả anh im lặng xem tiếp.

Lật xem xong, ngẩng đầu. “Cậu muốn đem tiền kiếm được của phòng khám chuyển tới danh nghĩa Meo Meo?”

“Vâng.” Anh đơn giản thừa nhận.

“Tiền gửi ngân hàng cũng muốn chuyển qua?”

“Đúng! Em không tín nhiệm cha em.” Ai biết được khi nào lại sẽ bị ám toán, anh giật nhẹ khóe miệng, “Hơn nữa chồng kiếm tiền cho vợ tiêu xài, đây là chuyện đương nhiên.”

Anh rốt cục có năng lực cưới cô, chiều cổ cô, sủng cô, cho cô cuộc sống không buồn không lo.

Vài năm nay anh giống ở theo đuổi tiền tài, nhưng tiền tài chẳng qua là công cụ anh theo đuổi tình yêu. Có công cụ, anh mới có thể bạo gan đuổi theo cái anh muốn nhất.

Nghe đến đó, Lã Nho Hạo từ bàn làm việc mới hiện thân, chậm rãi đi đến trước mặt anh, giống như con hổ lạnh lùng nhìn chằm chằm Chúc Bình Quân kia trương khuôn mặt tuấn tú thịnh hành chúng sinh.

Tốt lắm, nếu Chúc Bình Quân tự mình nói ra, vậy đến tính món nợ này một chút!

Dùng tay là chuyện người đàn ông hay làm, bọn họ là nam tử hán ở trên sân bóng bầu dục chinh chiến qua.

Cho nên ngay sau đó, Lã Nho Hạo nắm chặt tay phải, vừa ra quyền, hung hăng đem mũi Chúc Bình Quân đánh sưng!

Chúc Bình Quân lập tức máu chảy như nước. Anh động đều không có động, cắn răng chống đỡ.

Một quyền này anh chịu tâm phục khẩu phục, dù sao bọn họ lại lần nữa gạt Lã Nho Hạo cùng một chỗ, cuối cùng ngay cả cha đều xuất hiện làm rối, có thể coi là có nhiều món nợ nên tính lắm, anh thiếu Lã Nho Hạo –

“Cậu thân là bác sĩ, căn bản không thiếu tri thức y học, như vậy còn có thể làm đến chưa kết hôn đã mang thai?” Cuối cùng, Lã Nho Hạo chỉ lạnh lùng bỏ xuống một câu: “Vô năng!”

Nói xong, anh quay đầu rời đi.

Nhìn thân ảnh học trưởng, thủ trưởng ngày xưa, đại cữu tử tương lai phần mà rời đi, Chúc Bình Quân thế này mới lau một phen máu mũi, thì thào nói: “Em nếu thật sự vô năng, Meo Meo làm sao có thể mang thai?”

Này đó, Lã Tân Mạn tự nhiên cũng không biết.

Cô chính là cảm giác vừa ngủ thật lâu thật lâu.

Mơ mơ màng màng, cô cảm thấy có người ngồi ở mép giường, vuốt ve tóc cô.

Mở mắt, nhìn đến người thân yêu ngay tại bên cạnh, Lã Tân Mạn lộ ra một cái mỉm cười ngọt ngào mộng ảo.

Sau đó đột nhiên mở to mắt, rồi đột nhiên thanh tỉnh, “Anh, cái mũi của anh.....”

Mũi Chúc Bình Quân toàn bộ sưng lên, còn có vết máu, khuôn mặt tuần tú đều có điểm biến hình.

Cô kinh hãi muốn đứng dậy, lại bị Chúc Bình Quân nhẹ nhàng ấn trở về.

“Không có việc gì, cũng chưa việc.” Anh nói như vậy: “Ngoan, đừng đứng lên, ngủ tiếp một chút.”

Lã Tân Mạn không dám tin nhìn anh.

“Mỗi lần đều như vậy, cái gì cũng không chịu nói.” Cô ảo não thở dài: “Em cũng là người trưởng thành, có năng lực giải quyết vấn đề, các người không thể đem em làm tiểu hài tử mà che chở —”

“Nếu có thể, anh sẽ như vậy cả đời che chở em.” Anh rất ôn nhu, nhưng cũng rất cố chấp nhận lời.

Quyết tâm trong mắt anh, là rành mạch, làm cho người ta không thể nghi ngờ. Một người nam nhân tâm ý đã định, lại có thời điểm tự tin, chính là biểu tình cùng ánh mắt như vậy.

Cho nên..... Cô chỉ cần chuyên tâm làm tiểu công chúa là được.

Ở trong tòa thành, ở dưới khuyến dỗ của hoàng tử của cô làm bạn, cô nắm tay anh, lại ngoan ngoãn ngủ.

Trong mộng đều là ren, sôcôla bánh ngọt, còn có tháp sắt Paris, quảng trường Thời Đại Newyork, biển xanh trời xanh Hawaii, núi Phú Sĩ trong mây mờ.....

Truy đuổi tìm kiếm, đi khắp thế giới, cô vẫn là trở lại nơi này.

Trở lại lúc ban đầu, cũng là lúc yêu sâu nhất.

Tìm được rồi, sau đó, cũng sẽ không rời đi nữa.

[toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mich-ai-truy-hoan>